

TRƯỚC KHI
NHẢM MẮT

Keigo Higashino

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

TRƯỚC KHI
NHẢM MẮT

Keigo Higashino

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

TRƯỚC KHI NHẢM MẮT

Tác giả: Keigo Higashino

Người dịch: Phương Chi

Đơn vị phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản Thanh Niên

01-2018

ebook©vctvegroup

bichhanh743, lemontree123, inno14

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương mở đầu

Tưởng chỉ là giọt nước rơi xuống cỏ thôi, mà không lâu sau đã biến thành cơn mưa nhỏ.

Kishinaka Minae cố đạp xe thật nhanh. Từ đây đến nhà cô không còn xa lắm, ước chừng một cây số nữa thôi.

Bây giờ gần ba giờ sáng rồi. Đến cả trong mơ cô cũng không nghĩ mình ở ngoài đường giờ này.

Như mọi khi, lúc dạy piano ở nhà Fukami xong là khoảng mười giờ. Hôm nay, ông chủ nhà cứ nài nỉ cô uống trà cùng ông ta, cô miễn cưỡng ngồi xuống cái ghế xô pha sang trọng ở phòng khách đến gần mười một giờ. Tưởng thế là xong, ai ngờ lúc chuẩn bị về, cô học trò, cũng là con gái duy nhất của họ, tự dưng lại giở chứng đòi đòi bản nhạc sẽ trình diễn trong lễ phát biểu lần này. Nghe đâu là trùng bản nhạc với người mà cô bé ghét.

Bố mẹ cô bé chẳng nhắc nhở con không nên suy nghĩ hẹp hòi như thế lại còn kì kèo cô ở lại giúp con gái họ. Tiến thoái lưỡng nan, Minae đành giúp cô bé chọn bản nhạc khác, rồi ở lại dạy cho xong bản đó.

Xong xuôi mọi việc là lúc hai giờ sáng. Nếu không phải phòng tập lắp cách âm thì thế nào hàng xóm cũng sang phàn nàn về tiếng ồn.

Nhờ công của họ nên Minae phải đạp xe giữa đêm hôm khuya khoắt thế này đây. Reigi vốn mắc bệnh lo xa, chắc giờ anh đang sốt ruột nhìn đồng hồ liên tục. Mặc dù trước đây cô đã gọi điện báo tình hình rồi.

“Trời sắp mưa rồi, em cố về sớm nhé!”

Cô cảm nhận được sự lo lắng trong giọng nói của chồng vang lên trên điện thoại. Ngay từ đầu, Reiji đã không vừa lòng với việc Minae ra ngoài

buổi tối. Lý do không phải sợ cô lơ là việc nhà. Buổi học nhà Fukami bắt đầu lúc tám giờ nên Minae dư sức thong thả ăn uống, thi thoảng còn dọn dẹp xong xuôi rồi mới ra khỏi nhà. Chỉ là Reiji lo lắng khi thấy vợ một thân một mình đạp xe đi đi về về mấy cây số trên đường khuya. Minae chỉ biết cười trừ, còn chồng cô vì tính hay ghen nên nghĩ tất cả đàn ông trên thế gian này đều nhắm đến cô vợ hai mươi chín tuổi của mình. Anh cũng tin đàn ông trên đời, chỉ cần hội đủ hai yếu tố thời gian và địa điểm, sẽ biến thành dã thú hết.

Dù phân vân đến vậy nhưng Reiji vẫn đồng ý cho cô đi dạy là vì biết cô muốn san sẻ gánh nặng chi tiêu gia đình trên vai anh.

Reiji chỉ ra điều kiện là lúc đến nhà Fukami, cô không được mặc váy. Lý lẽ anh đưa ra là hình ảnh phụ nữ mặc váy đạp xe có sức lôi cuốn mãnh liệt với một số đàn ông.

Dĩ nhiên cô hiểu những điều anh nói. Con đường ngắn nhất từ nhà họ đến nhà Fukami rất vắng người qua lại. Con đường đi qua một công viên lớn, những người vô gia cư trú ngụ tại đó hay lang thang trên đường, Minae cũng có lần thất kinh khi nhìn thấy họ.

Tối nay, cô cũng cố đạp xe thật nhanh khi đi qua công viên. Trên con đường tối không có lấy một bóng người.

Mưa dần nặng hạt. Nước rơi vào cổ cô mỗi lúc một nhiều thêm. Bình thường cô hay xoa tóc, lúc đạp xe thì cột hết tóc ra đằng sau. Gió phả vào cái cổ ướt nhẹ nước khiến toàn thân cô nổi hết da gà. Bây giờ là tháng Mười hai.

Từ sau lưng, tiếng động cơ và ánh sáng đang tiến lại gần phía cô. Minae không quay đầu lại, chỉ đạp xe sang bên phải. Ở khu vực này có đèn đường nên chắc chắn người trong ô tô sẽ nhìn thấy cô thôi.

Cái ô tô đi đến sát lưng cô, đột ngột giảm tốc độ, vượt qua cô, rồi lại tăng tốc. Là loại xe gia đình màu đen. Phía trước vài mét, đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh nên chắc người đó muốn băng qua ngã ba trước khi đèn chuyển sang đỏ.

Khi Minae nhìn sang, cái ô tô đen sì đó đã băng qua ngã ba vừa kịp lúc. Không lâu sau, đèn chuyển màu vàng rồi màu đỏ.

Trước mặt là con dốc thoải thoải. Cô rẽ sang trái, ngừng đạp xe, bóp hờ phanh và cho xe tự chạy theo quán tính. Cô thận trọng điều khiển tay lái, đến ngã tư thì phanh lại. Phanh ướt nước mưa hay sao mà bóp mãi không ăn. Sau lưng cô lại có một chiếc xe khác, ánh đèn pha chiếu rất gần. Minae không buồn quay lưng lại, chỉ hướng xe chệch sang trái.

Lạ quá! Phía trước đèn vẫn đỏ, giờ mà bật đèn pha thì sớm quá. Khoảnh khắc tiếp theo, cô nhận ra ánh đèn pha chiếu khắp cơ thể mình, vừa đúng lúc cô dừng hẳn xe đạp. Quay lưng lại, một cú va mạnh chạy dọc cơ thể. Cô có cảm giác như toàn thân đang trôi bồng bềnh, lại thêm một cú đập mạnh nữa. Mọi thứ bỗng quay tròn trước mắt, cô không biết chuyện gì xảy ra với mình, chỉ nghe thấy âm thanh của cái gì đó bị nghiền nát và tiếng phanh gấp lẫn lộn vào nhau. Mái tóc buộc gọn phía sau tuột ra rũ rượi.

Minae mở to mắt, cố nhìn xem chuyện gì đang diễn ra.

Khi ấy, ‘thứ đó’ ở ngay trước mắt cô.

‘Thứ đó’ là bộ hãm xung của ô tô. Cái hãm xung đó đang cố nuốt trọn cơ thể cô. Ô tô màu đỏ, sàn xe thấp.

Cái hãm xung đang nghiền nát cơ thể cô mà không gây ra tiếng động nào. Xương sườn cô gãy răng rắc, dạ dày, nội tạng như đang vỡ tung. Mọi việc diễn biến như thước phim quay chậm. Minae hiểu ra cái ô tô đang cố nghiền nát mình. Sau lưng cô có một bức tường, cô đang bị kẹp giữa ô tô và bức tường đó như nhân bánh sandwich.

Cô muốn hét lên mà cổ họng không phát ra tiếng, muốn phản kháng cũng không phản kháng được. Xương lưng và xương hông đua nhau gãy.

Cô nhận ra mình đang chết dần. Bây giờ mình đang tiến gần đến cái chết.

Nhiều hình ảnh lần lượt hiện lên trong đầu cô. Cô nhớ lúc nhỏ, mẹ kéo tay cô đến ngôi đền gần nhà. Lúc đó, mẹ còn trẻ, mái tóc dài đen nhánh. Minae mặc bộ quần áo sặc sỡ. Trên đường đi, thấy cô khóc kêu đau chân vì

đôi guốc gỗ, bố đã mua cho cô đôi xăng đan mới. Bố cũng còn trẻ. Ông là chủ cửa hàng đồ điện nhỏ trong thành phố, buôn bán có tâm và chăm sóc khách hàng tốt nên lúc nào cửa hàng cũng nườm nượp người ra vào.

Cô bạn thân hồi tiểu học Na-chan không biết giờ ra sao? Cô và Na-chan lúc nào cũng như hình với bóng. Học piano cũng phải cả hai cùng đi. Hai đứa còn song tấu piano trong buổi phát biểu ở trường nữa. Vui nhất là lúc cả hai say sưa nói chuyện về mấy ngôi sao của làng giải trí, rồi ngôi tí toáy cắt ảnh những ngôi sao mình thích từ mấy quyển tạp chí ra để sưu tầm, lại còn cùng viết thư gửi cho thần tượng nữa.

Cái ô tô chồm lên người cô. Nội tạng cô bắt đầu vỡ nát. Máu, dịch vị, đồ ăn chưa tiêu hóa hết trộn lẫn vào nhau, trào ngược lên thực quản. Tất cả trào ra từ miệng Minae. Cô hầu như không suy nghĩ được gì. Não bộ chỉ hoạt động để cho cô xem những hình ảnh cuối cùng.

Hình ảnh chuyển đến hồi cấp ba. Cô luôn mơ ước được trở thành nghệ sĩ piano, nhưng rồi nhận ra tài năng của mình chỉ có hạn. Khi cô bạn thân rủ đi xem buổi diễn của một đoàn kịch nào đó, cô biết đó đúng là định mệnh của mình. Cô tìm ra thứ mình muốn làm hơn, đó là diễn kịch. Rồi cô phải lòng một chàng trai của đoàn kịch đó. Cậu ta bỏ dở việc học, ôm mộng thành diễn viên và thần tượng.

Đêm Giáng sinh, trong căn hộ không có nổi lò sưởi của cậu ta, cô đã được nếm trải cảm giác quan hệ xác thịt. Chẳng có khoái cảm như người ta thường nói, nhưng cô cảm nhận được tấm chân tình. Lần đầu tiên trong đời cô được nghe câu ‘anh yêu em’ thốt ra từ miệng một người đàn ông.

Nhưng rồi mối quan hệ với cậu ta chỉ tồn tại được vài tháng. Cậu ta đột ngột bỏ đoàn kịch mà không nói với cô một lời. Câu nói cuối cùng của cậu ta là “Sống trên đời thật không dễ dàng gì.”

Cậu ta biến mất khỏi cuộc đời Minae như thế. Lúc đó, cô đã nghĩ đến cái chết. Chết rồi sẽ ra sao, dùng cách nào để chết được đây? Ngày qua ngày, cô mang một nỗi muộn phiền trong lòng, nhưng rồi cô cũng từ từ đứng dậy

được từ cơn muộn phiền đó. Kể từ lúc đó, Minae chưa bao giờ nghĩ đến cái chết của mình một cách nghiêm túc. Khi ấy, cô quyết định sẽ coi cái chết là thứ không liên quan, không căn cứ.

Nhưng mà...

Cái chết chưa từng rời xa cô. Nó luôn hiện hữu ngay sau lưng cô, chỉ chờ thời cơ thuận lợi để ập đến. Nội tạng cô bị nghiền nát hoàn toàn, cơ bụng sắp dính sát vào lưng. Da và thịt bị xé rách, nội tạng bị phá hủy bắn tứ tung, máu phun ra như quả cà chua bị bóp nát. Minae hiểu ra tất cả đã chấm hết. Trong một phần triệu của một giây nữa thôi, cái chết thể xác và cả tinh thần sẽ rũ nhau kéo đến. Cái chết không thể biết trước. Cái chết không được chào đón. Một cái chết vô nghĩa.

Sau khi đứng dậy khỏi cú sốc thất tình, Minae bắt đầu dạy piano tại một phòng nhạc do công ty bán nhạc cụ và thiết bị âm thanh mở ra. Một tháng vài bận lon ton lo chuần bị hội trường. Mặc quần áo sặc sỡ biểu diễn trước mọi người cũng có cái hay của nó. Cô quen với Reiji cũng ở nơi này. Anh phụ trách thiết kế cho một công ty sản xuất ma nơ canh. Anh hay đến đó kiểm tra trước hội trường cho sự kiện sắp tới. Chạm mặt nhau vài lần. Nói chuyện, háo hức chờ đợi lần gặp gỡ tiếp theo. Một ngày, Reiji mời cô đi ăn. Dù không phải tuýp người nói chuyện khéo léo nhưng câu chuyện của anh có sức hấp dẫn lạ thường. Những việc không đâu vào đâu xảy ra hằng ngày với giọng kể thì thâm đút quăng như giọng trẻ con mà Minae nghe như chứa đầy triết lý sâu xa.

Hai người kết hôn vào năm thứ ba tính từ lúc gặp gỡ. Khi ấy Minae hai sáu, còn Reiji ba mươi.

Từ đó đến nay đã được ba năm rồi.

Cô không có gì bất mãn hay bất an với cuộc sống hiện tại. Dù người ngoài nói này nói kia về việc không có con cái, nhưng cô chẳng mấy bận tâm. Với cô, chỉ cần tình yêu của Reiji là đủ rồi. Sự thực thì so với ba năm trước, tình yêu anh dành cho cô vẫn không thay đổi. Minae cũng yêu chồng

mình.

Cô không dám mơ đến tình yêu vĩnh cửu, chỉ mong thời khắc hạnh phúc này sẽ kéo dài mãi cho đến khi một trong hai người chết trước vì tuổi già. Đó nào phải ước nguyện gì lớn lao.

Đêm nay, Reiji hẳn đang đợi cô. Ất hẳn anh mong cô bình an trở về hơn bất cứ điều gì.

Đúng vậy, mình phải về nhà.

Ngọn lửa còn sót lại trong mớ ý thức đứt quãng bỗng biến thành nỗi căm hận. Căm hận vì cuộc đời vốn dĩ đang hạnh phúc đột nhiên phải kết thúc.

Cuộc sống đáng lẽ sẽ kéo dài thêm vài chục năm nữa, vậy mà tại sao và vì ai lại thành ra cơ sự này?

Đôi mắt Minae nhìn thẳng phía trước. Cô nhìn gương mặt của kẻ lái chiếc xe đã nghiền nát cơ thể cô.

Không thể tha thứ được. Tôi sẽ hận đến cùng, cho dù tâm thân này có bị hủy hoại.

Cố thấp lên đốm lửa thù hận cuối cùng, Minae nhìn chăm chăm kẻ lái xe.

Nhưng mà, cô không muốn chết. Reiji, cứu em với!

Em không muốn chết.

Không muốn chết.

Chương 1

Ba mươi phút trước khi đóng cửa, chính xác là lúc một giờ ba mươi, vị khách đó bước vào. Trong quán không còn khách nào, hai cô tiếp viên cũng về mất rồi. Bà chủ Chizuko bị cảm nên nghỉ, trong quán chỉ còn Amemura Shinsuke. Thật lòng anh cũng đang định đóng cửa.

Vị khách nam đó lúc bước vào quán, việc đầu tiên là nhìn xung quanh. Dưới ánh đèn trần, cái kính mắt tròn màu xanh đen sáng lóa lên. Sau đó, anh ta cất tiếng hỏi Shinsuke: “Quán vẫn còn mở chứ?” Giọng nói đều đều không có ngữ điệu giống như đang đọc sách.

“Dạ, quán còn mở.” Shinsuke đáp. Anh thấy phiền, nhưng nếu lỡ đuổi khéo anh ta về mà đến tai bà chủ thì toi...

Vị khách chậm rãi đặt mông ngồi xuống ghế, quan sát khắp quán. Shinsuke đưa khăn lạnh cho anh ta, đảo mắt nhìn nhanh trang phục. Bộ quần áo màu xám nhạt không phải hàng rẻ tiền, nhưng nhìn thế nào cũng thấy đó là một từ hai năm trước. Áo sơ mi mặc bên trong cũng không được là lượt hẳn hoi. Không thắt cà vạt, đồng hồ là hàng trong nước. Tóc không chải vào nếp, râu lộn xộn, trông không giống như cô nuôi cho dài.

“Mời quý khách gọi đồ uống.” Shinsuke nói.

Vị khách đảo mắt nhìn tử rượu phía sau Shinsuke rồi hỏi: “Ở đây có những gì?”

“Chúng tôi có những thứ bình thường. Trừ những thứ đặc biệt quá.”

“Tôi không rành tên các loại rượu lắm.”

“Vậy à? Vậy anh dùng bia nhé?”

“Không, tôi muốn cái này. Loại hồi trước được uống trên máy bay.”

“Máy bay á?”

“Trong chuyến bay đến Hawaii. À không, trên chuyến bay trở về cơ. Loại rượu ngọt có vị giống kem.”

“Aaa...” Shinsuke gật gù, với tay lấy chai rượu ở hàng dưới cùng. “Có phải Irish Cream không?”

Mặt vị khách dẫn ra. “Hình như là cái tên đó.”

“Vậy tôi rót cho anh dùng thử nhé?”

Shinsuke rót khoảng ba phân rượu vào cốc đá, rồi đặt trước mặt vị khách. Vị khách cầm cái cốc trên tay, nghiêng cốc, lắc qua lắc lại, ngắm nhìn chất lỏng màu trắng ngà đó, rồi như đã lấy hết quyết tâm, đưa cốc rượu lại gần miệng nhấp một ngụm. Sau đó, anh ta đảo lưỡi trong miệng để xác nhận rõ vị của rượu.

Vị khách gật đầu, nhìn Shinsuke cười nhạt.

“Đúng loại này rồi.”

“Vậy thì tốt quá!”

“Tên nó là gì nhỉ?”

“Là Irish Cream.”

“Tôi sẽ cố nhớ tên.” Vị khách uống thêm một ngụm nữa.

Đúng là vị khách lạ lùng, Shinsuke nghĩ. Trông anh ta không giống người hay đến quán rượu.

Còn một điểm nữa khiến Shinsuke để tâm. Anh có cảm giác đã nhìn thấy gương mặt này ở đâu đó rồi. Mà ở đâu nhỉ?

Anh ta không gầy cũng không béo, chỉ tầm ba mươi năm tuổi thôi. Shinsuke cũng tròn ba mươi tuổi vào năm nay, anh quen khá nhiều người trong độ tuổi này. Nhưng vị khách này trông có vẻ không có mối liên hệ nào với những người anh quen.

Shinsuke rút điều thuốc, châm lửa hút bằng cái bật lửa có ghi tên quán.

“Anh đến quán này lần đầu tiên à?”

“Đúng vậy.” Vị khách trả lời mà vẫn chăm chú nhìn cái cốc.

“Có người nào giới thiệu quán này cho anh không?”

“Không. Nói thế nào nhỉ? Chẳng hiểu sao tôi lại dạo bước đến nơi này.”

“Vậy sao?”

Câu chuyện không thể tiếp tục nữa. Chán quá, Shinsuke nghĩ. Anh ta về nhanh cho mình nhờ.

Anh bắt đầu hồi hận vì từ đầu không từ chối vị khách này.

“A... đúng là kỷ niệm ủa về. Chính là vị này.” Vị khách uống hết nửa cốc rượu.

“Anh đến Hawaii khi nào?” Shinsuke hỏi. Không phải anh tò mò muốn biết, chỉ là không biết làm gì cho hết thời gian thôi.

“Là chuyện bốn năm về trước.” Vị khách trả lời. “Trong chuyến trăng mật.”

“À, vậy à?”

Trăng mật cơ đấy, từ này chẳng có mối liên quan gì với mình, Shinsuke nghĩ.

Anh liếc nhìn cái đồng hồ đặt bên cạnh. Một giờ bốn mươi lăm phút rồi. Năm phút nữa phải nghĩ ra cách gì đó để đuổi khéo vị khách này đi.

“Cưới được bốn năm thì vẫn giống như hồi mới cưới nhỉ?” Shinsuke nói. Anh định sẽ lái câu chuyện theo hướng là mới cưới mà ở đây lâu quá thì khổ thân cô vợ lắm.

“Anh nghĩ vậy à?” Vị khách hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

“Không phải sao? Tôi còn độc thân nên không rõ lắm.”

“Đến được năm thứ tư thì có nhiều chuyện xảy ra lắm.” Vị khách nâng cốc rượu lên cao quá tầm mắt.

Gương mặt trầm ngâm như đang suy tư điều gì, đoạn đặt cái cốc xuống,

nhìn chăm chăm Shinsuke. “Có những việc bất ngờ xảy ra.”

“VẬY SAO?” Shinsuke muốn chấm dứt câu chuyện này. Cứ nghe mấy lời ca thán viên vông thế này thú thật anh không chịu được.

Cả hai không nói năng gì. Anh chỉ mong có vị khách mới nào xuất hiện. Mà chẳng có vẻ gì là sẽ như vậy cả. “Anh làm công việc này lâu chưa?” Vị khách hỏi. Đúng lúc Shinsuke nghĩ nên dọn dẹp quán dần đi là vừa. “Trong ngành phục vụ thì lâu rồi. Cũng phải gần mười năm.”

“Mới mười năm mà anh đã có cơ ngơi này sao?” Shinsuke bật cười trước lời nói của anh ta.

“Đây không phải quán của tôi. Tôi chỉ làm thuê thôi.”

“À, vậy à? Thế anh làm suốt ở quán này à?”

“Không, tôi mới đến đây hồi năm ngoái thôi. Trước đó tôi làm ở Ginza.”

“Ừ, Ginza à?” Vị khách uống thêm một ngụm rượu, khẽ gật đầu. “Tôi chưa đến Ginza bao giờ.” Biết ngay mà, Shinsuke nghĩ.

“Thỉnh thoảng đến đó cũng hay.”

Đồng hồ điểm một giờ mười lăm phút sáng. Shinsuke bắt đầu rửa cốc. Anh chỉ mong vị khách trông thấy thế thì đứng dậy.

“Công việc này có vui không?” Anh ta lại hỏi.

“Tôi thích công việc này.” Shinsuke trả lời. “Nhưng mà cũng có cả những điều phiền toái.”

“Điều phiền toái là có những vị khách phiền phức đúng không?”

“Thì đúng vậy, ngoài ra còn nhiều điều khác nữa.”

Lương thấp này, bà chủ không trọng dụng nhân viên này.

“Những lúc như vậy anh sẽ làm gì? Tức là lúc khó chịu anh sẽ làm gì cho hết khó chịu?”

“Tôi không làm gì cả. Chỉ cố quên cho nhanh. Chỉ thế thôi.” Shinsuke trả lời, tiếp tục cọ cái cốc.

“Anh làm thế nào để quên?” Vị khách tiếp tục hỏi.

“Cũng chẳng có bí quyết gì đâu, chỉ cố nghĩ tới những điều vui vẻ, làm những việc khiến cho tâm trạng mình lạc quan hơn.”

“Ví dụ như...”

“Ví dụ tưởng tượng ra lúc mình có quán rượu riêng chẳng hạn.”

“Thế à? Đây là ước mơ à?”

“Vâng, tạm thời là thế.”

Đôi tay đang cọ cốc bỗng khựng lại. Là mơ. Nhưng không phải giấc mơ ở xa tầm với. Giấc mơ đó ở ngay trước mắt rồi, chỉ cần với tay ra một chút nữa là chạm đến thôi.

Vị khách uống cạn cốc rượu xong thì đặt cái cốc xuống bàn. Nếu anh ta đòi cốc nữa, Shinsuke sẽ bảo tới giờ đóng cửa quán rồi.

“Thật ra, tôi có một việc muốn quên đi.” Vị khách nói.

Nghe thấy lời nói cố làm ra vẻ nghiêm trọng đó, Shinsuke dừng tay, nhìn vị khách. Anh ta cũng nhìn Shinsuke.

“Mà không, có một việc tôi muốn quên đi mà không tài nào quên được, nên chỉ muốn tâm trạng nhẹ nhõm đi một chút. Tôi cứ mãi suy tư việc đó lúc thong thả đi bộ trên đường, thế nào mà cái biển ghi tên quán này lại đập vào mắt. Nhìn xem, tên quán là Myoga, tên một loại gừng, phải không?”

“Món yêu thích của bà chủ là gừng mà.”

“Người ta nói là ăn nhiều gừng thì sẽ quên mau. Thế nên tôi bị thu hút rồi bước vào đây.”

“Cái tên lạ kỳ của quán này cũng có lúc hữu ích nhỉ. Tôi ngưỡng mộ đấy.” Shinsuke nói với ra.

“Tóm lại là tôi đã đúng khi đến đây.”

Vị khách đứng dậy, rút ví từ trong áo ra. Shinsuke thở phào nhẹ nhõm.

Anh ta rời quán lúc hơn hai giờ. Shinsuke dọn dẹp nốt, cởi tạp dề ra rồi

tắt điện, đóng cửa lại. Quán Myoga nằm trên tầng ba của tòa nhà này. Shinsuke ấn nút thang máy, chờ cửa thang mở.

Thang máy đến cũng là lúc anh cảm thấy có người ở sau lưng mình... Anh quay lại nhìn ngay trước khi cửa thang máy mở ra.

Bóng đen đang đứng đằng sau lao đến tấn công tới tấp.

Đầu bị đập rất mạnh. Chẳng kịp nhận thức xem điều gì đang diễn ra. Chỉ biết cái gì đó đang xảy ra với mình, mình đang bị mất đi điều gì đó. Sau đó, bóng tối sâu thẳm nhanh chóng bao trùm lên ý thức anh.

Khi ý thức dần biến mất, anh nghĩ đến thứ mình nhìn thấy cuối cùng.

Bóng đen đó là vị khách ban nãy.

Chương 2

Tai ù ù như thể ruồi bay vo ve ở ngay bên cạnh.

Một vật thể hình cái que màu trắng hiện lên trong đôi mắt lờ mờ. Một lúc sau, khi mắt nhìn rõ hơn, anh nhận ra vật thể đó là cái đèn tuýp trắng treo trên trần nhà.

Ai đó đang nắm tay bên phải. Một gương mặt trắng toát xuất hiện trước mắt anh. Là một cô gái đeo kính. Rồi gương mặt đó lập tức đi khỏi tầm mắt anh.

Đây là đâu vậy? Shinsuke nghĩ. Mình đang làm cái gì vậy?

Bây giờ, vài người đồng loạt xuất hiện trước mắt. Ai cũng đang nhìn về anh. Anh nhận ra mình đang lơ mơ. Mùi thuốc sát trùng xộc vào niêm mạc mũi.

Tiếng ù ù bên tai vẫn chưa hết. Anh định quay cổ thì thấy đau đầu khủng khiếp. Tiếng máu chảy tí tách từ đầu xuống như hòa nhịp cùng cơn đau.

Cảm giác khó chịu như tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng nhưng lại không nhớ gì về cơn ác mộng đó.

“Anh tỉnh rồi hả?” Một trong số mấy gương mặt đang nhìn anh lên tiếng hỏi. Đó là một người đàn ông trung niên có gương mặt nhỏ nhắn.

Shinsuke gật đầu. Chỉ thế thôi mà đầu cũng đau. Anh nhăn mặt hỏi: “Đây là đâu vậy?”

“Đây là bệnh viện.”

“Bệnh viện sao?”

“Anh chưa nên nói nhiều.” Người đàn ông nói. Đến lúc này, Shinsuke

mới nhận ra người đó mặc áo blouse trắng. Những người khác cũng vậy. Cô gái ăn vận giống y tá.

Một lúc lâu sau, anh cứ nửa mơ nửa tỉnh mãi. Shinsuke chỉ nhớ cả bác sĩ lẫn y tá không làm gì mà chỉ đi vòng quanh anh, bản thân anh cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Anh cố nhớ lại xem mình được đưa tới đây lúc nào. Nhưng anh còn không nhớ là mình được chuyển đến đây, cũng không có ký ức nào về việc mình được điều trị vết thương. Chỉ biết mình bị thương khá nặng khi thấy được truyền dịch rồi băng bó quanh đầu.

“Anh Amemura, anh Amemura!”

Nghe thấy tiếng ai đó gọi tên mình, Shinsuke mở mắt ra.

“Anh thấy sao rồi?” Bác sĩ hỏi.

“Đầu tôi đau quá!”

“Còn gì khác không? Anh có buồn nôn không?”

“Không. Chỉ đau đầu thôi.”

Bác sĩ gật đầu, nói thêm điều gì đó với cô y tá đứng bên cạnh.

“Cho hỏi, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?” Shinsuke hỏi.

“Anh không nhớ điều gì sao?”

“Vâng, tôi không nhớ gì hết.”

Bác sĩ lại gật đầu. Biểu cảm lúc đó như muốn nói rằng không nhớ được thì cũng chẳng có gì là vô lý cả.

“Có vẻ như anh đã gặp rất nhiều chuyện.” Bác sĩ nói. Đúng là cách nói của người thứ ba. “Mấy việc đó anh nên hỏi gia đình mình thì hơn.”

“Gia đình nào?” Shinsuke hỏi ngược lại. Anh chỉ có bố mẹ và anh trai đang sống ở tỉnh Ishikawa thôi. Họ cũng lên Tokyo rồi sao?

Bác sĩ hình như đã nhận ra mình nói nhầm.

“Nên gọi là vợ anh nhỉ?”

“Vợ?” Thứ đó không hề tồn tại trong cuộc đời Shinsuke. Nhưng anh biết người mà bác sĩ nhắc đến là ai rồi. “Narumi đến đây rồi sao?”

“Cô ấy đợi mãi cho đến khi anh tỉnh lại đó.” Bác sĩ ra hiệu cho y tá rời khỏi phòng.

Không lâu sau, có tiếng gõ cửa. Cửa mở ra khi bác sĩ trả lời. Theo sau cô y tá lúc nãy, Murakami Narumi bước vào. Cô khoác hờ chiếc áo nỉ màu trắng bên ngoài áo phông xanh nhạt, ăn mặc như thể chạy đi mua đồ ở gần nhà.

Anh sống cùng Narumi từ hai năm về trước. Cô là tiếp viên hay dẫn khách đến lúc Shinsuke làm ở quán bar khu Ginza. Trước đó, cô học trường trung cấp thiết kế vì muốn thành nhà thiết kế thời trang, năm nay vừa tròn hai mươi chín tuổi. Hình như cô làm ở quán từ lúc hai mươi tư tuổi.

“Shinsuke.” Narumi lao đến bên giường. “Anh có sao không?”

Shinsuke khẽ chuyển động cổ.

“Anh không biết chuyện gì đã xảy ra nữa.”

“Anh Shinsuke không nhớ chút gì về vụ án thì phải.” Cô y tá nói.

“Vậy sao?” Narumi nhăn nhó nhìn Shinsuke.

Bác sĩ và cô y tá giữ ý nên rời khỏi phòng. Trước khi đóng cửa, bác sĩ còn dặn dò: “Anh đừng ngồi dậy mạnh quá nhé!”

Khi chỉ còn hai người, Narumi lại chăm chú nhìn Shinsuke. Đôi mắt trong veo như mặt nước gợn sóng.

“May quá!” Lời nói khẽ phát ra từ đôi môi không tô son. Sắc mặt cô trông nhợt nhạt quá!

“Em cứ lo anh Shinsuke không tỉnh lại nữa.”

Nhìn gương mặt hầu như không trang điểm của Narumi, Shinsuke nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Vụ án là sao? Tại sao anh lại ở đây?”

Narumi chau mày. Đôi lông mày là thứ duy nhất cô trang điểm. Bình thường cô hầu như không có lông mày.

“Anh thật sự không nhớ gì sao?”

“Ừ, chẳng nhớ gì hết.”

“Shinsuke này.” Narumi nuốt nước bọt, liếm môi rồi tiếp tục nói: “Anh suýt thì bị giết chết đấy.”

“Cái gì?”

Shinsuke ngạc nhiên đến ngưng thở. Đúng lúc đó, anh thấy đau nhói đằng sau đầu.

“Hai hôm trước, lúc đi về từ quán rượu.”

“Quán rượu á?”

“Myoga ý. Ngay bên ngoài quán đó có cái thang máy. Người của quán khác thấy anh ngã gục bên cạnh thang máy.”

“Thang máy à?”

Những hình ảnh mờ ảo hiện lên trong đầu anh. Nhưng những hình ảnh đó chẳng hiện rõ cho anh nhờ.

Nó lờ mờ y như khi ta đeo kính sai độ so với mắt.

“Nếu phát hiện chậm ba mươi phút thôi là mất mạng đấy. Số anh quá may mắn.”

“Anh bị đánh vào đầu à?”

“Vâng, bị đánh bằng một vật rất cứng. Anh không nhớ gì sao? Người phát hiện ra anh nói máu chảy lênh láng xuống tận cầu thang. Như nước ép cà chua ý.”

Shinsuke tưởng tượng ra tình hình lúc đó. Anh không tin được việc đó lại xảy ra với mình. Việc bị đánh vào đầu bằng một vật cứng cứ mơ hồ hiện lên như một mảnh ký ức. Anh nhớ loáng thoáng là bị một bóng đen tấn công từ sau lưng. Đúng thế, ngay trước thang máy.

Bóng đen đó là ai vậy?

“Anh mệt rồi.” Shinsuke nhắm mắt.

“Vâng, anh đừng cố quá.” Narumi chỉnh lại cái chăn đắp lệch trên người Shinsuke.

Ngày hôm sau, có hai người đàn ông đến phòng Shinsuke. Đó là thanh tra thuộc đồn cảnh sát Nishiazabu ở Cục cảnh sát. Họ muốn nghe tường tận về vụ việc. Đúng lúc Narumi mang hoa quả đến, nhưng họ cũng không bảo cô ra ngoài.

“Cậu thấy khỏe hơn chưa?” Viên thanh tra có tên Kozuka hỏi. Mặt ông ta gầy hom hem, nhưng mặc bộ vét đẹp có vai áo rộng, trông như giám đốc của một công ty vừa hoặc nhỏ.

Người kia còn khá trẻ, tên Enoki, gương mặt nghiêm nghị, đầu cạo trọc lóc, trông không được rắn rỏi cho lắm.

“Đầu tôi còn đau một chút, nhưng cũng đỡ nhiều rồi.” Shinsuke nằm trên giường trả lời.

“Cậu gặp phải vụ việc nghiêm trọng đấy.” Kozuka nhăn mặt, từ từ nói. Ông ta muốn ra vẻ thương cảm, nhưng trong mắt Shinsuke chỉ thấy ông ta diễn quá kém thôi.

“Phương thức ra tay mạnh động quá!” Kozuka đảo mắt, hết nhìn Shinsuke lại nhìn Narumi.

“Hình như là vậy.” Shinsuke nói.

“Anh ấy bị vỡ cả xương đầu.” Narumi tiếp lời. Cô đem một cái ghế ra chỗ cách hai viên thanh tra không xa rồi ngồi xuống. “Cục máu đông chèn lên não nên phải phẫu thuật mở hộp sọ.”

“Nghiêm trọng quá!” Viên thanh tra nói như méo miệng. “Đúng là thập tử nhất sinh.”

“Tóm lại, tôi chẳng nhớ đã xảy ra chuyện gì nên cũng không có cảm giác đã trải qua cơn thập tử nhất sinh đó.”

“Cậu cũng không nhớ gì lúc bị tấn công ư?”

“Đúng vậy.”

“Vậy là cũng không nhìn thấy mặt của kẻ tấn công mình?”

“Đúng thế. Tôi không thấy rõ.”

Cách nói lấp lửng của Shinsuke càng khiến hai viên thanh tra tò mò.

“Không thấy rõ, nghĩa là có thấy gì đó đúng không?”

“Có thể tôi nhìn nhầm. Hoặc ảo giác thôi.”

“Phán đoán là nhiệm vụ của chúng tôi. Cậu chỉ cần nói ý kiến chủ quan của mình là được. Nếu thật sự là ảo giác hay nhìn nhầm, chúng tôi sẽ bác bỏ ngay.” Thanh tra Kozuka dụi giọng.

Shinsuke kể về vị khách kỳ lạ đêm hôm đó. Việc anh ta lần đầu tiên tới quán, rồi gọi thứ đồ uống ít người gọi là Irish Cream. Cuối cùng, anh nói thêm một câu: “Tôi cứ có cảm giác kẻ tấn công mình là vị khách đó.”

Nghe vậy, mặt hai viên thanh tra bỗng biến sắc.

Kozuka xác nhận lại: “Là vị khách lần đầu tiên đến quán. Là gương mặt cậu chưa từng gặp bao giờ đúng không?”

“Vâng.” Shinsuke gật đầu. Thật ra, anh có cảm giác đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng có thể là nhầm, nên không nói ra nữa.

“Cậu có thể tả lại đặc điểm của vị khách đó không? Càng cụ thể càng tốt.”

“Đặc điểm thì... Là một người đàn ông không có gì đặc biệt cả. Ăn mặc giản dị, gương mặt phổ thông, giọng nói đều đều không có ngữ điệu. Điểm đặc biệt duy nhất là anh ta đeo kính mắt tròn màu xanh đen.”

“Kính mắt tròn à?” Nghe những gì Shinsuke nói, Kozuka đưa ngón út lên gãi gãi mũi. “Nếu gặp lại người đàn ông đó, cậu có nhận ra không?”

“Tôi nghĩ là có.”

Viên thanh tra gật đầu mãn nguyện.

“Thật ra lúc nhận tin báo, chúng tôi đã kiểm tra đồ đạc của cậu để xác nhận nhân dạng... Xem nào, có những thứ gì nào?”

“Ví, chìa khóa, mỗi thứ một cái, tiếp theo là...” Enoki vừa nhìn sổ tay vừa nói. “Khăn tay kẻ ca rô, một cái, giấy ăn đang dùng dở, một gói, chỉ có vậy thôi.”

“Trong ví có gì?” Kozuka hỏi.

“Tiền mặt, ba mươi hai nghìn chín trăm mười ba yên, thẻ tích điểm, hai cái, thẻ ngân hàng, một cái, bằng lái xe, thẻ hội viên cửa hàng băng đĩa, thẻ khách hàng quán mì và cửa hàng tiện lợi, danh thiếp, ba tờ, hết rồi đó.”

Kozuka nhìn Shinsuke.

“Ngoài những thứ vừa đọc ra, đêm đó cậu còn mang theo vật gì khác không? Tức là, tôi muốn hỏi cậu có bị lấy trộm thứ gì không?”

“Tôi nghĩ là không. Tiền mặt, tôi không nhớ chính xác, nhưng cũng khoảng ngàn đây.”

Kozuka héch cằm, vất chéo chân như thể muốn nói thể là đủ rồi.

“Nếu vậy, sao thủ phạm lại tấn công cậu? Nếu đây không phải một vụ cướp ngẫu nhiên...”

“Có thể hấn nhắm đến tiền của quán.” Shinsuke nói. “Đại loại như mở cửa quán bằng cái chìa khóa tôi giữ.”

“Tôi đã điều tra xem quán có thiệt hại hay không, nhưng không có gì bất thường. Vốn dĩ trong quán cũng không để nhiều tiền mặt.”

Những người đến Myoga hầu hết là khách quen. Đó là vị khách trả tiền ki bo nhất.

“Nếu không nhắm đến tiền thì...” Shinsuke lắc đầu. “Không phải hành động bột phát đâu. Vị khách đó lần đầu tiên đến quán mà.”

“Dạo gần đây xung quanh cậu có điều gì bất thường không? Cậu có nhận được những cuộc gọi hay bưu phẩm gì lạ không?”

“Không có.” Shinsuke quay sang nhìn Narumi đang ngồi bên cạnh. “Không có gì em nhỉ?”

Narumi im lặng gật đầu.

“Đêm đó, cậu Amemura ở quán một mình đúng không? Việc đó có hay xảy ra không?” Kozuka hỏi.

“Thì thoảng cũng có. Lúc bà chủ đi uống rượu cùng khách tôi ở lại dọn dẹp xong xuôi rồi mới về. Còn đêm đó, bà chủ bị cảm nên nghỉ.”

“Từ ngoài quán trông vào có biết được cậu ở một mình trong quán không?”

“Nói thế nào nhỉ? Nếu chăm chú quan sát thì chắc cũng biết.”

Nói xong câu đó, Shinsuke bỗng thấy rùng mình. Người đàn ông đó đã đứng ở đâu để quan sát anh?

Kozuka hỏi thêm hai, ba câu nữa về những việc từng xảy ra trong quá khứ ở Myoga rồi đứng dậy.

“Chúng tôi sẽ cử người phác họa chân dung đến, mong cậu hợp tác để tìm ra thủ phạm.”

“Tôi rất sẵn lòng.”

“Vậy thì mong cậu chóng bình phục.” Hai viên thanh tra nói rồi ra về.

“Mong các ông sớm bắt được thủ phạm.” Narumi nói.

“Ừ, nhưng mà có khi lại chẳng bắt được ai.”

“Cậu không nhớ ra người nào có thù hận gì với mình à?”

“Vâng, không có.”

Chắc chắn là không có, Shinsuke tự nhủ.

Chương 3

Ngày thứ hai sau khi ý thức phục hồi lại, bạn bè và mấy cô tiếp viên ở quán rượu đến thăm anh. Con bé tên Ely từng ngủ với Shinsuke một lần. Lúc đưa cô ta say mềm về phòng, cô ta chủ động tấn công trước, anh chỉ đáp lại thôi. Bản thân Shinsuke chẳng có cảm xúc đặc biệt nào với Ely, đến giờ cũng không có. Ely hình như cũng không định nhân chuyện đó để tiến xa hơn với Shinsuke. Cô ta vốn là dạng có thể lên giường với bất cứ ai miễn là thấy hợp. Vậy nhưng lúc Ely đến phòng bệnh, anh cứ thấp thỏm lo Narumi đột ngột bước vào. Vì Narumi có bản năng rất mạnh mẽ, thứ bản năng như của loài vật vậy, có thể đánh hơi thấy người đàn ông của mình có ngoại tình không.

Ngoài Ely, Shinsuke có quan hệ với rất nhiều phụ nữ. Dù chưa từng đếm chính xác số lượng nhưng có không ít người anh không nhớ nổi tên. Anh bắt đầu nghĩ có khi nào một trong số phụ nữ ấy có liên quan tới vụ việc lần này. Nhưng nghĩ thế nào cũng không ra ai, vì với người nào anh cũng kết thúc êm đẹp. Trước đây thì anh chưa từng dây dưa với cô nào trông có vẻ khó cắt đứt. Từ khi sống cùng Narumi, anh chỉ có quan hệ ngoài luồng với duy nhất Ely thôi, mà chuyện cũng gần nửa năm trước rồi.

Mấy con bé tiếp viên về được ba phút thì bà chủ quán Ono Chizuko ló mặt vào. Bà ta mặc bộ vét đen hiệu Chanel, đeo kính râm cũng hiệu Chanel. Sau lưng bà ta là Ejima Kouichi. Ejima là chủ quán Sirius nơi trước đây Shinsuke từng làm việc. Ejima và Chizuko có quen biết từ xưa. Ejima mặc một bộ vét màu xám.

“Đúng là tai bay vạ gió. Giờ cậu ổn hơn chưa?”

“Bằng cách nào đó mà tôi đã sống sót thần kỳ.”

“Thế thì tốt rồi. Chỉ mong không gặp chuyện gì nghiêm trọng. Mà cậu vẫn chưa biết thủ phạm là ai hả? Cảnh sát điều tra tới đâu rồi?”

“Tôi cũng không rõ. Mà bà chủ ơi, bà có vay tiền nóng ở đâu mà chúng tôi không biết không? Tôi cứ có cảm giác là chuyện đó có liên quan tới vụ việc lần này.”

“Cậu nói gì vậy? Không có chuyện đó đâu.” Chizuko vội xua tay.

“Hôm qua thanh tra cũng đến quán của tôi.” Ejima nói. “Họ hỏi hỏi còn làm ở Sirius, Shinsuke được mọi người đánh giá thế nào. Tôi phủ đầu luôn, nói rằng những đứa nhân cách kém thì tôi không bao giờ thuê cả. Rồi tôi chỉ tạm gửi cậu đến Myoga để học việc thôi.”

“Vậy thì ai đã gây ra việc này? Shinsuke, cậu có cặp kè với cô nào có chồng rồi không? Khiến cho chồng cô ta căm hận nên mới thành ra thế này?”

“Đùa à? Chữ Shin trong Shinsuke tên tôi nghĩa là ‘thận trọng’ đấy.”

Hai người cười phá lên, đúng lúc đó có tiếng gõ cửa. Tưởng Narumi, Shinsuke nói với ra: “Em vào đi!”

Nhưng người bước vào không phải Narumi mà là hai viên thanh tra Kozuka và Enoki. Kozuka nhìn Chizuko và Ejima rồi nhanh chóng quay sang nhìn Shinsuke với vẻ mặt giống kẻ bị lừa phỉnh.

“Tôi làm phiền cậu một chút có được không?” Kozuka hỏi Shinsuke.

“Được chứ!” Shinsuke nhìn Chizuko và Ejima, nói: “Đây là cảnh sát.”

“Vậy chúng tôi nên về trước.” Ejima lấy cái túi, đưa cho Chizuko.

“Cậu mau khỏe lại nhé Shinsuke. Chuyện ở quán cậu không phải lo gì đâu nhé!”

“Cảm ơn.”

Khi hai người rời phòng và tiếng bước chân đã xa hẳn rồi, Kozuka mới cho tay vào trong túi áo khoác, lấy ra thứ gì đó. “Cậu xem cái này giúp tôi.” Giọng nói của ông ta nghiêm nghị hơn hẳn lần trước.

Đó là một bức ảnh. Hình như là đưa ảnh nhân chứng cho anh xem.

Gương mặt đàn ông trong bức ảnh chĩa thẳng về phía anh.

“Bạn đã từng gặp người này chưa?”

Cầm bức ảnh trên tay, Shinsuke chăm chú nhìn. Anh có kết luận ngay.

“Là vị khách đêm đó.”

“Bạn chắc chắn không?”

“Tôi chắc chắn. Không sai một chút nào. Là người đàn ông này.”

Shinsuke nhìn bức ảnh thêm lần nữa. Kiểu tóc có khác một chút nhưng gương mặt thì không lẫn vào đâu được. Biểu cảm không chút sinh khí và ánh mắt vô hồn cũng là thứ anh thấy đêm đó. Rồi gương mặt trong ảnh cũng có bộ râu mọc lởm chởm như rắc vừng trên mặt.

Hình ảnh anh ta gù lưng, nhắm nháp cốc Irish Cream bỗng hiện lên rõ mồn một.

“Vậy à? Quả là vậy.” Kozuka thở dài, nhận lại bức ảnh từ tay Shinsuke rồi cẩn trọng đút vào túi.

“Tôi không biết thủ phạm. Người đó là ai vậy?” Shinsuke hỏi.

Kozuka nhíu mày nhìn Shinsuke, rồi quay sang Enoki, biểu cảm trông như thể không cảm thấy thỏa mãn dù đã nắm được chân tướng thủ phạm. Hình như ông ta phân vân điều gì đó. Kozuka nhanh tay mở quyển sổ ra.

“Tên hẳn là Kishinaka Reiji, ở tại phòng 202, Sunny House... Kiba, quận Koutou...” Đọc đến đó, Kozuka đưa cho Shinsuke xem. Quyển sổ ghi Kishinaka Reiji. “Bạn có biết người này không?”

Đến lượt miệng Shinsuke lẩm nhẩm đi lẩm nhẩm lại cái tên Kishinaka Reiji. Anh không quen ai có tên như vậy. Nhưng cái tên cứ kích thích điều gì đó trong não bộ. Nó được nhét trong một ngăn nào đó của miền ký ức chẳng? Anh cố sức nghĩ, nhưng không nghĩ ra. Hình như cái tên đó được nhét lẫn với rất nhiều thứ ở sâu trong cùng của cái ngăn kéo mà bên ngoài có dán nhãn ‘đồ linh tinh’.

“Tôi có cảm giác đã nghe cái tên này ở đâu đó rồi, nhưng không tài nào

nhớ ra được.” Anh đành bỏ cuộc và nói.

Viên thanh tra vẫn gật gù với vẻ mặt không thỏa mãn. Sao trông mặt ông ta lại ỉu xiu như vậy? Shinsuke thầm tự hỏi.

“Khoảng hai giờ trước...” Kozuka nhìn đồng hồ và nói. “Chúng tôi tìm thấy thi thể của người đàn ông này.”

“Hà?” Câu trả lời ngoài sức tưởng tượng khiến Shinsuke chẳng biết phải nói gì.

“Anh ta chết trong căn hộ của mình ở Kiba. Chúng tôi cho rằng anh ta chết được hơn bốn mươi tám giờ rồi.”

“Sao anh ta lại chết? Có phải bị ai đó giết không?”

“Cũng có khả năng đó.” Kozuka cọ cọ tay lên má. “Nhưng hiện tại khả năng anh ta tự sát cao hơn. Kishinaka chết ngay trên giường. Tay nắm chặt một bức ảnh. Điều khiến đội điều tra ngạc nhiên nhất là cách ăn vận của anh ta. Kishinaka mặc vét chỉnh tề, thắt cà vạt. Trên cái bàn bên cạnh có đặt lá thư tuyệt mệnh gửi cho đồng nghiệp và gia đình.”

“Nguyên nhân tử vong là gì?”

“Muốn biết rõ thì phải đợi kết quả giải phẫu. Có lẽ là do uống thuốc độc.”

“Thuốc độc á?”

“Thuốc đấy tên gì ấy nhỉ?” Kozuka hỏi Enoki.

Enoki nhanh tay mở quyển sổ ra.

“Phenylenediamine, gọi tắt là paramin.”

“Chưa nghe tên bao giờ.” Shinsuke lẩm bẩm.

“Là hóa chất sử dụng để rửa ảnh màu. Còn dùng làm thuốc nhuộm tóc nữa. Chúng tôi phát hiện cái chai chứa paramin trong nhà Kishinaka. Do đặc thù công việc, anh ta dễ dàng có được chất đó.”

“Đặc thù công việc là sao?”

“Kishinaka làm việc trong nhà máy sản xuất ma nơ canh. Ở đó người ta

dùng thuốc nhuộm tóc.”

“Ma nơ canh ư?”

Thật là một công việc hiểm thấy, Shinsuke nghĩ. Nhưng nếu không có những người làm công việc đó thì lấy gì để trang hoàng đẹp đẽ cho các tủ trưng bày?

“Nhưng nhờ manh mối nào mà các ông biết kẻ đã chết đó là thủ phạm tấn công tôi?”

Shinsuke vừa dứt lời, Kozuka đã nhìn anh chăm chăm.

“Không phải chúng tôi tìm thấy xác trước. Mà là ngược lại. Chúng tôi nghi ngờ đó là thủ phạm tấn công cậu nên đến nhà anh ta để điều tra, lúc đó thì phát hiện ra cái xác.”

“Hả?” Shinsuke nhìn viên thanh tra. “Thế tại sao các ông nghi ngờ người đàn ông đó?”

Kozuka trầm ngâm một lúc rồi nói: “Có thật là cậu không nhớ gì về cái tên Kishinaka Reiji không?”

“Tôi không biết. Đó là ai mới được chứ?”

Kozuka khoanh tay trước ngực.

“Thế cái tên Kishinaka Minae thì sao? Trong ký ức của cậu có cái tên đó không?”

“Kishinaka Minae...” Shinsuke cố liên kết nó với ký ức của mình.

“Một năm rưỡi trước, cậu đã gây ra một vụ tai nạn chết người phải không?” Giọng Kozuka bỗng trở nên cộc cằn. “Ngay cạnh công viên Kiyosumi ở Koutou. Người bị tai nạn chết khi đó là Kishinaka Minae.”

“Tai nạn? Một năm rưỡi trước á?”

Lúc đó, đột nhiên Shinsuke nghĩ ra.

Đúng vậy, anh đã gây ra tai nạn, đã đâm vào một người phụ nữ ngay cạnh công viên Kiyosumi.

“Bạn quên rồi sao?” Kozuka nói như châm chọc.

Đúng là mình quên rồi. Ngay lúc này mình vẫn không nhớ là mình đã gây tai nạn. Mình chỉ vừa nhớ ra là mình đang trong thời gian thử thách thôi.

Kishinaka Minae. Chữ Hán Minae viết thế nào?

Shinsuke cố nhớ lại vụ tai nạn đó, hồi tưởng lại xem anh đã gây ra tai nạn gì, đã thoát khỏi vụ đó thế nào.

Nhưng dù có lục lọi trong ký ức thế nào, anh cũng không tìm được thông tin gì liên quan đến nó. Lúc đó, lần đầu tiên Shinsuke nhận ra, cái ngăn ký ức có dán nhãn ‘vụ tai nạn một năm rưỡi trước’ đã biến mất khỏi não mình.

Chương 4

Bác sĩ chăm chú nhìn tờ bệnh án, không nói gì một lúc lâu. Đôi lông mày mảnh khảnh đang nhíu lại. Shinsuke đặc biệt để tâm tới đôi lông mày đó. Anh cố đọc vị biểu cảm thể hiện trên gương mặt bác sĩ, nhưng ánh đèn tuýp chiếu vào đôi mắt kính có gọng kim loại khiến nó lóa lên nên không thể nhìn rõ đôi mắt ông ta.

Không lâu sau, bác sĩ đặt tờ bệnh án lên bàn, gỡ mái đầu điểm xuyết cả tóc bạc lẫn tóc đen.

“Con đau đầu đỡ hơn nhiều rồi.”

“Vâng, cái đó thì hết rồi.”

“Theo kết quả kiểm tra thì cũng không có gì bất thường. Tôi nghĩ không còn gì phải lo lắng.”

“Thế còn trí nhớ thì sao ạ?”

“Ừ.” Vị bác sĩ nghiêng đầu. “Không phải não bị chấn thương, nguyên nhân là cú sốc về tâm lý chăng? Hầu hết việc mất trí nhớ là do nguyên nhân này.”

“Để một thời gian thì có khỏi được không?”

Bác sĩ khoanh tay. “Cái đó thì không nói trước được. Mà đừng suy nghĩ quá, cứ sống như bình thường. Nói là mất trí nhớ nhưng cũng chỉ một phần thôi mà.”

“Vâng, đúng vậy.”

Chỉ có vụ tai nạn xảy ra một năm rưỡi trước là anh không thể nhớ nổi. Không chừng anh cũng quên cả những việc khác nữa, nhưng trước mắt chỉ

có ký ức về vụ tai nạn là quan trọng nhất với Shinsuke thôi.

“Nếu vậy, hỏi những người thân thiết với mình về vụ tai nạn đó cũng là cách lấy lại thông tin. Như thế cũng không gây trở ngại gì cho sinh hoạt hằng ngày. Tóm lại, phải giữ cho tinh thần thoải mái. Biết đâu vô tình lấy lại được ký ức đã đánh mất.”

“Tôi hiểu rồi.”

Bước ra khỏi phòng chẩn đoán của khoa Não, Shinsuke quay lại phòng mình. Đã một tuần trôi qua kể từ lúc nhập viện, đầu anh vẫn phải quấn băng, nhưng cơ thể đã vận động được theo ý muốn. Những di chứng bác sĩ lo lắng ban đầu cũng không xuất hiện. Khi về đến phòng, anh thấy Narumi đặt một cái túi to đùng trên giường và đang dọn đồ để cất vào.

“Có sao không anh?”

“Không có vấn đề gì. Chỉ kiêng vận động mạnh một thời gian thôi.”

“Vậy giờ có thể xuất viện rồi đúng không?”

“Ừ.”

“May quá!” Narumi tiếp tục cất dọn. “Anh cũng thay đồ đi!”

“Ừ.”

Narumi đã chuẩn bị đầy đủ quần áo để anh mặc lúc ra viện. Cái áo sơ mi kẻ sọc và quần kaki màu nâu nhạt được xếp ngay ngắn trên cái ghế gấp.

Shinsuke cởi cúc bộ quần áo bệnh nhân, từ từ lại gần cửa sổ. Phòng này ở tầng ba. Nhìn xuống, anh thấy con đường dành cho ô tô phía trước bệnh viện. Trên con đường có hai làn xe chạy đó, có một xe tải chở cát, một ô tô chở hàng nhếch nhác và một cái taxi có đèn như đèn lồng đang chờ đèn xanh.

Ô tô à?

Kẻ tấn công Shinsuke là Kishinaka Reiji, điều đó không phải bàn cãi nữa. Là vì khi lục soát phòng Kishinaka, cảnh sát phát hiện cái cờ lê dính đầy máu trong túi áo anh ta. Vết máu trên đó trùng khớp hoàn toàn với máu của

Shinsuke. Trên cái cờ lê vẫn còn dấu tay của Kishinaka.

Vụ tự sát của anh ta cũng không có gì đáng ngờ. Bút tích trên lá thư tuyệt mệnh được xác định là của anh ta, trước khi chết anh ta cũng hủy dịch vụ giao báo. Theo lời cô nhân viên quây báo thì trên điện thoại anh ta nói sẽ đi du lịch một thời gian.

Những chuyện này anh nghe được từ thanh tra Kozuka ở Sở Cảnh sát Nishiazabu. Kozuka đến đây nói muốn hoàn thiện hồ sơ nên đã giải thích chi tiết. Vụ việc Shinsuke bị đánh đã được giải quyết tạm ổn thỏa, vụ tự tử của Kishinaka cũng không có gì bất thường nên lúc nói chuyện, Kozuka trông khá thỏa mãn. Kozuka chỉ gật đầu khi Shinsuke hỏi động cơ của việc này là để trả thù có phải không.

“Cậu nên nghĩ như vậy. Khi điều tra, chúng tôi biết được Kishinaka rất yêu vợ mình. Từ khi vợ chết, anh ta như người mất hồn. Những người làm cùng anh ta có thể làm chứng điều đó. Trong nhiều ngày liền, anh ta không mở miệng nói lời nào với bất kỳ ai. Có đồng nghiệp còn thú thật là thấy sợ anh ta.”

“Chắc anh ta căm thù tôi lắm.”

Kozuka không buồn phủ định lời nói của Shinsuke

“Người gần gũi với anh ta kể là ngay sau khi vợ mất, anh ta luôn nói muốn giết người, muốn làm gì đó để nguôi nỗi hận này.”

“Muốn giết người ư?”

Từ ngữ khắc sâu vào tim Shinsuke.

“Chỉ là...” Thanh tra nói thêm. “Có người nói rằng trong hai, ba tháng trở lại đây, anh ta khá hơn rồi. Tỉnh thoảng còn thấy anh ta vui vẻ nữa. Họ cứ nghĩ anh ta trút được gánh nặng trong lòng rồi cơ.”

“Chắc là anh ta còn chưa nguôi ngoai.”

“Có thể lắm. Con người ta lúc cố tỏ ra vui vẻ là trong lòng đang ẩn chứa một nỗi buồn vô hạn hơn là lúc trông u sầu.” Viên thanh tra nhìn vào mắt

Shinsuke, nói những lời văn vẻ không giống phong cách của cảnh sát tạo nào. “Vấn đề là tại sao anh ta lại quyết định trả thù vào lúc này, khi đã hơn một năm trôi qua rồi? Tôi vẫn thắc mắc điều đó. Có lẽ anh ta đã phải kìm nén cảm giác của mình suốt, đến phút cuối không chịu nổi nữa mới bùng phát ra chăng? Nếu vậy phải có nguyên do nào đó khiến anh ta như vậy.”

“Vì qua giỗ đầu của vợ chăng?” Shinsuke nói ngay điều mình vừa nghĩ tới.

“Cũng có thể.”

“Anh ta tự sát vì nghĩ rằng mình đã báo thù xong ư?”

“Đúng vậy. Kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy Kishinaka Reiji tự sát đúng vào đêm tấn công cậu. Có lẽ lúc nhìn máu chảy trên đầu cậu, anh ta nghĩ mình đã thành công rồi nên mới về uống thuốc độc. Nếu đợi đến chiều tối hôm sau, có lẽ anh ta sẽ nghĩ lại.” Kozuka nói. “Việc cậu bị tấn công được đăng trên một mẩu tin nhỏ của tờ báo chiều ngày hôm sau.”

“Biết được tôi còn sống thế này, ở thế giới bên kia chắc anh ta đang uất ức lắm.”

“Con người chết là hết. Chẳng có gì gọi là uất ức cả.” Viên thanh tra nói giọng khô khốc.

Đang hồi tưởng lại cuộc đối thoại với Kozuka, sau lưng Shinsuke bỗng có tiếng nói.

“Shinsuke, anh mau thay quần áo đi kẻo cảm lạnh bây giờ.”

Quay đầu lại, anh thấy Narumi đang chống hai tay lên hông.

“Đầu óc anh đang đặt ở đâu thế?”

“Không có gì đâu em.” Shinsuke tháo hết cúc, cởi bộ quần áo ra.

Thanh toán viện phí xong, hai người rời khỏi bệnh viện. Đúng lúc một cái taxi trống khách đi ngang qua. Narumi vẫy tay gọi.

“Đến đường Monzennaka.” Cô nói.

“Tôi dừng ở đường Eitai được không?” Ông tài xế trung tuổi cho xe chạy

và hỏi.

“Được.” Narumi trả lời.

Chạy được một đoạn, ông tài xế hỏi: “Anh bị tai nạn giao thông à?”

Chắc nhìn qua gương, ông ta thấy đầu Shinsuke băng bó.

“Vâng.” Shinsuke đáp. “Tôi bị ô tô kéo lê lúc đang đi xe đạp.”

“Vậy sao, đúng là tai bay vạ gió. Anh có phải khâu không?”

“Mười mũi.”

Tài xế lắc đầu. “Khiếp nhỉ! Gặp tai nạn giao thông đúng là thứ xui xẻo nhất trên đời. Người lúc trước còn đang khỏe như vâm mà đột nhiên phải sang thế giới bên kia. Bị bệnh tật thì bản thân người đó hay người xung quanh còn chuẩn bị tinh thần trước, chỉ có tai nạn là không biết trước thôi. Đặc biệt là tai nạn giao thông, dù bản thân mình có cẩn thận đến đâu cũng không tránh được người ta đâm vào mình. Nói vậy nhưng chẳng lẽ không bước ra khỏi nhà một bước. Đúng là thế giới đáng sợ! Tôi làm cái nghề chờ khách này mà nói thế thì có hơi lạ.”

Đúng là kẻ thích buôn chuyện. Narumi sốt ruột nghe, thi thoảng lại nhìn sang Shinsuke. Câu chuyện của ông tài xế chẳng bao lâu đổi chủ đề sang than vãn về bộ máy hành chính của nhà nước. Còn chán hơn câu chuyện tai nạn giao thông, Narumi gật gù cho xong chuyện.

Shinsuke nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chăm chú quan sát dòng xe cộ đi ngang qua. Câu chuyện của ông tài xế chẳng kích thích thần kinh anh mấy. Ngược lại, anh chỉ thấy bối rối vì không trào dâng chút cảm xúc gì khi nghe câu chuyện về tai nạn giao thông của ông ta.

Shinsuke nhớ lại trước lúc tấn công. Kishinaka bước vào lúc quán sắp đóng cửa, vừa uống Irish Cream vừa nhỏ nhẹ nói chuyện.

“Thực ra có một việc tôi muốn quên. Mà không, có một việc tôi muốn quên mà không tài nào quên được, nên chỉ muốn khiến tâm trạng nhẹ nhõm đi một chút.” Shinsuke nhớ lại dáng ngồi gù gù và lời nói của anh ta lúc đó.

Khi ấy, nghe thì tưởng anh ta đang u sầu điều gì đó, giờ nghĩ lại mới thấy rõ là những lời đó nhắm đến Shinsuke. Cái anh ta muốn quên đi là cái chết của vợ mình, vì muốn nhẹ lòng nên anh ta quyết trả thù.

Taxi đến đường Eitai. Băng qua hông nhà ga Tokyo, băng qua cả con đường toàn tòa nhà văn phòng hẹp và dài. Không lâu sau đã nhìn thấy cây cầu ở phía trước. Đó là cầu Eitai bắc qua sông Sumida.

“Bác tài ơi, cho tôi đổi điếm xuống. Bác có biết công viên Kiyosumi không?” Shinsuke nói. Anh thấy Narumi ngồi bên cạnh đang tròn xoe mắt ngạc nhiên.

“Công viên Kiyosumi, tôi biết.” Bác tài đáp ứng. “Nhưng tự dung không nhớ địa chỉ chính xác.”

“Không sao. Tôi sẽ chỉ đường. Bác cứ băng qua cầu Eitai đi, nó ở ngay bên trái. Rẽ vào con đường nhỏ bên trái là tới.”

Narumi chăm chăm nhìn Shinsuke, nhưng anh lơ đi coi như không biết. Họ xuống xe ngay cạnh công viên Kiyosumi. Đây đó có bóng dáng của mấy bà nội trợ dẫn con đi chơi. Mấy bông anh đào đang dần hé nụ. Chỉ hai tuần nữa thôi, vào thứ Bảy hoặc Chủ nhật sẽ có nhiều người đổ xô tới công viên này ngắm hoa. Shinsuke không vào trong công viên mà đi bộ dọc bên đường.

“Shinsuke, chờ đã!” Narumi đuổi theo sau. “Anh đi đâu thế?”

“Anh không định đi đâu cả, chỉ lang thang quanh khu này thôi.” Shinsuke nhìn quanh rồi nói. Ánh mặt trời mùa xuân chiếu lên con đường bê tông khiến anh lóa mắt. Anh nheo mắt lại.

“Để làm gì hả anh?” Narumi hỏi. Giọng nói giống như đang tức giận hơn là sốt ruột.

“Anh gây ra tai nạn ở khu này thì phải. Nên muốn đi quanh xem sao.”

“Tại sao?” Ánh mắt cô gờm gờm. “Tại sao phải làm thế?”

Shinsuke đút tay vào túi, nhún vai.

“Vì đi thế này không chừng anh sẽ nhớ ra điều gì đó.”

“Về vụ tai nạn á?”

“Ừ.”

Narumi thở dài, lắc đầu ngao ngán.

“Không nhớ thì thôi. Máy việc kinh khủng đó không cần cố nhớ đâu.”

“Không được, mất đi một phần trí nhớ khiến anh khó chịu lắm. Nếu không thích thì em về trước đi. Cũng đến lúc em phải sửa soạn đồ để đến quán rồi nhỉ?” Shinsuke nhìn đồng hồ. Hơn bốn giờ rồi. Cô phải tắm rửa, trang điểm xong mới đi làm được.

“Em không thể để anh Shinsuke một mình ở chỗ này và về trước. Chỉ sơ sẩy chút thôi, lại bị thương nguy hiểm đến tính mạng thì sao.”

“Không sao, anh ổn mà. À, đúng rồi. Anh lại để em mang đồ, xin lỗi nhé! Để anh cầm cho.” Shinsuke chìa tay ra.

“Thôi để em cầm cho.” Narumi vội giấu cái túi to đựng quần áo ra sau lưng. Shinsuke lại dứt tay vào túi, quay lưng đi tiếp. Anh ấy vẫn chưa thôi ý định đó sao? Narumi im lặng đi theo.

Con đường một chiều uốn lượn kéo dài về hai hướng nam và bắc. Đường nhô cao lên ở đúng chỗ bắc qua con sông nhỏ. Nghĩa là con đường này nhấp nhô lên xuống uốn lượn sang cả trái lẫn phải. Khi trời tối, tầm nhìn lại càng bị hạn chế. Shinsuke đã bao lần lái xe chạy trên con đường này, nhưng chưa lần nào cảm thấy nguy hiểm. Có lẽ vì vậy nên anh mới lơ là trong lúc lái xe chẳng?

Anh nhìn thấy đèn giao thông ở phía trước. Ngã tư là con đường nối với lối ra của đường cao tốc.

Đèn chuyển xanh rồi, nên tăng tốc một chút để nhanh đến ngã tư thôi. Lời nói vô thức vang lên trong đầu. Anh nhớ ra đó là lời mình từng nói.

Câu đó mình nói với ai, lúc nào nhỉ? Hình như với cảnh sát giao thông, lúc họ điều tra tại hiện trường tai nạn? Hay lúc lấy lời khai tại đồn cảnh sát?

Shinsuke lắc đầu. Không nhớ nổi.

Đi bộ tiếp, trước mặt anh hiện lên tòa nhà trông như cái nhà kho ở bên trái. Anh dừng bước khi thấy bức tường màu xám.

Là chỗ này. Vụ tai nạn xảy ra tại đây. Người phụ nữ tên Kishinaka Minae đó bị chết vì kẹt giữa bức tường màu xám và bộ hãm xung ô tô.

Hình ảnh người phụ nữ đạp xe thoáng hiện lên trong đầu anh. Cái ô tô tiến lại gần từ phía sau người phụ nữ đó. Sau đó là tiếng hét, tiếng va đập, máu bắn tứ tung.

Tại sao nhỉ? Anh nghĩ.

Hình ảnh người phụ nữ đạp xe dù mơ hồ nhưng vẫn còn đọng lại trong ký ức. Tức là Shinsuke thấy cái xe đạp rồi, nhưng vẫn không tránh được nó. Tại sao lại như vậy? Anh đang vội hay sao? Việc gì mà phải gấp đến vậy? Shinsuke ấn tay vào thái dương. Con đầu đầu tưởng khỏi rồi mà lại tái phát. Anh bắt giác nhăn mặt.

“Shinsuke.”

Lúc nghe thấy giọng Narumi, cô đã đỡ lấy người anh rồi. Anh thấy cái túi quảng bên lề đường. Chắc là Narumi vội ném nó lúc chạy ra đỡ anh.

“Anh có sao không?” Cô chăm chú nhìn gương mặt Shinsuke.

“Không sao. Anh hơi mệt thôi.”

“Tại anh quá sức đấy. Anh đợi ở đây nhé!” Dứt lời, Narumi chạy vụt đi. Đến ngã tư, cô vẫy tay gọi taxi.

Căn hộ Shinsuke và Narumi sống nằm quay mặt ra con đường đầu tiên rẽ từ cầu Kasai vào. Từ đó đi bộ mười phút là đến ga tàu điện. Con đường đi qua ngôi đền Tomioka Hachiman. Căn hộ có một phòng khách rộng năm mươi mét vuông, giá thuê một trăm ba mươi nghìn yên có thể gọi là rẻ bất ngờ ở vùng này, nhưng nếu nhìn ra con đường cao tốc dẫn vào thành phố chạy ngay bên tòa nhà này thì sẽ thấy cái giá đó cũng hợp lý thôi...

Shinsuke mở cửa, bước vào phòng trước. Anh nhận ra có gì đó khác lạ.

Đồ đạc trong phòng được sắp xếp lại rồi. Căn hộ lúc trước còn bừa bãi tới mức không có lối đi giờ mọi góc ngách đều được quét dọn sạch sẽ. Shinsuke bước vào, nhìn xung quanh.

“Sao lại thế này? Căn phòng sạch quá!”

“Trông như không phải phòng mình nhỉ?”

“Ừ.” Anh gật đầu. “Anh tưởng mình nhìn nhầm cơ?”

“Lúc anh Shinsuke nằm viện, em buồn quá nên dọn dẹp, sắp xếp lại phòng cho quên buồn. Ai dè lúc dọn xong lại thay đổi đến mức này.”

“Đúng thật.”

Narumi vốn chẳng mấy giỏi giang trong việc nhà cũng như dọn dẹp. Chắc là cô không thích. Thế mà cô lại làm mấy việc này chỉ vì muốn giải khuây thôi, thật khó tin. Bên trong giá sách cũng được lau chùi sạch sẽ. Shinsuke có thói quen giữ lại tất cả tạp chí mình thích, nhiều khi lười xếp lên giá, anh quăng luôn xuống sàn nhà. Cứ thế, chẳng bao lâu sau, chỗ tạp chí chất thành từng đống. Lúc trước có năm hay sáu đống tạp chí, vậy mà bây giờ, ngoài chỗ tạp chí trên giá sách, dưới sàn không còn quyển nào.

Cô ấy dọn dẹp vì mình sao? Shinsuke thậm tự lý giải. Cô ấy sợ mình trở về từ bệnh viện, thấy phòng ốc bản thủ sẽ lo lắng không yên nên gắng sức dọn dẹp chẳng? Nghĩ vậy mới thấy Narumi thật đáng yêu làm sao.

Shinsuke ngồi xuống cái ghế xô pha đặt cạnh cửa sổ. Cái thảm trải dưới bàn kính là đồ rẻ tiền nhưng đã được thay mới rồi. Trên mặt bàn đặt một cái gạt tàn tròn bằng gốm màu trắng, trên đó có một bao thuốc Salem Light chưa mở và một cái bật lửa dùng một lần.

“Em chu đáo quá!” Shinsuke nói.

Cô cười. “Anh nhịn thuốc hơn một tuần rồi nhỉ?”

“Em nói gì vậy? Anh định bỏ thuốc luôn đây. Nhiều người nhập viện xong rồi bỏ thuốc luôn đấy.”

“Lời đó anh để bỏ thuốc rồi hãy nói.”

Shinsuke với bao thuốc, thận trọng bóc, lấy một điều ra. Khi châm lửa, đầu ngón tay anh run lên. Miệng anh phả ra làn khói trắng trong căn phòng sạch tinh tươm.

“Dễ chịu quá!”

“Em đi tắm nhé!” Narumi bắt đầu cởi đồ. Shinsuke vừa rít điều thuốc vừa ngắm làn da Narumi dần lộ ra. Nhận thấy Shinsuke đang nhìn mình, Narumi nói: “Anh làm gì mà nhìn em chăm chăm thế.” Rồi cô quăng đôi tất đi.

Shinsuke dập điều thuốc, tóm cổ tay Narumi lúc cô bước vào phòng tắm. Thoáng chút ngạc nhiên nhưng cô không phản ứng gì mà ngả người về phía Shinsuke. Shinsuke ôm lấy tấm thân mảnh dẻ ấy, chạm tay lên bầu ngực. Bầu ngực căng đó có thể gọi là nở nang so với cơ thể gầy guộc này. Anh cảm nhận được ngực cô đang căng lên trong lòng bàn tay mình. Cô cười khúc khích. Anh đặt đôi môi lên cái miệng đó.

Khi đó, một quang cảnh sống dậy trước mắt anh. Một cô gái mặc váy ngủ mỏng tang đứng trước mặt. Không phải Narumi. Narumi không bao giờ mặc váy ngủ. Vậy thì đó là ai? Shinsuke buông cơ thể Narumi ra. Hành động mạnh và đột ngột quá khiến Narumi sững sốt.

“Đúng rồi, anh đưa Yuka về.”

“Sao cơ?”

“Đêm đó, anh đưa Yuka về nhà xong, trên đường về thì xảy ra tai nạn. Đúng rồi!”

Yuka là tiếp viên hay đến quán Sirius. Đêm đó, Yuka say mềm, đến giờ quán đóng cửa vẫn chưa tỉnh lại nên Shinsuke mượn xe đưa cô ta về. Nhà cô ta ở Morishita, nếu đi từ Ginza thì cùng hướng với nhà Shinsuke.

“Đúng vậy.” Narumi gật đầu. “Em không tận mắt chứng kiến nhưng nghe anh kể như vậy.”

“Anh cũng nhớ là đã nói vậy.”

“Anh nhớ lại vụ tai nạn rồi sao?” Narumi ngược nhìn đầy lo lắng.

“Một chút thôi. Nhưng mà...” Shinsuke đưa tay đỡ khóe mắt, trông như lấy ngón trỏ và ngón đeo nhẫn kẹp sống mũi lại vậy, rồi quay về chỗ cái ghế xô pha. Một cơn đau đầu khác lại xộc đến.

“Anh không có ký ức nào về vụ tai nạn. Nhưng tại sao anh lại phóng như điên trên con đường đó? Rõ ràng anh trông thấy người phụ nữ đi xe đạp đó rồi mà vẫn tông vào. Nên lúc đó phải vội vã lắm. Sao anh phải vội như vậy? Nghĩ thế nào cũng không hiểu.”

“Anh thật sự không nhớ ra à?” Narumi hỏi.

“Ừ.” Shinsuke nhìn cô. “Anh không nói với em là tại sao anh vội thế ư?”

“Em nhớ lúc đó anh bảo là muốn nhanh về nhà.”

“Chỉ vì lý do đó mà anh phóng nhanh đến mức gây tai nạn sao?”

“Cái đó em cũng không biết. Em không được nghe anh kể tường tận. Khi đó, đầu óc em chẳng nghĩ được gì, chỉ chăm chăm mong hòa giải thôi.” Narumi ở trần, khoanh hai tay trước ngực. Cánh tay đó đang nổi hết gai ốc lên.

“Em đi tắm đi không cảm mát.”

“Vâng.” Narumi xoa xoa cánh tay, nhanh chân đi vào nhà tắm.

Shinsuke rút một điếu thuốc trong bao Salem Light và châm lửa hút.

Chương 5

Hai ngày sau khi ra viện, Shinsuke đến căn hộ Kishinaka Reiji sống. Ban đầu, anh cũng không định đặt chân đến đó, chỉ định bụng qua cửa hàng tiện lợi mua cơm hộp về ăn, mà cũng trèo lên xe đạp rồi. Narumi được khách mời đi hát karaoke đến tận ba giờ sáng, lúc Shinsuke rời khỏi nhà, cô vẫn còn say giấc nồng. Cửa hàng tiện lợi đầu tiên ghé vào lại không bán loại cơm anh thích nên anh phải đi cửa hàng khác. Buổi chiều hôm đó khá đẹp trời, ánh nắng dịu dàng, gió thổi nhẹ nhẹ, thật thoải mái khi đạp xe dưới tiết trời đó. Sống ở quận Koutou này, đi đâu anh cũng dùng xe đạp.

Đến cửa hàng thứ hai, mua cơm hộp và tạp chí xong lúc leo lên xe định về nhà thì chân anh bỗng khựng lại. Có một thứ đập vào mắt anh. Cạnh cửa hàng tiện lợi có một văn phòng môi giới nhà đất. Trên cửa sổ văn phòng đó dán đầy bản vẽ mặt bằng các căn hộ. Một bản vẽ trong đó thu hút anh.

Anh nhớ mình từng nghe cái tên Sunny House ở đâu đó rồi thì phải. Đúng rồi, là nghe từ miệng Kozuka. Căn hộ Kishinaka Reiji sống nằm trong khu đó. Hình như là Kiba.

Shinsuke lục lại ký ức. Không nhớ rõ số nhà. Chỉ nhớ là lúc nghe Kozuka nói thì thấy nó ở rất gần nhà anh. Trên tờ giới thiệu về căn hộ dán trên cửa sổ đó có ghi rõ tên Kiba. Mẫu quảng cáo đó cũng vẽ đường đi đến căn hộ. Nhìn thấy nó, Shinsuke chợt muốn đến căn hộ đó xem sao. Đi bằng xe đạp cũng không xa lắm.

Đến đó rồi làm gì? Anh còn chưa nghĩ đến. Chỉ là tò mò muốn biết thêm về người đàn ông căm hận mình tới mức muốn giết chết mình. Anh không biết gì hơn ngoài việc anh ta làm trong xưởng sản xuất ma nơ canh.

Anh đạp xe đi sau khi nhìn thấy dòng chữ ‘hai phòng khách, một trăm hai mươi sáu nghìn yên’.

Cái chung cư đó nằm ở ngay sau cây xăng trên đường Kiyobashi. Tòa nhà nhỏ có bốn tầng, bức tường màu hoàng thổ lờ mờ mà trước kia người ta gọi là màu kem. Tám biển quảng cáo dịch vụ rửa xe của trạm xăng hắt cái bóng hình vuông lên trên bức tường đó.

Shinsuke dừng xe trước chung cư, cầm cái túi ni lông của cửa hàng tiện lợi trên tay, bước vào sảnh chính. Ngay bên trái sảnh là phòng bảo vệ nhưng giờ không có ai trong đó. Bên phải là một dãy thùng thư, Shinsuke đứng trước đó, nhìn biển tên. Hầu hết biển tên vẫn để trống. Riêng phòng 202 có biển ghi tên ‘Reiji’. Chắc quản lý chung cư quên tháo ra.

Một điều anh đã biết từ trước là tòa chung cư bốn tầng này không có thang máy. Shinsuke leo lên cầu thang tối bên cạnh phòng bảo vệ. Trong đầu anh dấy lên một thắc mắc, sao Reiji lại sống ở nơi này? Shinsuke không nhớ gì lúc xảy ra tai nạn, nhưng những việc xảy ra sau đó anh đã nhớ được rồi, như việc Reiji được bảo hiểm ô tô trả kha khá tiền. Leo lên cầu thang tầng hai, anh đến phòng 202.

Người đàn ông đó sống ở căn hộ này sao?

Shinsuke nhớ lại lúc Kishinaka Reiji đến quán. Cái kính mắt tròn màu xanh đen, bộ vét cũ kỹ, râu mọc lờm chờm. Đêm đó, anh ta đã ở trong căn phòng này sửa soạn đồ đạc rồi lên đường đi giết Shinsuke. Cái cờ lê nhét trong áo.

Không có vẻ gì là có người trong phòng. Nhìn cánh cửa màu tro, anh liên tưởng tới cánh cửa nhà hỏa táng. Nghĩ đến việc Reiji đã tự sát trong căn phòng này, anh cảm tưởng nỗi oán hận của anh ta vẫn chồng chất đằng sau cánh cửa đó.

Mà thôi, thế là đủ rồi. Anh sẽ không bao giờ đến đây nữa.

Lúc anh toan đi khỏi đó, một người đàn ông tiến lại gần từ hướng ngược lại. Đó là một người chừng năm mươi tuổi, râu mọc xum xuê, đầu đội mũ

nồi xám, ôm cái túi giấy trên tay. Shinsuke linh cảm có điều chẳng lành, cố không chạm mắt lúc đi qua người đàn ông đó. Anh rảo bước thật nhanh ra chỗ cầu thang.

“Cậu gì ơi, chờ một chút!” Người đàn ông cất giọng.

Shinsuke dừng bước, xoay người lại. Ông ta dừng ngay trước cửa phòng Reiji.

“Cậu có phải bạn của Reiji không?” Ông ta hỏi.

Cứ giả ngơ cho xong, trong phút chốc Shinsuke nghĩ vậy. Nhưng hình như ông ta thấy Shinsuke đứng lúc đang đứng trước cửa phòng Reiji rồi.

“Không, tôi không phải bạn...”

“Thế cậu là người quen à?”

“Ừ, thì...” May mà mình trùm mũ áo lên, Shinsuke nghĩ thầm. Nếu không, người ta sẽ nhìn thấy cái băng trên đầu và đoán được anh là ai. “Tôi học khóa dưới Reiji.”

“Học khóa dưới? Vậy cậu cũng học trường Mỹ thuật hả?”

“Không phải.”

“Thế là cấp ba hả?”

“Đúng vậy.”

“Thế à?” Người đàn ông niềm nở, tiến lại gần Shinsuke. “Cậu đã từng gặp người nhà của Reiji chưa?”

“Chưa, tôi chưa có cơ hội đó.”

“Thế à?” Gương mặt chuyển sang phân vân, nhìn xuống cái túi giấy cầm trên tay. “Biết làm sao bây giờ? Khó nghĩ quá!”

Người đàn ông đó rõ ràng muốn Shinsuke đặt câu hỏi. Kiểu như “Có chuyện gì vậy?” Nhân câu hỏi, ông ta sẽ thảo luận điều gì đó. Nếu không muốn dây dưa thì cứ im lặng rời đi là lựa chọn tối ưu. Dĩ nhiên Shinsuke không muốn chia sẻ mấy vấn đề phiền hà với người đàn ông đó. Nhưng

mong muốn biết được thêm chút gì về con người Kishinaka Reiji lại lớn hơn anh tưởng.

“Có chuyện gì sao?” Shinsuke hỏi.

Đúng như dự đoán, gương mặt người đàn ông chuyển sang hồ hởi.

“Thật ra tôi làm cùng công ty với Reiji, đồ đạc của cậu ấy vẫn để ở chỗ làm nên tôi mang đến gửi trả. Tôi định đưa cho bảo vệ nhưng hình như bảo vệ hiếm khi đến đây.”

“Vây à?”

“Khó quá. Tính sao bây giờ?” Người đàn ông vò đầu bứt tai, quay lại nhìn căn hộ của Reiji rồi lại nhìn xuống cái túi mình đang cầm. “Đặt trước cửa phòng cũng không được đâu nhỉ?”

“Công ty ông sản xuất ma nơ canh à?” Nhớ lại lời nói của Kozuka, Shinsuke hỏi.

“Đúng vậy. Reiji kể cho cậu hả?” Gương mặt người đàn ông rạng rỡ. “Tôi làm công việc giống cậu ấy, là vẽ mặt.”

“Mặt á?”

“Mặt ma nơ canh ấy.” Người đàn ông lôi một quyển sách mỏng từ trong túi ra, chìa về phía Shinsuke cho anh xem cái bìa. “Đây, tôi vẽ cái này.”

Bức ảnh trên bìa chỉ chụp từ cổ ma nơ canh trở lên. Lông mày, môi, trông mắt được vẽ tỉ mỉ trên làn da trắng toát. Mái tóc đen, đôi mắt hơi ti hí khiến ta liên tưởng đến người Nhật.

“Đẹp thật đấy!” Shinsuke nói.

“Tác phẩm mang niềm tự hào của tôi đấy.” Người đàn ông gấp cuốn sách lại.

“Tùy người vẽ khác nhau mà gương mặt ma nơ canh khác nhau nhỉ? Ví dụ như biểu cảm trên gương mặt ấy.”

“Đúng vậy. Khác nhau hoàn toàn chứ. Mỗi người lại có một gu riêng. Cùng một người vẽ, tùy tâm trạng sẽ vẽ ra những gương mặt khác nhau.”

“... Reiji là người vẽ ra gương mặt thế nào?”

“Cậu ta thuộc típ cá tính, không phải vẽ gương mặt đầy đủ mắt mũi mồm là xong mà còn thể hiện chút tật xấu, vẽ các gu khác nhau tùy sở thích người xem. Nhưng mà cách làm đó không được khách hàng hoan nghênh lắm.” Người đàn ông lục trong túi giấy, lôi ra một quyển ảnh. “Cái này là tác phẩm của Reiji.”

Shinsuke mở quyển ảnh ra. Các bức ảnh được xếp trong đó. Tất cả đều là gương mặt của ma nơ canh nữ. Ma nơ canh kiểu Âu Mỹ, da đen, người phương Tây, có đủ cả. Hầu hết không có biểu cảm gì, nhưng tròng mắt sâu hơn của người thường. Khi nhìn sâu vào đó, như cảm nhận được thông điệp của những con ma nơ canh này. Đây cũng là một nghệ thuật, Shinsuke nghĩ. Anh cũng cảm thấy chút gì đó giống với sự xúc động.

“Chán thật. Biết làm sao bây giờ?” Người đàn ông lặp lại những lời đó. “Mất bao công sức vẽ ra mấy tác phẩm này, vứt đi thì không nỡ, mà để ở công ty cũng không xong. Vì cậu ấy chết trong hoàn cảnh như thế.”

“Ngoài quyển này ra còn quyển nào nữa không?”

“Còn hai quyển nữa. Một quyển chụp ảnh về mặt ma nơ canh trẻ con, một quyển chụp toàn thân ma nơ canh. Ngoài ra còn dụng cụ vẽ, dép đi trong văn phòng.” Ông ta nhòm vào cái túi rồi đáp.

“Vậy để tôi giữ hết được không?”

“Được, vậy thì tốt quá!”

“Vậy tôi sẽ cầm. Nhưng chưa biết lúc nào mới đưa được cho người thân của Reiji đâu.”

“Cái đó thì lúc nào cũng được. Dù sao cũng không cần gấp. Toàn những thứ không để ở công ty được, nên cứ vậy đi. Cậu làm vậy là giúp tôi lắm rồi.”

Người đàn ông chìa ngay cái túi ra như sợ anh đổi ý. Shinsuke nhận cái túi.

“Xin lỗi, tôi có thể biết tên ông không?”

“Ôi, tôi quên mất đấy.” Người đàn ông rút cái danh thiếp trong túi áo ra. Trên danh thiếp ghi tên ông ta là Takahashi Yuji. Chức danh Tổ trưởng phòng Thiết kế của Công ty Sản xuất Ma nơ canh MK. Địa chỉ công ty ở Toyo Koto. Lần đầu tiên Shinsuke biết là có công ty ma nơ canh ở ngay gần nhà mình.

“Nhà cậu ở đâu?” Takahashi hỏi.

“À, xin lỗi tôi không mang danh thiếp theo.” Shinsuke cuống cuống nghĩ ra một cái tên giả. Thứ buột ra khỏi miệng anh là tên của bà chủ quán Myoga. “Tôi là Ono.”

Takahashi lấy bút ra, hỏi thêm cả địa chỉ. Shinsuke bịa ra địa chỉ và số điện thoại ảo mà anh cũng không chắc có tồn tại không. Takahashi chẳng mấy may nghi ngờ, cắm cúi ghi chép vào mặt sau tấm danh thiếp của mình.

“Cảm ơn cậu, cậu giúp tôi nhiều quá. Gánh nặng trong lòng tôi đã được gỡ xuống rồi.” Ghi xong, Takahashi bước xuống cầu thang. Shinsuke ôm cái túi, đi theo sau.

“Ồ công ty ông chắc âm ỉ lắm nhỉ?” Shinsuke nói với theo Takahashi. “Xảy ra vụ việc đó mà.”

“Ừ, đến tôi cũng ngạc nhiên.”

“Ông thân với Reiji lắm à?”

“Nói thế nào nhỉ, ngày qua ngày chỉ có hai người cùng làm việc trong một phòng nên trong công ty cậu ấy thân với tôi nhất.”

“Trước khi việc đó xảy ra, Reiji có biểu hiện gì lạ không?”

Nghe thấy thế, Takahashi dừng bước, quay đầu lại, tò mò nhìn anh. Chắc câu hỏi của mình giống của cảnh sát, ông ta hẳn cũng bị cảnh sát hỏi câu đó, Shinsuke nghĩ.

“Không, chẳng có gì... Nói có thì cũng có, bảo không thì cũng không. Tôi chỉ có thể nói vậy thôi. Cậu ấy thay đổi từ sau khi vợ mất. Từ lúc đó bắt

đầu kỳ lạ hẳn. Nhiều khi u sầu, buồn bã. Nhưng nếu coi đó là trạng thái bình thường của cậu ấy thì ngoài ra cũng không có gì lạ trước vụ tự sát cả. Cậu có hiểu những điều tôi nói không?”

“Tôi hiểu chứ.” Shinsuke gật đầu.

“Cậu ấy là một kẻ đáng thương. Vì cậu ấy yêu vợ quá.” Vừa nói, Takahashi vừa rời khỏi chung cư.

Cái xe mui kín đậu phía bên kia đường hình như là của ông ta, ông ta móc chìa khóa ở ví ra rồi lại gần cái xe đó.

“May mà tôi gặp được cậu, lằng nhằng mãi ở đây lại bị cảnh sát phạt bây giờ.”

“Vậy tôi sẽ giữ cái này nhé?” Shinsuke giơ cái túi lên nói.

“Nhờ cậu cả. À, mà còn cái này...” Takahashi dừng tay lại đúng lúc mở cửa xe ra. “Về quyền ảnh lúc này, quyền chỉ toàn ảnh mặt của ma nơ canh nữ ấy.”

“Vâng.”

“Trang cuối cùng có ảnh của một ma nơ canh đội khăn voan cô dâu. Cậu nhớ xem kỹ gương mặt đó nhé!”

“Có gì hay sao?”

“Có chứ.” Gương mặt Takahashi bỗng nghiêm túc lạ thường. “Đó là gương mặt Reiji vẽ mô phỏng vợ mình.”

“Hả?” Shinsuke buột miệng.

“Giống vợ cậu ta lắm. Tạo hình ma nơ canh đó quá tuyệt. Đáng để cậu xem đó.” Takahashi khẽ giơ hai tay lên, rồi chui vào trong xe.

“Anh cầm thứ này về làm gì?” Narumi giở quyền ảnh trên bàn ra hỏi. Lúc Shinsuke về, cô đã thức dậy và đang xem ti vi nên anh phải giải thích qua tình hình cho cô.

“Anh nói rồi còn gì. Anh cũng không biết sao nữa.”

“Nghĩa là không hiểu sao anh lại muốn có thứ của kẻ định giết mình?”

“Nếu là thứ khác thì anh cũng không cần về đâu. Chỉ là lúc nhìn thấy quyển ảnh này, anh thấy tò mò ghê gớm.”

“Anh lạ thật đấy!”

“Em không thích thì đừng xem.”

“Vấn đề không phải là thích hay không thích. Em chỉ muốn nói thật lạ khi cầm thứ này về. A, có cả ma nơ canh mô phỏng mặt người Trung Quốc này. Em không biết đây.”

Shinsuke đi ra phía cửa sổ, rút một điếu thuốc, châm lửa hút. Một chiếc ô tô chạy như điên trên con đường hẹp dưới kia. Đó là đường tắt dẫn ra đường chính, lái xe vùng này ai cũng biết. Ngã tư không có đèn giao thông phía trước là điểm đen tai nạn, Shinsuke lăm bằm. Anh cố lắng tai nghe, nhưng không nghe thấy tiếng phanh gấp hay tiếng va đập nào cả. Đúng là gã may mắn, Shinsuke nghĩ thầm.

Vì sao mình lại muốn những vật dụng của Kishinaka Reiji? Bản thân Shinsuke cũng không hiểu. Quả thực một phần nào đó trong anh bị thu hút bởi mấy bức ảnh ma nơ canh, nhưng không chỉ có vậy. Anh không thể nào nói ra sự thật rằng lý do chỉ là vì anh muốn biết thêm về kẻ định giết mình. Nói trắng ra là muốn biết nỗi căm hận của Reiji dành cho anh ở mức độ nào? Shinsuke dập điếu thuốc vào gạt tàn. Đúng lúc đó, anh thấy Narumi thở hắt hắt, đóng vội quyển ảnh lại. Cô lấy tay che miệng, nhìn sang Shinsuke với ánh mắt sợ hãi.

“Chuyện gì vậy em?”

Narumi chỉ tay vào quyển ảnh.

“Trong này có bức ảnh đáng sợ lắm.”

“Ảnh đáng sợ ư? Chỉ có ảnh ma nơ canh thôi mà.”

“Ảnh ma nơ canh đó, gương mặt ma nơ canh đó đáng sợ lắm.” Hai tay

Narumi ôm quanh người như có làn hơi lạnh chạy dọc cơ thể. “Bức ảnh cuối cùng ấy. Ma nơ canh ăn vận kiêu cô dâu.”

“Ảnh cuối cùng á?”

Shinsuke bỗng nhớ lại lời nói của Takahashi, nhưng không kể chuyện đó với Narumi. Anh lấy quyển ảnh, nhưng vẫn chưa xem bức ảnh ma nơ canh có gương mặt giống vợ Kishinaka Reiji đó.

“Đừng đưa em nữa!” Narumi quay mặt đi.

“Có mỗi thế mà câu giận hả em? Tâm trạng em thay đổi như chong chóng ấy.”

Nghĩ rằng Narumi nói quá lên, Shinsuke giở trang cuối cùng của quyển ảnh ra. Mở đến đó, một điểm gờ lướt qua óc Shinsuke. Bức ảnh phụ nữ đập vào mắt anh. Tim anh đập thành thịch.

Tạo hình thật tới mức không giống với ma nơ canh. Không chỉ đơn thuần có gương mặt đẹp, ma nơ canh này có một thứ mà ma nơ canh khác không có, là sinh khí như người thật. Nhưng đồng thời nó cũng gợi lên cảm giác chết chóc. Shinsuke không thể rời mắt khỏi nó. Làn da trắng sứ, lông mày hình cánh cung hoàn hảo, bờ môi như đang thì thầm, sống mũi thẳng toát lên ý chí. Và... Shinsuke nhận ra. Trên gương mặt ma nơ canh này có một điểm khác biệt lớn với ma nơ canh khác. Ma nơ canh khác luôn nhìn vào khoảng không vô định, nhưng ma nơ canh này thì khác.

Nó đang nhìn mình.

Nhìn bức ảnh cứ có cảm giác tròn mắt ma nơ canh đang chuyển động. Shinsuke hốt hoảng đóng quyển ảnh lại.

“Shinsuke?” Narumi cất giọng đầy lo lắng.

Shinsuke chẳng buồn trả lời. Tim anh đập mạnh tới mức ngực đau nhức. Mồ hôi túa ra khắp cơ thể nhưng lưng lại lạnh toát. Chân tay lạnh như băng.

“Thôi, vứt mấy bức ảnh này đi được rồi đó.” Narumi nói giọng sốt ruột.

Shinsuke im lặng một lúc lâu, không trả lời được gì.

Chương 6

Thứ Hai là ngày thứ năm từ khi xuất viện, Shinsuke quyết đi làm lại. Tưởng đầu tuần không đông khách mà hôm nay khách lại đến thành từng tốp, chả có thời gian mà nghỉ ngơi. Bà chủ Chizuko miệng thì nói thương Shinsuke nhưng không có lý nào lại mong không đông khách. Mấy nhóm khách ra về, lúc thở được một chút thì Ejima Kouichi của quán Sirius lại đến. Thật là hiếm thấy.

“Tôi được nghe là hôm nay cậu quay lại làm nên đến động viên.” Ejima ngồi xuống chỗ quầy bar. Bộ vét màu be thật hợp với bờ vai rộng.

“Xin lỗi đã làm ông lo lắng.”

“Thế là tốt rồi.” Ejima nhào người ra phía trước. “Tôi chỉ nghe loáng thoáng thôi, cậu mất hết cả trí nhớ hả?”

Chắc nghe từ Chizuko, Shinsuke nghĩ. Nhưng mà anh chưa từng nói việc mình bị mất trí nhớ cho Chizuko. Chắc Chizuko lại nghe Narumi kể. Anh chép miệng, đúng là mấy bà phụ nữ hay đưa chuyện.

“Có mất một chút thôi.”

Thực lòng anh cũng muốn nhân việc này kể cho Ejima.

“Cậu không nhớ ra chuyện gì sao?”

“Chuyện vụ tai nạn. Tai nạn giao thông.”

“Thế hả?” Ejima chăm chú nhìn Shinsuke. “Không nhớ chút nào sao?”

“Tôi nhớ phần nào. Như chuyện đến làm việc với người bên công ty bảo hiểm, hay bị cảnh sát hỏi cung sau tai nạn đó. Nhưng mà cứ cố nhớ đến mấy tình tiết quan trọng trong vụ tai nạn thì ký ức lại trở nên mơ hồ như có một

màn sương giăng trước mắt. Kiểu như có nhiều mảnh ghép lộn xộn mà không tài nào ghép thành một bức tranh hoàn chỉnh được.”

“Như thế lại càng sốt ruột nhỉ?”

“Tới mức muốn moi não ra khỏi hộp sọ để xem.”

Ejima phá lên cười trước câu bông đùa của Shinsuke. Ông ta tranh thủ uống một ngụm vodka.

“Mà thế cũng tốt. Vụ tai nạn đó là thứ xui xẻo. Vốn dĩ trên đời có loại ký ức nếu quên được thì nên quên đi. Không như thất tình, ta vĩnh viễn không thể mỹ hóa nó thành thơ ca. Vậy nên cậu cứ nghĩ rằng việc mất trí nhớ đó cũng là chuyện tốt đi.” Ejima nói, gương mặt đang tươi cười bỗng nghiêm nghị.

“Tôi cũng muốn nghĩ vậy. Nhưng có cái gì đó không đúng. Có quá nhiều việc tôi không hiểu nổi.”

“Việc nào cậu không hiểu?”

“Nhiều việc lắm. Tại sao tôi lại lái xe vội đến vậy trên con đường đó? Rồi tại sao biết đằng trước có xe đạp chạy mà tôi vẫn tông vào?”

“Cậu biết có xe đạp ư?” Khuôn mặt Ejima ngạc nhiên tột độ.

“Đúng vậy.”

“Cậu có ký ức đó sao? Ký ức đã nhìn thấy cái xe đạp?”

“Tôi nhớ là nhìn thấy cô gái đó từ đằng sau, đang lao đảo đạp xe trên đường khuya.”

“Ừ.” Ejima nhíu mày, nhìn ra cái giá để rượu sau lưng Shinsuke, nhấp ngụm rượu, rồi nhanh chóng quay lại nhìn Shinsuke. “Cậu nhìn thấy đối phương đang đạp xe. Nhưng một khi đã chạy quá tốc độ thì tại thời điểm nhìn thấy đối phương là không thể tránh được nữa rồi. Tôi nghĩ cậu thuộc trường hợp đó.”

Shinsuke không chút ngạc nhiên khi nghe lời nói của Ejima. Ngày xưa, anh từng chứng kiến bạn mình gây tai nạn, nên từ đó luôn tự nhủ phải lái xe

cần trọng. Thế mà tại sao đêm đó anh lại chủ quan đến vậy?

“Hay tôi đến đồn cảnh sát xin gặp viên cảnh sát phụ trách khi đó xem, biết đâu người ta sẽ kể cho đã xảy ra chuyện gì?”

Ejima nhăn mặt, xoa tay. “Cậu thôi mấy việc tẻ nhạt đó đi! Dù có nhớ ra mấy chuyện đó cũng chả có lợi lộc gì. Thay vào đó, chẳng phải có nhiều chuyện phải suy nghĩ hơn hay sao? Như là tương lai thế nào?”

“Tương lai ư?”

“Lúc nào đó cậu phải tách ra riêng chứ. Cậu từng nói vậy còn gì?”

“À, việc đó thì giờ vẫn chưa được.”

“Cái gì? Vậy thì cậu ung dung quá đấy.” Ejima cười nhăn nhở, nghiêng cái cốc.

Tương lai ư? Hình như lâu rồi anh chưa nghĩ tới việc đó. Từ sau khi bị tấn công, suy nghĩ về tương lai chưa từng lướt qua não anh. Dù trước đó anh vẫn thường xuyên nghĩ tới. Có thời điểm anh còn nghĩ đến lúc tìm được quán phù hợp rồi, còn phải lập dự toán, tính xem doanh thu bao nhiêu thì ổn.

Dự toán ư? Có thứ gì đó khiến anh phân vân. Nhưng thứ đó là gì thì anh không biết. Thế nên anh mới dành chút thời gian nghĩ về dự toán. Hiện tại bản thân mình tích lũy được bao nhiêu, rồi phải vay ngân hàng bao nhiêu nữa?

Lúc đó, đầu anh lại thành mớ bòng bong. Anh không nhớ nổi mình có bao nhiêu tiền. Tiền gửi ngân hàng còn bao nhiêu? Có tiền lãi định kỳ không?

“Này, cậu sao thế? Không khỏe à?” Ejima cất tiếng.

“Không, không có gì đâu.” Shinsuke lắc đầu, cọ mấy cái cốc. Nhưng trong lòng anh, đám mây đen không rõ hình thù đang lan ra to dần.

Đúng lúc đó, cửa ra vào khẽ mở. Theo phản xạ, Shinsuke nhìn ra đó. Bây giờ là gần mười hai giờ rồi. Khách quen mà đến vào tầm này thì chỉ có vài người thôi. Nhưng người mở cửa bước vào không phải ai trong mấy vị khách quen đó. Là một người Shinsuke hoàn toàn không biết. Bà chủ, đám tiếp

viên nữ, khách ngồi trong quán lãn Ejima đều im lặng nhìn vị khách đó.

Đó là một cô gái lạ hoắc. Trông khoảng trên dưới hai mươi chín tuổi. Tóc ngắn, mặc bộ váy đen như vừa đi dự đám tang về. Tay đeo găng tay ren.

Khi bước vào, cô gái chẳng buồn nhìn quanh quán mà đi thẳng đến chỗ xa nhất của quầy rượu như thể từ đầu đã quyết định như vậy. Không ai hé miệng nói một câu nào cho tới lúc cô gái ngồi xuống ghế.

“Xin chào quý khách.” Shinsuke cất giọng. “Quý khách dùng đồ uống gì ạ?”

Cô gái ngẩng mặt lên, chăm chú nhìn Shinsuke. Khoảnh khắc đó, Shinsuke thấy có gì đó rạo rức lạ thường bên trong cơ thể mình, kiểu như anh yêu cô gái này mất rồi.

Chương 7

Cô gái mặc váy đen ở trong quán khoảng một tiếng. Cô uống ba ly brandy. Cứ hai mươi phút uống một ly như kiểu hẹn giờ uống. Động tác khi uống giống nhau từ đầu tới cuối: với tay lấy ly rượu, cầm lên, ngắm nhìn chắt lỏng trong ly vài giây, chạm môi vào viền cốc, nuốt rượu vào trong họng, nhắm mắt lại, rồi cái cổ họng mảnh mai khẽ chuyển động, khi ly rượu rời khỏi đôi môi, thở dài... Mỗi động tác đẹp đẽ đó cứ lặp đi lặp lại. Cả lúc đang tiếp vị khách khác, Shinsuke vẫn không ngừng quan sát cô gái ấy. Mà hình như không chỉ mình anh đâu. Từ lúc cô gái bước vào, Ejima đang ngồi chỗ quầy rượu không nói năng gì, dùng cái bút yêu thích viết gì đó vào cái lót cốc rồi đẩy về phía Shinsuke. Shinsuke nhanh tay tóm cái lót cốc.

Cậu có biết vị khách này không? Trên cái lót cốc viết như vậy. Shinsuke nắm cái lót cốc trong tay, quay ra phía Ejima rồi lắc đầu. Ejima làm vẻ mặt khó hiểu. Nhưng ông ta vẫn im lặng, cố không nhìn cô gái lạ bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Chizuko hình như cũng tò mò về cô gái bí ẩn này. Bà ta đi đến quầy, thì thào vào tai Shinsuke: “Cậu có biết cô ta từ đâu tới không?” Lúc đó anh cũng chỉ biết lắc đầu. Ngay đến bà chủ dù đã thuần thục kỹ năng moi thông tin bên lề của khách hàng nam mà còn ít nhiều lúng túng khi đối tượng lần này là cô gái mặc đồ tang đó.

Trong hai mươi phút đầu, lời nói phát ra từ miệng cô gái đó chỉ có ‘Cho tôi brandy’ và “Có thể cho tôi ly nữa không?”. Dáng người mảnh dẻ mà giọng nói lại có âm thấp và đều. Dư âm của giọng nói như tiếng sáo đó vẫn còn đọng lại trong tai Shinsuke.

Khi cô gái uống cạn ly thứ hai, Shinsuke đã hy vọng được nghe tiếp

giọng nói như tiếng sáo đó. Nhưng cô gái không nói gì, chỉ gơ cái ly trông trước mặt Shinsuke. Thay vào đó, cô gái mỉm cười với anh. Biểu hiện đó chỉ thấy là đáng ngờ. Con người nằm giữa tròng mắt nâu nhạt đang nhìn Shinsuke không chệch đi phân nào. Tiếng thở dài có mùi thơm như hoa tỏa ra từ đôi môi đang hé mở. “Cô vẫn dùng loại lúc này à?” Shinsuke hỏi. Giọng anh hơi run. Cô gái im lặng gật đầu. Ánh sáng lờ mờ trong quán chiếu nghiêng nghiêng vào gương mặt cô. Làn da trắng mịn như sứ.

Shinsuke cứ mong chờ cô gái nói điều gì đó. Khách đến quán rượu một mình thế này hầu hết đều mong có người nói chuyện cùng. Cô gái này không tìm người nói chuyện, Shinsuke nghĩ vậy. Cô đến đây vì muốn uống rượu một mình. Chỉ là ở cô gái này không có cảm giác cô độc hay buồn bã cố hữu của người muốn uống rượu một mình. Bộ váy đen lấn vào bóng tối do ánh đèn mờ ảo dẹt nên, trông rất hợp với cô.

Uống hết ly rượu thứ ba, cô gái nhìn đồng hồ. Cái đồng hồ có dây da mảnh màu đen quấn quanh cổ tay thon. Shinsuke nhìn cái cổ tay ấy như bị mê hoặc, trên đó vẫn còn đeo nguyên đôi găng tay ren.

Bây giờ là gần một giờ sáng. Có thêm hai vị khách nữa đến bàn ngồi. Cả hai đều toát lên phong thái của nhân vật tầm cỡ ở công ty nào đó. Lúc vừa đến quán, họ cũng để mắt tới cô gái ngồi ở quầy, nhưng giờ đang say sưa nói chuyện đùa ngửa với Chizuko rồi.

“Cảm ơn vì ly rượu.” Cô gái nói.

“Cô về luôn ư?” Shinsuke hỏi.

Cô gái khẽ gật đầu. Lúc đó, cô vẫn nhìn chăm chăm gương mặt Shinsuke. Shinsuke định nhìn lại nhưng sợ ánh mắt đó xoáy sâu vào tâm can nên vội nhìn ra hướng khác.

Lúc anh đưa tờ hóa đơn ra, cô gái cho tay vào túi xách màu đen, lấy ra cái ví màu nâu đất cháy. Lốp da trên ví đã sờn. Chỉ riêng cái ví đó trông như không thuộc về cô gái, Shinsuke thoáng ngạc nhiên.

Trả tiền xong, cất ví, cô gái đứng dậy khỏi ghế. Rồi giống với lúc mới

đến, cô chẳng ngó ngang gì xung quanh mà đi thẳng ra cửa.

“Cảm ơn quý khách.” Shinsuke nói với theo cô gái.

Cô gái vừa rời đi, Chizuko liền đi tới.

“Người đó là ai vậy? Trông hơi sợ nhỉ?” Bà ta thì thầm bên tai Shinsuke.

“Có phải được ai đó dẫn đến đây lúc trước không?”

“Không phải. Nếu thế thì tôi phải nhớ chứ. Shinsuke, cậu nói gì với cô ta vậy?”

“Chẳng nói gì hết. Trông có vẻ khó bắt chuyện.”

“Lại còn mặc đồ tang nữa. Không hiểu là ai nhỉ?” Chizuko nhìn cái cửa cô gái vừa bước ra.

Đến hai giờ, đuổi khéo mấy vị khách còn lại, Shinsuke đóng cửa quán. Mấy cô bé tiếp viên phải về cho kịp chuyến tàu cuối nên chỉ có mình Shinsuke ở lại dọn dẹp. Chizuko cũng rời khỏi quán trước rồi. Thấy bảo là đi lấy xe đỗ ở bãi gần đó.

Dọn dẹp xong xuôi, Shinsuke rời quán rồi khóa cửa. Lốp không khí đầy bụi giăng khắp hành lang. Thế giới về đêm mà, anh nghĩ. Lại phải quay lại chỗ này.

Anh đứng trước thang máy, ấn nút. Đứng đây một mình thế này khiến anh nhớ lại chuyện xảy ra đêm đó. Bóng đen âm thầm xuất hiện sau lưng mà không gây ra tiếng động nào. Hung khí bỏ xuống. Cú đập mạnh. Chưa kịp thấy đau, ý thức đã rời khỏi cơ thể.

Bỗng có tiếng động ở đâu đó. Shinsuke nín thở, ngoái lại nhìn đằng sau. Không có ai. Không lâu sau, anh nghe thấy tiếng cười nói của nhiều người từ phía cầu thang.

Chắc là khách của quán rượu tầng trên. Shinsuke thở mạnh. Lúc nhận ra thì toàn thân anh đã dựng hết gai ốc, mồ hôi ứa ra dưới nách.

Khi thang máy đến, cánh cửa thang kẽ mở ra. Cứ mong không có ai trong đó, vậy mà đã có một người đàn ông ở sẵn đó rồi. Đó là một người còn

trẻ, dáng người nhỏ thó, độ hơn ba mươi tuổi, râu ria xồm xoàm quanh miệng.

Anh chẳng muốn ở trong không gian đóng kín với một người xa lạ, nhưng không thể không vào. Shinsuke bước vào, nhanh tay ấn nút ‘Đóng cửa’. Shinsuke không quay lại nhìn người đàn ông, chỉ dựa vào tường, chăm chăm nhìn đèn hiển thị số tầng. Chỉ mất mười giây là xuống đến tầng một mà cảm thấy dài lê thê. Shinsuke tự biết toàn thân mình đang cứng lại vì sợ.

Hiển nhiên người đàn ông đó không làm gì, chắc đang vội nên lúc thang xuống tầng một, anh ta nhanh chân bước qua Shinsuke. Nhìn theo phía sau người đó, Shinsuke thở dài, nghiêng đầu. Đứng thần thờ trước tòa nhà, Shinsuke nghe thấy tiếng còi ô tô khô khốc vang lên. Anh nhìn ra hướng có tiếng còi. Chiếc xe BMW màu tím than đậu sát bên đường. Anh nhìn thấy gương mặt trắng bệch của Chizuko ở ghế lái. Chờ chiếc xe chạy đến trước mặt, anh mở cửa xe, trèo lên ghế phụ. Trong xe tràn ngập mùi nước hoa của Chizuko.

“Lâu lắm mới được ngồi xe của bà Chizuko, tôi dọn dẹp mất thời gian quá.”

“Vất vả cho cậu rồi. Cậu đã khỏe lại chưa? Đầu còn đau không?”

“Tôi ổn. Giờ thì không sao hết.”

“Thế thì tốt. Hôm nay cửa hàng bận quá nên tôi hơi lo cho cậu.” Chizuko bật động cơ, lái chiếc BMW lao vút đi.

Chizuko sống một mình trong một căn hộ cao cấp ở Tsukishima, cùng hướng với nhà Shinsuke. Thế nên hầu như ngày nào anh cũng được bà chủ đưa về tận nhà. Những lúc bận không đưa anh về được, bà ta sẽ đưa tiền taxi cho anh. Số tiền đó với Chizuko chẳng đáng là bao, chỉ như tiền xăng Chizuko đi đường vòng thôi.

Chiếc BMW bắt đầu tăng tốc. Shinsuke vô thức nhìn ra bên ngoài, bất giác khẽ kêu lên “A!”

“Có chuyện gì vậy?” Chizuko hỏi. “Không có gì đâu.” Anh vội lắc đầu.

“Không có gì to tát. Có ai đó giống người quen của tôi.”

“Anh có cần dừng lại không?”

“Không, chắc tôi nhầm.”

“Thế à?” Chizuko đạp mạnh chân ga.

Cảm nhận xe đang tăng tốc độ, Shinsuke cố không quay lại nhìn đằng sau. Thứ anh thấy lúc này là một cô gái đứng ven đường. Dù chỉ nhìn thoáng qua nhưng có thể khẳng định chắc chắn đó là cô gái lạ hoặc mặc váy đen, tóc ngắn ở quán Myoga ban này. Cô gái đó cũng đang nhìn về phía anh, như kiểu cô biết trước anh sẽ ngồi ở ghế phụ của chiếc BMW này và nhìn theo.

Cô gái ấy đang làm gì ở đó nhỉ? Tại sao lại nhìn mình? Cô ấy thực ra là ai?

Rất nhiều câu hỏi cùng lúc chi phối suy nghĩ của anh. Nhưng không lâu sau, cảm giác trống rỗng cuốn trôi hết mớ câu hỏi đó. Chắc là anh nhầm người. Cô gái đó rời quán lâu rồi. Không có lý nào cô gái đứng yên ở chỗ đó cả một khoảng thời gian dài. Phụ nữ mặc đồ đen có rất nhiều mà. Cả phụ nữ tóc ngắn nữa. Và cô gái đứng ở đó không nhìn anh. Cô ấy đang nhìn cái gì đó xa xăm hoặc chẳng định nhìn gì cả mà đúng lúc đó tình cờ nhìn ra phía anh thôi.

“Cậu vẫn đang nghĩ đến người lúc này à? Biết thế dừng lại nhỉ?” Chizuko nói lúc xe vượt qua đèn giao thông.

“Tôi có nghĩ gì đâu. Chỉ đang buồn ngủ thôi.”

“Ừ nhỉ. Lâu lắm rồi cậu mới thức khuya đúng không?” Chizuko tăng tốc, chắc muốn đưa anh về nhà nhanh để đi ngủ.

Shinsuke nhắm hờ mắt. Tại sao anh không thể nói thật với Chizuko là lúc này anh nhìn thấy cô gái đáng sợ bận đồ đen đó? Nhưng anh không tìm được câu trả lời.

Một lúc sau, Chizuko hỏi: “Hay cậu nghỉ ngơi thêm một thời gian nữa? Cậu có nghĩ mình hợp với công việc kinh doanh về đêm thế này không?”

“À, nói thế nào nhỉ? Tôi chưa nghĩ tới.”

“Bạn có định nhân cơ hội này tìm công việc nào làm ban ngày không?”

“Không. Vì tôi cũng có làm được việc gì khác đâu.”

“Làm gì có chuyện đó. Cậu vẫn còn trẻ mà.”

“Tôi ba mươi rồi đấy.”

“Mới có ba mươi. Khả năng thì bao nhiêu chả có. Chỉ là thời gian không dư dả thôi. Nếu định làm gì thì phải nhanh lên.”

“Tôi không định làm gì cả.”

Shinsuke không nói với Chizuko về giấc mơ một lúc nào đó mở một quán riêng. Anh nghĩ là nên chuẩn bị xong xuôi rồi mới nói. Nhưng chuẩn bị là chuẩn bị cái gì? Shinsuke không tài nào nghĩ ra.

Anh cũng không biết mình đã có kế hoạch cụ thể chưa hay chỉ đơn thuần là ôm mộng tưởng viễn vông.

“Shinsuke muốn quay về Ginza đúng không?” Chizuko hỏi. “Bạn đến quán tôi được một năm rưỡi rồi nhỉ?”

“Tôi không nghĩ thế đâu. Được bà chủ kéo về, tôi phải cảm ơn mới đúng.”

“Đừng nói mấy câu ơn nghĩa đó. Cậu đến quán là giúp tôi nhiều lắm.” Giọng điệu Chizuko trở nên mạnh mẽ.

Shinsuke đến Myoga làm ngay sau khi tòa án phán quyết về vụ tai nạn. Phán quyết đó là ngồi tù hai năm, thử thách ba năm. Đáng lẽ có thể tiếp tục cuộc sống không có gì khác trước, nhưng nhờ Ejima sắp xếp, anh được gửi đến quán Chizuko một thời gian. Là vì Ejima lo Shinsuke phải để ý từng li từng tí đến người xung quanh, rồi khách quen của quán Sirius biết về vụ tai nạn sẽ nói ra nói vào.

Chizuko tấp xe vào ngay trước căn hộ của Shinsuke. Anh nói cảm ơn, xuống xe và đứng bên lề đường chờ đến khi ánh đèn sau xe khuất hẳn.

Narumi vẫn chưa về, lúc Shinsuke mở cửa ra, trong phòng tối om. Quán

rượu nơi Narumi làm mở cửa đến mười hai giờ ba mươi phút, nhưng có lúc cô đi ăn với mấy cô bạn tiếp viên nên chuyện về muộn hơn Shinsuke không phải hiếm. Thỉnh thoảng cô cũng hẹn với khách đi uống ở quán khác, hoặc đến quán karaoke hát hò. Làm công việc ban đêm thì khó tránh mấy việc như thế, nghĩ vậy nên Shinsuke không bao giờ cần nhàn.

Anh bật điện, đi vào bồn rửa súc miệng. Anh rửa mặt bằng nước ấm, lau khô mặt, nhìn mặt mình trong gương. Đột nhiên, một cảm giác kỳ lạ xộc đến, Shinsuke bất giác nhăn mặt. Cái gì đó giống với *Déjà vu**, là cảm giác quen thuộc kiểu như đã từng gặp phải tình huống này trước đây. Nhưng khởi đầu nói cũng biết, đây không phải lần đầu tiên anh rửa mặt ở cái bồn này. Lúc nào cũng vậy, đi làm về bao giờ anh cũng rửa mặt trước tiên. Sống ở phòng này bao nhiêu năm là từng đấy năm anh có thói quen đó. Với ý nghĩa đó thì không thể gọi là ‘Déjà vu’ được. Vốn dĩ ‘Déjà vu’ là cảm giác của mình đối với tình huống mà bản thân chưa bao giờ trải qua.

Déjà vu là hiện tượng ký ức ảo giác, được dịch theo nghĩa đen là ‘đã từng nhìn thấy’.

Shinsuke soi gương, xoa tay lên mặt, sờ lên tóc. Nhưng anh vẫn không hiểu cảm giác quen thuộc này là gì. Không lâu sau, cảm giác đó nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại bóng dáng Shinsuke đứng thẫn thờ trước gương. Anh nghĩ nguyên nhân là do lâu lắm anh mới đi làm lại. Kể cả cô gái mặc đồ tang lẫn bản thân anh hôm nay thật lạ lùng. Anh rời khỏi bồn rửa, thay sang áo nỉ, bật ti vi, lấy lon bia từ trong tủ lạnh ra. Trong tủ còn sa lát khoai tây, anh cũng lấy ra luôn. Chuẩn bị giặt nắp lon bia thì chợt nhớ ra một việc, anh mở ngăn kéo tủ ra. Trong đó chắc chắn có quyển sổ ngân hàng. Nhưng anh tìm cả ba ngăn đều không thấy. Ngăn nào cũng được dọn dẹp sạch sẽ hẳn so với lúc trước. Chắc lúc dọn dẹp, Narumi cất sang chỗ khác rồi.

Nếu không có trong ngăn kéo thì cô ấy để đâu nhỉ? Shinsuke đứng giữa phòng ngẫm nghĩ. Nhìn sao cũng không thấy có nơi nào cất giấu được đồ quý giá. Nói đến đồ dùng gia đình trong phòng này, ngoài tủ ở phòng khách và giường, cũng chỉ có giá để bát đĩa, xô pha, tủ nhỏ để đồ lót. Quần áo hầu

hết nhét trong tủ đựng chăn. Ngăn dưới cùng của tủ đó nhét mấy cái hộp đựng đồ, ngăn trên là móc treo vài bộ quần áo. Cái nào cũng là đồ mua trên mạng.

Anh đang mãi nghĩ xem nên tìm ở đâu thì có tiếng mở cửa. Cửa mở ra, tiếng Narumi vang lên.

“Shinsuke, em về rồi đây.”

“Em về rồi à?” Shinsuke nói.

“Anh đang làm gì vậy? Sao lại đứng ngẩn tò te ra thế?” Narumi hỏi khi bước vào phòng. Cô mặc bộ màu rêu mua hồi mùa xuân năm ngoái.

“Anh đang tìm quyển sổ ngân hàng.”

“Sổ ngân hàng á? Sao vậy anh?”

“Anh bận tâm chút thôi. Em cất ở đâu vậy? Lấy ra hộ anh được không?”

“Bận tâm là bận tâm cái gì?”

“Anh sẽ nói sau. Bây giờ anh muốn xem luôn.”

Nghe mấy câu kỳ lạ, đột nhiên gương mặt Narumi hằn lên sự lo lắng. Nhưng cô cũng không hỏi thêm gì, mà đi vào phòng ngủ, kéo cánh cửa tủ đựng chăn ra. Trước mấy cái móc treo có để một hộp sơ cứu. Cô mở cái hộp đó ra, trong đó có cuốn sổ ngân hàng.

“Sổ đây anh.” Narumi chìa cuốn sổ ra.

“Sao em lại để vào đó?”

“Em chẳng nghĩ ra chỗ nào để cất nữa. Thứ quan trọng thế này không nên để ở mấy chỗ dễ đoán nhỉ.”

“Trộm có vào thì cũng xem cả hộp sơ cứu này đây.”

Shinsuke mở quyển sổ ra. Nhìn con số ghi trong đó, anh phá lên cười. Điệu cười tự chế giễu bản thân.

“Sao vậy anh?” Narumi hỏi.

“Em không cần lo trộm đâu.” Shinsuke giở trang ghi số dư, giơ ra cho cô

xem. “Em nhìn đi! Số dư này còn chả bằng tiền tiết kiệm của mấy đứa học sinh cấp hai.”

“Cũng đâu còn cách nào. Bình thường phải chi nhiều khoản mà.”

“Narumi thì sao? Tiền tiết kiệm của em có nhiều hơn không?”

“Em cũng vậy thôi. Quán em trả lương đâu có cao.”

Shinsuke nhún vai, nhét quyển sổ vào hộp sơ cứu.

“Mà có chuyện gì vậy? Sao tự dưng anh lại nhắc đến tiền tiết kiệm?”
Narumi hỏi giọng căng thẳng.

“Anh cũng chẳng hiểu bản thân mình nữa.” Shinsuke thở dài.

“Hả?” Narumi nhíu mày. “Ý anh là sao?”

“Shinsuke này, anh có dự định gì không?”

“Dự định là sao?”

“Là tương lai ý. Anh muốn làm gì? Chẳng có tiền mà còn định mở quán riêng. Không hiểu anh nghĩ cái gì nữa?”

“Anh cũng từng nói với em lúc nào đó muốn có quán riêng...”

“Thế còn tiền thì sao? Phải có mục tiêu gì chứ?”

Ánh mắt Narumi toát lên vẻ bất an xen lẫn lo sợ. Nghĩ lại những trở ngại trong ký ức, anh nhận thấy mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

“Tiền thì anh đã nói là sẽ tích lũy trong thời gian ngắn.”

“Tích lũy á? Người nói câu đó mà lại có quyển sổ tiết kiệm ít ỏi vậy sao?”

“Tiết kiệm...” Shinsuke lắc đầu. Có cảm giác ‘tiết kiệm’ là từ mà lâu lắm rồi anh không nhận thức trong đầu, đến mức phải ngỡ vực rằng có thật từ đó phát ra từ miệng mình không?

Không biết từ lúc nào anh đã ngồi thụp xuống đất. Narumi nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh.

“Anh này, việc đó cứ để ra sao thì ra. Nếu đã quên mất chuyện tương lai định làm gì rồi thì sau này từ từ nghĩ lại cũng được mà.”

Shinsuke khẽ nắm tay cô. Bàn tay đó đang chảy mồ hôi, lạnh toát.

Chương 8

Trước kia, anh không hề muốn trở thành người phục vụ ở quầy rượu. Thậm chí anh còn thành kiến với ngành nghề mua vui cho khách này. Anh thường nghĩ rằng chỉ những người đã thất bại khi chọn con đường khác, không còn chốn dung thân, cùng đường mới bước vào ngành này. Đó là câu chuyện hồi Shinsuke mới lên Tokyo.

Anh sinh ở Kanazawa. Bố anh làm ở quỹ tín dụng của địa phương. Mẹ hình như làm giáo viên bán thời gian ở một trường trung học, nhưng trong ký ức của Shinsuke, dường như không có hồi ức nào về hình ảnh người mẹ làm giáo viên. Nhà anh ở một nơi có tên là Teramara, bên cạnh Saikawa. Đúng như tên gọi, đó là thành phố có rất nhiều chùa chiền. Ngôi nhà gỗ anh sống nằm lạng lẽ đối diện một cửa hàng nhỏ bán đặc sản địa phương. Shinsuke có một người anh trai hơn năm tuổi, là nhân viên văn phòng của một nhà máy dệt. Anh ấy lấy vợ năm năm trước, có một đứa con bốn tuổi, một đứa một tuổi. Anh ấy cùng vợ, hai con và bố mẹ, tất cả sáu người đang sống ở căn nhà cũ kỹ đó.

Shinsuke lên Tokyo lúc mười tám tuổi. Anh đỗ vào một trường đại học dân lập ở Tokyo. Nói vậy nhưng kỳ thực là vì muốn lên Tokyo nên anh mới thi vào trường đó. Cũng chẳng có căn cứ nào khi lựa chọn ngành Xã hội học. Anh cũng thi vào vài trường khác nữa, nhưng ngành học thì lung tung lắm, nào là Văn học, nào là Thông tin, rồi Thương mại. Tóm lại, anh nghĩ rằng chỉ cần vào được đại học ở Tokyo thì trường nào cũng được.

Thế nên, lên được Tokyo rồi, anh chẳng có mục tiêu nào cụ thể. Anh linh cảm nhất định sẽ tìm được thứ gì đó nếu lên thành phố lớn. Đối với một thanh niên sinh ra ở quê, Tokyo là nơi sản sinh ra vô số cơ hội. Anh mang

niềm tin rằng nếu có thể đầu tư cho một trong số cơ hội đó thì cánh cửa dẫn tới thành công sẽ mở ra trước mắt. Lúc đó, anh đâu biết là để tìm ra hạt mầm cơ hội đó cũng cần phải có một năng lực vượt trội hơn người.

Bố mẹ Shinsuke không phản đối việc anh đến Tokyo vì ông anh trai học trường công lập ra, ổn định chỗ làm trong một công ty ở quê rồi, bố mẹ cũng không phải lo lắng gì cho tuổi già nữa. Ông bà cũng khó xử khi cậu con trai thứ không được ngoan ngoãn như thằng cả. Từ đầu họ đã biết học lực của nó không đủ để vào được đại học giống thằng anh, dù có vào được trường hạng hai gần đó thì cũng chẳng có gì đảm bảo tương lai sau này. Cho anh đến Tokyo thì tạm thời bớt được một miệng ăn đã. Suy nghĩ muốn tống khứ anh đi của bố mẹ, Shinsuke phân nào hiểu được. Căn hộ một phòng rộng chưa đến chín mét vuông là tòa lâu đài riêng của anh. Từ đây, anh sẽ sai rộng đôi cánh để bay đi. Niềm hy vọng căng tràn lồng ngực rằng anh có thể làm được tất cả mọi việc, có thể thách thức mọi thứ.

Nhưng anh chỉ ôm giấc mộng viễn vông đó trong một thời gian ngắn thôi. Hết năm đầu tiên, anh không còn mộng tưởng gì nữa. Đến Tokyo, bài tập đầu tiên đặt ra cho anh là phải tìm được mục tiêu cho mình, thế mà hiếm khi anh nhớ đến bài tập đó. Nhiều khi anh còn cố quên đi, vì cứ nhớ ra là thấy mình vô dụng. Thậm chí anh còn chẳng có thời gian tìm ra lý do. Tiền bố mẹ gửi chỉ đủ trả tiền nhà và tiền học. Thế nên bằng mọi giá phải đi làm thêm, thế là lại có những mối quan hệ mới, rồi lại tiêu kha khá tiền mỗi khi đi chơi. Muốn có tiền đi chơi thì phải làm thêm nhiều hơn. Đúng là cái vòng luẩn quẩn. Mà đây cũng chỉ là lời ngụy biện thôi. Xung quanh anh có rất nhiều người kém may mắn hơn, những người phải cố gắng gấp mấy lần anh. Như cậu S sống cùng chung cư, hay gặp nhau dưới hàng ăn nên dần dà cả hai trở nên thân thiết. Cậu ta làm thêm công việc xây dựng đường sá, về nhà lúc rạng sáng, người lấm lem bùn đất, chỉ ngủ được một giấc độ bốn tiếng, lúc đấy lại phải cố cho kịp giờ học buổi chiều. Cậu ta sống theo guồng quay đó được hai năm rồi. Trước khi đi làm còn phải ở nhà học bài. S lúc nào cũng để râu lòa xòa trên mặt, câu nói cửa miệng của cậu ta là ‘Trên đời này thứ

quý giá nhất là thời gian’.

“Thử nghĩ mà xem, có tiền thì làm gì cũng được, nhưng thời gian mất đi rồi không cách nào lấy lại. Dù giàu đến mức nào, cũng không lấy lại được tuổi trẻ. Nếu quỹ thời gian là vô hạn thì cái gì cũng có thể làm được. Nhân loại xây nên nền văn minh không phải bằng sức mạnh của tiền bạc mà là bằng sức mạnh của thời gian. Buồn một điều, quỹ thời gian của một người là hữu hạn. Một giờ lúc còn trẻ và một giờ lúc có tuổi có giá trị khác nhau. Thế nên nếu tở lãng phí dù chỉ một giây thôi cũng thấy chán chết được ý.”

S học trường Cao đẳng Xây dựng, ba năm rồi anh chưa gặp cậu ta, nghe đâu đề tài khóa luận tốt nghiệp của cậu ta là ‘Phát triển mạng lưới đường sá ba tầng ở thành phố’. Cậu ta làm thêm ban đêm cũng không phải để kiếm tiền.

Nhưng Shinsuke không thể bắt chước S được. đây cũng là lời nói nguy hiểm của anh thôi, nhưng khác với S, anh chẳng có hứng thú gì với ngành mình theo học. Ngay từ đầu, anh lựa chọn ngành đó không phải vì quan tâm hay yêu thích, nên chẳng muốn học hỏi kiến thức gì.

Đến cuối năm thứ hai, Shinsuke hầu như không đến trường nữa. Quán bar ở Roppongi mà anh làm việc là nơi anh dành nhiều thời gian nhất. Quán bar theo phong cách những năm sáu mươi, có đầy những đĩa nhạc của The Beatles hay Elvis Presley. Những khi vắng khách, Shinsuke lần lượt cho hết đĩa nhạc này đến đĩa nhạc khác vào máy nghe nhạc cũ để nghe. Không phải anh không nhận ra mình đang lãng phí thời gian, mà là lúc nào anh cũng sốt ruột phải nhanh chóng tìm ra thứ gì đó. Trước đó, anh cũng không hiểu nếu tìm thấy thì sẽ thế nào? Anh cứ mơ rằng vào một ngày không xa, thứ đó sẽ được nhân viên bưu điện chuyển đến trước mặt anh.

Anh không định thôi học đâu, dù trước đó mấy người quen của anh đã bỏ học hết rồi. Họ chắc phải có suy nghĩ riêng mới quyết định như vậy. Chẳng nói cũng biết, Shinsuke không có những suy nghĩ sâu xa như thế. Anh chuẩn bị tinh thần và quyết tâm sẵn rồi, chỉ chờ tìm thấy mục tiêu thôi.

Nhưng cuối cùng anh vẫn bỏ học. Dù không định thế nhưng thường xuyên vắng mặt, không đi thi thì không lên lớp được. Không lên lớp thì không ra nổi trường, cứ kéo dài mãi nên bị trường đuổi học thôi. Anh nghỉ học là vì thế. Anh cũng giấu bố mẹ ở Kanazawa một thời gian dài. Lúc bạn bè cùng lứa đi làm, anh mạnh miệng tuyên bố ‘Con đi làm bán thời gian một thời gian đã’ rồi cũng không thèm về nhà.

Mọi chuyện chỉ vỡ lở lúc anh hai mươi ba tuổi. Hình như phía nhà trường hỏi han bố mẹ anh điều gì đó. Giận điên người, bố mẹ anh lên tận Tokyo. Mặt bố đỏ gay, nói rằng giờ vẫn còn kịp nên đi học lại đi. Mẹ thì chỉ ngồi khóc bên cạnh.

Shinsuke bỏ ra khỏi phòng, hai ngày không thèm về. Quay về nhà vào ngày thứ ba, anh thấy trên bàn mẫu giấy viết nguệch ngoạc mấy chữ ‘Con giữ gìn sức khỏe, có gì thì gọi về cho bố mẹ’.

Shinsuke gặp Ejima Kouichi không lâu sau đó. Quán ở Roppongi mà Shinsuke đang làm sẽ đóng cửa, anh đang cuống quýt đọc quảng cáo tuyển người thì thấy cái tên quán Sirius. Điều thu hút anh là hai chữ Ginza. Đẳng nào cũng làm ở quán rượu thì làm ở khu vực số một Nhật Bản là nhất.

Ông chủ quán Ejima đích thân phỏng vấn Shinsuke. Shinsuke bị áp đảo bởi thần thái của ông ta. Từng lời nói, từng cử chỉ của ông ta đều được rèn giũa kỹ càng khiến anh phải trầm nghĩ đàn ông trưởng thành chính là đây.

Ejima cho anh mặc thử đồng phục của Sirius và tuyển anh với lý do ‘mặc trông rất hợp’. Lúc đó, Ejima nói: “Dù là người linh hoạt thế nào, cũng chỉ có ba điều chúng ta cần để tâm: một là cách vào bồn tắm, hai là cách chùi đít sau khi đi vệ sinh, ba là cách uống rượu.”

Shinsuke gật gù cảm phục, căng thẳng nói: “Tôi sẽ ghi nhớ.”

Từ đó, anh làm ở Sirius suốt sáu năm. Nếu không vì vụ tai nạn, chắc anh vẫn làm ở Sirius. Anh đã học hỏi được rất nhiều trong thời gian đó. Nói cụ thể thì đó là điều thú vị của ngành mua vui cho khách. Thêm nữa, trong lòng anh thầm nhen nhóm một ước ao mà suốt thời đại học chưa từng có. Nhưng

đó chưa phải là thứ gì cụ thể. Anh biết chưa phải lúc suy nghĩ thực dụng về điều đó. Còn nhiều điều phải học lắm. Quan trọng hơn, cần có vốn.

Đó hẳn là suy nghĩ của Shinsuke trước khi gây ra tai nạn. Thế thì bây giờ có gì khác?

Trong một năm trở lại đây mình đã sống thế nào? Anh cố nhớ lại từng việc một. Nhưng khi hồi tưởng lại bản thân mình lúc đó, anh chỉ thấy một tấm mạng màu xám che phủ lên ký ức. Tấm mạng đó dày hơn anh tưởng nhiều.

Chương 9

Khoảng một tuần sau, cô gái vận đồ tang lại đến quán Myoga. Lúc đó khoảng hơn một giờ, thời điểm vắng khách. Chỉ có một vị khách nam ngồi bàn trong cùng đang thì thầm to nhỏ với Chizuko.

Cô gái lặng lẽ bước vào, không phát ra tiếng động gì. Mà không, chắc có tiếng mở cửa nhưng Shinsuke không nghe thấy. Vì lúc đó anh đang mải nhìn cái tủ rượu. Nhưng anh vẫn thấy loáng thoáng có người bước vào. Bình thường nếu không nghe thấy tiếng động gì thì hình ảnh cửa mở hay người bước vào sẽ phản chiếu lên mấy chai rượu hoặc trên tủ kính. Nhưng lúc này chẳng có gì phản chiếu.

Nên lúc quay người lại, thấy cô gái kỳ lạ đó đang đứng yên trước mặt, anh bất giác hét lên, tim như nhảy khỏi lồng ngực.

Cô gái đứng im phăng phắc, chăm chú nhìn Shinsuke. Trông cô như sứ giả đến để thông báo điều gì đó. Lúc đó, Shinsuke ảo tưởng, cứ mong cô gái sẽ nói câu gì. Chỉ khoảng vài giây thôi nhưng anh thấy dài đằng đẵng. Sau vài giây im lặng, Shinsuke nghĩ mình phải mở miệng trước.

“Xin chào quý khách!” Giọng anh khàn khàn như đang bị cảm.

Cô gái cụp mắt, ngồi xuống ghế giống lần trước.

Giọng nói dịu dàng khiến người ta liên tưởng đến tiếng sáo: “Cho tôi như lần trước.”

“Hennessy nhỉ?”

Cô gái khẽ gật đầu. Anh quay lưng đi, với tay về phía chai rượu. Vừa rót rượu vào cốc, anh vừa suy tư về lời nói của cô gái. Cô ấy nói ‘như lần trước’. Nghĩa là cô ấy nghĩ rằng chàng trai phục vụ quầy rượu ở trước mặt vẫn nhớ

việc cô ấy đến đây một tuần trước. Mà đó là điều hiển nhiên của những người làm trong ngành phục vụ khách hàng. Kể cả Narumi cũng nhớ tên và khuôn mặt của những vị khách dù người đó chỉ đến quán một lần. Nếu có lỡ quên mất tên khách cũng cố không hỏi lại tên trừ trường hợp đặc biệt. Thay vào đó, sẽ hỏi nhỏ ai đó hoặc cố hết sức để nhớ ra cái tên. Nếu mà vẫn không được, cách cuối cùng là nói với vị khách đó ‘Mà nhắc mới nhớ, lần trước ông chưa cho tôi danh thiếp’. Nếu biết mình bị người ta quên thì vị khách đó sẽ không đặt chân tới quán nữa đâu.

Nhưng Shinsuke vẫn cảm thấy có phần không thoải mái khi có khách hàng tin chắc rằng nhân viên quán rượu nhớ mình dù mình mới đến đây một lần. Hay cô ấy muốn thử mình chẳng? Nhưng việc thử một chàng trai phục vụ quầy rượu không quen biết thì có ý nghĩa gì đây? Shinsuke không tưởng tượng nổi.

Shinsuke đặt ly rượu trước mặt cô gái.

“Cảm ơn anh!” Cô nói.

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng anh nghe rất rõ. Cô còn nở một nụ cười đáng ngờ. Bị thu hút bởi nụ cười đó, Shinsuke mỉm cười đáp lại.

Nhìn sang bên cạnh, anh thấy Chizuko đang nhìn họ. Nói đúng ra là nhìn chăm chăm vị khách nữ. Dù gật gù với câu chuyện của vị khách đang ngồi cùng nhưng rõ ràng đầu óc bà ta đang để ở chỗ khác. Chizuko quay mặt ra phía Shinsuke, vẻ mặt như ra hiệu ‘tìm hiểu cô ta là ai đi’.

Shinsuke nhìn thấu suy nghĩ của Chizuko. Bà cảnh giác vì sợ cô gái này là người của đối thủ cạnh tranh. Những kẻ muốn mở quán rượu đến những quán đang kinh doanh để quan sát trước, đó là việc mà ngành nào cũng có.

Shinsuke chìa cái đĩa nhỏ đựng sô cô la ra, tiếp tục nhìn cô gái. Hôm nay, cô không mặc đồ tang. Cô mặc váy dài giống lần trước nhưng lần này là màu tím nhạt. Và cũng không đeo găng tay. Shinsuke còn nhận ra một điểm nữa khác lần trước. Mái tóc ngắn lộ hết đôi tai giờ đã dài che kín nửa đôi tai rồi. Chỉ trong một tuần, tóc không thể dài nhanh đến vậy, nên chắc cô gái đã thay

đôi kiểu tóc. Không biết có phải vậy không mà biểu cảm của cô trông nhẹ nhàng hơn hẳn so với tuần trước.

Cách nhanh nhất để biết cô là ai là nói chuyện. Nhưng anh lại không biết phải mở lời thế nào. Có cảm giác dù mình nói điều gì, nói kiểu thế nào thì đối phương cũng không dễ dàng tiếp chuyện mình. Sau khi nở nụ cười bí hiểm, nói một lời ngắn gọn tối thiểu, toàn thân cô gái phát ra bầu không khí kiểu như chặn hết mọi cuộc hội thoại.

Shinsuke không tệ trong việc tiếp khách. Ngược lại, hồi ở Sirius, anh đã rất giỏi việc đó rồi. Nhưng với cô gái này, anh còn không biết phải tiếp cận thế nào. Cô khác hoàn toàn với những người phụ nữ anh từng tiếp xúc.

Hai mươi phút trôi qua rồi mà vẫn chưa nói câu nào. Cô uống cạn ly brandy trong một khoảng thời gian giống với lần trước. Cầm cái ly cạn trên tay, cô nhìn Shinsuke bằng ánh mắt đầy ẩn ý.

“Cô vẫn dùng loại đấy à?” Anh hỏi, với tay về phía chai Hennessy.

Nhưng cô gái không gật đầu. Cô nghịch cái cốc trong tay rồi nói: “Cho tôi loại khác.”

Shinsuke hồi hộp. Cảm giác như bị ai nắm thóp.

Giả bộ điềm tĩnh, anh hỏi cô gái: “Cô thích loại nào vậy?”

Cô gái vẫn cầm cái ly trên tay, tay còn lại chống lên cằm.

“Tôi không rành lắm về rượu. Anh có thể làm loại nào?”

Biết ngay là cô nói đến cocktail. Tự dung Shinsuke thấy căng thẳng, kiểu như cô sẽ chấm điểm anh dựa trên loại cocktail anh làm ra. Nói là không rành về rượu nhưng chưa hẳn là thế đâu.

“Loại hơi ngọt có được không?”

“Được, cũng không tồi.”

“Tôi dùng brandy để pha nhé?”

“Tùy anh.”

Shinsuke ngẫm nghĩ một chút rồi mở tủ lạnh ra. Lọ kem tươi đập ngay vào mắt. Quán Sirius ở Ginza nổi tiếng về pha chế cocktail. Ông chủ quán Ejima vốn là một bartender* nổi tiếng nên chỉ để những người ông ta tin tưởng lắc bình pha chế thôi. Shinsuke cũng là một người mà ông ta tin tưởng.

bartender nghĩa là ‘nhân viên phục vụ ở quầy rượu’.

Thế nhưng đến Myoga một năm rồi, cơ hội để pha chế ra loại cocktail hẳn hoi giảm hẳn. Gọi là mất hết cũng được. Chỉ thỉnh thoảng mấy con bé tiếp viên kỳ kèo thì anh làm cho thôi. Phần lớn khách hàng coi đây là nơi để tán tỉnh tiếp viên dẫn họ đến. Vậy nên loại cocktail anh làm cũng chỉ giới hạn có vài loại. Thậm chí còn chẳng có thời gian chuẩn bị sẵn nguyên liệu. Nhưng sẵn có kem ca cao và kem tươi nên anh lắc cùng với brandy luôn. Thỉnh thoảng anh cũng luyện tập cho khỏi quên nghề, nhưng anh biết động tác lắc bình của mình gượng gạo lắm.

Đổ cocktail bên trong bình ra cái ly, bỏ thêm mấy hạt nhục đậu khấu. Lúc ấy, Shinsuke nhận ra cô gái đang chăm chú nhìn đôi tay mình, nhưng không phải bằng ánh mắt hăng say xen lẫn thích thú khi xem đôi tay chàng bartender biểu diễn, mà là ánh mắt lạnh lùng của nhà khoa học đang quan sát vi khuẩn.

Anh đặt cái ly trước mặt cô gái. “Mời cô!”

Cô không vội với tay về phía cái ly mà ngẫm nhìn cái ly từ trên xuống dưới một lúc lâu. Shinsuke định vài giây sau sẽ nói ‘Cocktail phải uống lạnh mới ngon’. Vì cocktail là thứ đồ uống chơi đùa với nhiệt độ. Nhưng anh chưa kịp nói, cô gái đã cầm cái ly lên. Cô giơ ngang tầm mắt, lắc nhẹ cái ly để kiểm tra độ kết dính, rồi đưa lên miệng. Đôi môi sáng lấp lánh ấy chạm mạnh vào viền ly. Chất lỏng sánh mịn màu nâu trôi dần vào trong miệng cô. Cô gái khẽ nhắm mắt lại. Ánh sáng leo lét trong quán đổ một cái bóng trên gương mặt cô. Hình ảnh có gì đó thật khêu gợi. Shinsuke tưởng tượng cảnh chất lỏng đầy đưa dưới cái lưỡi, rồi chảy sâu vào trong cổ họng cô. Cảnh

tượng đó cực kỳ kích thích. Anh có cảm giác cái đó của mình đã dựng đứng lên rồi. Khi nuốt dung dịch đó, cái cổ họng mảnh mai khẽ chuyển động lên xuống. Khoảnh khắc đó càng khiến mạch anh đập nhanh hơn.

Cô thở phò một cái. Hơi thở ấm nóng, kiểu như nếu chạm tay vào sẽ cảm nhận được sự ấm nóng đó. Mí mắt mở ra nhưng đôi mắt hoàn toàn trống rỗng. Đôi mắt đó từ từ nhìn về một hướng, rồi chạm mắt Shinsuke.

“Cô thấy sao?” Anh hỏi.

“Ngon lắm! Cocktail này tên gì vậy?”

“Là Alexander. Một loại cocktail rất nổi tiếng.”

“Alexander? Là vị vua thống nhất Hy Lạp đó hả?”

“Không phải.” Shinsuke lắc đầu cười. “Là công nương Alexandria, người kết hôn với vua Edward VII của Vương quốc Anh. Đồ uống này được dâng lên trong lễ thành hôn của hai người.”

Cô gái gật đầu với vẻ mặt mãn nguyện. Không biết là do Shinsuke hăng say kể về nguồn gốc loại cocktail hay do cô thích thú với câu chuyện đó.

Cô lại giơ cái ly lên, nuốt một ngụm thật lớn. Lúc đó, đôi gò má trắng mịn của cô ửng hồng lên, như là dùng súng phun sơn phun nhẹ một lớp son hồng lên đó.

“Ngon lắm!” Cô lại nói.

“Vậy sao? May mà vừa miệng cô.”

“Alexander nhỉ? Tôi sẽ ghi nhớ.” Cô thì thầm như tâm sự điều gì đó quan trọng.

Chợt nhớ rằng ‘không được uống nhiều rượu quá’, anh nói với cô gái: “Cô biết bộ phim *Những tháng ngày rượu và hoa* không?”

“Tôi chỉ nghe tên thôi.” Giọng cô vẫn đều đều.

“Đây là loại cocktail mà nhân vật chính trong bộ phim đó tạo ra để cô vợ không uống được rượu vẫn có thể uống được. Kết quả là, cô biết sao không?”

Cô gái lắc đầu.

“Bà vợ đang ôm yêu bệnh tật bỗng nghiện rượu luôn.”

Đôi môi cô gái mở ra theo hình dạng thật đẹp rồi ngừng lại. Cô gật đầu, đưa cái ly lại gần miệng, uống một hơi cạn chỗ rượu trong ly. Hơi thở nóng bừng của cô phả vào Shinsuke. Hiên nhiên cô không cố tình làm vậy. Nhưng hơi thở thoang thoảng ngọt ngào đó lại kích thích mũi anh. Trong khoảnh khắc, năm giác quan anh như bị tê liệt.

“Cho tôi thêm ly nữa.” Cô nói.

“Vâng.” Anh đáp.

Rốt cuộc thì hai ly Alexander đó là hai ly cuối cùng cô uống ở Myoga đêm nay. Uống cạn ly cocktail, cô đột nhiên đứng dậy nói ‘Tôi về đây’. Má cô ửng hồng lên rồi nhưng trông chưa phải đã say.

Nhận tiền xong, Shinsuke rời quầy bar, mở cửa giúp cô gái. Cô thẳng lưng đi qua anh.

“Bây giờ cô định đi đâu?” Shinsuke nhìn theo tấm lưng gầy rồi hỏi.

Đang đến chỗ thang máy, cô gái dừng bước, quay đầu lại.

“Sao anh lại hỏi điều đó?” Cô nghiêng đầu.

Shinsuke không biết nói gì. Anh không có ý gì khi hỏi câu đó. Mà không, không phải là không có, nhưng lúc này đây chẳng tìm ra lời nào để nói cả. Nếu nói là vì tôi quan tâm đến cô thì cô gái sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Mà không, anh thừa biết sẽ không có câu trả lời kiểu như “Không, tôi đang xem có thể đến thêm một quán nữa không?”

Khuôn mặt cô gái dần ra, như thể đang thích thú với sự lúng túng của anh.

“Ừ, tôi nửa muốn đi, nửa không muốn đi.”

Shinsuke không tìm được lời nào để đáp lại. Anh muốn nói một lời thật khéo nhưng chẳng có lời nào hiện lên trong đầu. Anh chỉ cảm thấy sốt ruột với bản thân vì không biết từ lúc nào mình đã trở thành gã đàn ông kém nhạy

bén thể này.

Cô giấu sự dao động trong lòng, anh chạy vụt lên trước cô gái, ấn nút thang máy. Đúng lúc thang máy dừng ở tầng này nên cửa mở ra luôn.

“Cảm ơn anh.” Cô gái nói rồi bước vào thang máy.

“Mong lần sau cô lại đến.”

Shinsuke vừa dứt lời, cô gái mở to đôi mắt nhìn anh như bị kích thích. Rồi cô vói tay đến chỗ bảng điều khiển. Cô nhấn nút mở để cửa thang máy không đóng lại chẳng?

“Cocktail ngon lắm, cảm ơn anh.” Cô nói, giọng như thì thầm.

“Cảm ơn cô.” Shinsuke cúi đầu.

“Lần sau, anh làm cho tôi loại đồ uống khác nhé!”

Lời đó của cô gái khiến Shinsuke thấy lâng lâng như trút được gánh nặng trong lòng. Cô ấy có ý định đến đây tiếp.

“Tôi sẽ chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chúc anh ngủ ngon.” Tay cô gái rời khỏi bảng điều khiển. Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Shinsuke nhìn gương mặt cô. Ánh mắt hai người giao nhau.

Bỗng Shinsuke thấy một cơn đau xé ngực, như có một thứ gì đó đâm xuyên qua tim. Dư âm của cơn đau đó vẫn còn sót lại một lúc lâu cả sau khi cửa thang máy đã đóng lại, và hình bóng cô gái khuất hẳn.

Lúc quay lại quán, Chizuko đang đứng cạnh quầy bar. Vị khách còn lại trong quán hình như đi vệ sinh rồi.

“Cậu đã biết đó là ai chưa?” Chizuko nhỏ nhẹ. Đúng là bà ta để ý Shinsuke và cô gái suốt.

Shinsuke bĩu môi, nhún vai rồi lắc đầu. Chẳng hiểu sao mặt anh lại nhăn nhó.

“Hai người có vẻ nói nhiều chuyện nhỉ!”

“À, nói một chút về cocktail thôi.”

“Cocktail á?” Mặt Chizuko như sáng lên. “Cậu am hiểu về rượu nhỉ?”

“Cũng tạm tạm.” Shinsuke đút tay vào túi nghiêng đầu. “Tôi không thấy vậy, chỉ là diễn chút thôi.”

“Vậy sao?” Mặt Chizuko lạnh tanh. Hình như bà ta không có thiện cảm với cô gái đó. “Shinsuke, lần tới cô ta mà đến, nhớ moi thêm vài thông tin nhé!”

“Nhưng quán chúng ta có phải dạng hỏi cụ thể tí mĩ về khách hàng đâu, mà như thế cũng phạm vào quy tắc ứng xử nữa.”

“Chuyện gì cũng có ngoại lệ. Mà tôi trông cô ta khả nghi lắm.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ cố làm được gì thì làm.”

Có tiếng nước xối trong toa lét. Vị khách cuối cùng đang lau tay và bước ra. Chizuko nhanh tay đưa khăn lạnh ra. Nụ cười niềm nở lúc tiếp khách đã quay trở lại trên gương mặt bà ta.

Shinsuke quay trở lại quầy bar, rửa cái ly cô gái đặt trên bàn. Trong đầu anh mừng tượng ra vài loại cocktail lần tới sẽ làm cho cô gái đó.

Chương 10

Quán Sirius nằm trên tầng chín của một tòa nhà cũ kỹ. Trước tòa nhà không treo tấm biển nào nổi bật. Đến sảnh trước thang máy, có thể nhìn thấy tấm biển ghi dòng chữ ‘Quán Sao Thiên Lang (Sirius) ở tầng chín’. Sao tên quán tại viết bằng tiếng Trung Quốc, không ai biết được. Đến cả ông chủ Ejima cũng nói ‘Tôi quên lý do rồi’. Nhưng Shinsuke biết Ejima muốn lựa chọn khách hàng. Thực tế, quán Sirius duy trì được là nhờ những khách quen gắn bó lâu năm.

Như thường lệ, anh leo lên cái thang máy chậm chạp, dừng ở tầng chín, đi trên hành lang lờ mờ tối. Lâu lắm rồi mới bước trên cái hành lang này. Trong lòng Shinsuke trào dâng cảm giác thân thuộc nhưng lại xen lẫn sốt ruột vì không thể nhớ lại hết những chuyện hồi còn ở đây. Cuối hành lang có một cánh cửa bằng gỗ. Ở đó treo tấm biển bằng tiếng Anh ghi tên quán ‘SIRIUS’. Anh nghe thấy tiếng khách nói chuyện rôm rả bên trong quán. Shinsuke căng thẳng kéo tay nắm cửa.

Cửa mở ra, thấy Okabe Yoshiyuki đứng trong quầy bar đang nhìn anh. Nụ cười dành cho khách hàng bỗng chuyển thành nỗi ngạc nhiên. Nhưng ngay sau đó, cậu ta nở một nụ cười kiểu khác. Okabe khẽ gật đầu, nụ cười và cử chỉ của cậu ta khiến Shinsuke an lòng.

Trên cái ghế dài đủ chỗ cho khoảng mười lăm người ngồi, tám vị khách đang ngồi cách nhau một khoảng nhất định. Còn hai chỗ trống, Shinsuke len vào ngồi một trong số đó. Okabe nhìn thẳng mặt anh, là ánh mắt như muốn hỏi anh dùng đồ uống gì. Cậu ta gầy đi hay sao mà thấy rõ gò má nhô cao hơn so với trước đây. Thế nên gương mặt trông rần rỏi hẳn.

“Cho tôi Stinger.” Shinsuke nói. Okabe khẽ gật đầu, vẻ mặt tập trung cao

độ. Anh vờ như vô tình quan sát khắp quán, cố để khách hàng khác không biết mình đang nhìn. Bàn ghế trong quán này đều là loại đắt tiền. Ghế xô pha có tay vịn làm bằng da, năm, sáu người ngồi thoải mái. Cái bàn lớn trong quán dù bày đầy đồ ăn lên cũng không thấy chật chội nào. Ở bàn đó có một nhóm tám người đang ngồi. Tủ trên tường xếp đầy rượu của các nước trên thế giới. Góc phòng đặt một cây đàn dương cầm, thỉnh thoảng một nghệ sĩ piano là bạn của Ejima đến chơi những bản nhạc xưa cũ. Có vị khách trước đây từng nói ‘Mỗi lần tới đây, tôi lại nhớ tới những bộ phim của hãng Nikkatsu’. Shinsuke chưa từng xem Kobayashi Akira hay Shishido Jiyuu diễn trên ti vi, nhưng chẳng biết sao anh hiểu cảm xúc của ông khách đó.

Một phần ba chỗ bàn có ghế đã có người ngồi rồi. Nhóm bốn người đàn ông cao tuổi, nhóm hai người trung niên dẫn theo hai tiếp viên, một cặp đôi trông như đang trong mối quan hệ ngọt ngào. Nhóm bốn người nói to nhưng không đến mức phá hỏng bầu không khí trong quán.

Bây giờ là hai giờ sáng. Ngân này khách vào giờ này thì nhiều thật, Shinsuke nghĩ.

Okabe lắc bình pha chế. Không phung phí sức, thao tác của cậu ta rất nhanh nhẹn. Cả động tác rót rượu ra cốc cũng mau lẹ.

Cái ly được đặt trước mặt Shinsuke. Chất lỏng trong ly sáng màu vàng mật ong. Shinsuke khẽ giơ cái ly về phía Okabe rồi chạm môi vào làn nước cocktail. Bạc hà trắng trong đó như châm chích đầu lưỡi tê tê. Vì thế nó mới được đặt tên là Stinger, tên một loài cây có gai. Shinsuke khẽ gật đầu.

“Thế quán kia hôm nay sao vậy?” Okabe hỏi.

“Không có vẻ gì là khách sẽ đến nữa nên tôi đóng cửa sớm.”

“Ừ. Cũng phải có những ngày như vậy chứ. Mà lâu rồi mới về thăm chốn cũ nhỉ?”

“Cũng đúng.” Shinsuke đưa cái ly lại gần miệng, nghĩ thầm trong đầu, loại cocktail này có hợp khẩu vị của cô ấy không?

Đúng là tối nay quán Myoga vắng khách, nhưng không phải quán đóng

cửa sớm mà là Shinsuke lấy lý do có hẹn nên về trước. Thực ra anh cũng chẳng hứa hẹn gặp gỡ ai. Mục đích của anh là ném vài ly cocktail thực sự cơ. Lâu lắm rồi không được uống loại nào hẳn hoi nên khả năng cảm nhận của vị giác giảm sút đi nhiều. Ngoài ra, anh cũng có mục đích khác nữa là tìm xem sẽ cho cô gái đó uống loại cocktail nào.

Mới gặp hai lần nhưng anh không thể ngừng nghĩ đến cô gái ấy. Lúc rửa cốc hay lúc nghe mấy lời phàn nàn của vị khách say, anh cũng luôn nhìn ra phía cửa ra vào, lòng thầm nghĩ, biết đâu một đêm nào đó, cô ấy sẽ lại bước vào mà không gây ra tiếng động nào.

Cô gái nói với Shinsuke ‘Lần sau anh làm cho tôi loại đồ uống khác nhé’ mà. Lần sau là bao giờ nhỉ? Trước lúc đó phải chuẩn bị nguyên liệu sẵn sàng. Còn phải lấy lại khả năng cảm nhận của vị giác nữa.

“Ejima đi đâu rồi?” Shinsuke hỏi Okabe.

“Ông ta đến Akasaka để họp về cuộc thi tới đây. Cũng sắp về rồi.”

Okabe vừa dứt lời thì có tiếng cửa mở. Okabe nhìn về phía đó, mỉm cười nói: “Xin chào quý khách.” Shinsuke cũng nhìn ra đó theo phản xạ.

Người bước vào là cô gái anh từng gặp. Đuôi mắt hơi sụp xuống, đôi môi nũng nịu. Anh nhớ tên cô ta là Yuka. Cô ta cởi áo khoác trắng mỏng đưa cho cậu phục vụ. Dưới lớp áo khoác đó là cái váy liền màu xanh da trời tôn lên đường cong cơ thể.

Chọn chỗ xa quầy bar nhất, cô ta nói: “Cho tôi Martini.” Chẳng buồn nhìn những người khác. Hiển nhiên cô ta không nhận ra Shinsuke đang có mặt ở đó. Vậy mà cô ta lại nhẹ nhàng vắt chéo chân như thể biết được mọi người xung quanh đang nhìn mình.

Yuka làm ở quán nào, Shinsuke cũng không rõ. Nhưng chỉ cần nhìn vào kiểu tóc cũng biết đó là quán đầu bẳng. Một người thợ làm tóc chuyên nghiệp nếu không rèn luyện tay nghề hằng ngày thì không thể làm ra kiểu tóc đó. Cô ta thỉnh thoảng vẫn ghé Sirius từ hồi Shinsuke còn làm ở đây. Có lúc cô ta đi cùng một vị khách, nhưng hầu hết là đi một mình. Mình cô ta

uống khoảng hai ly cocktail, nói chuyện về cổ phiếu và âm nhạc với bartender xong mới về.

“Tiếp viên có dăm bảy loại, và cũng có người xả stress theo cách này.”
Lời nói của Ejima khiến anh phải cảm phục.

Bỗng một cảnh tượng hiện lên trong đầu Shinsuke. Vào buổi tối một năm rưỡi về trước, mấy tiếng sau tính từ lúc này, anh đã gây ra một vụ tai nạn. Buổi tối hôm đó, Yuka cũng uống rượu ở đây một mình. Đúng rồi, là Martini. Cô ta gọi đồ uống đó. Là loại cocktail Shinsuke làm. Nhưng cô ta không chỉ uống mỗi thế. Sau đó, cô ta còn gọi loại cocktail khác và cứ thế uống cạn. Cô ta nốc rượu như để đi cà khịa ai đó. Shinsuke vẫn nhớ lúc cô ta nói ‘Cho tôi loại mạnh hơn’. Đương nhiên anh giảm dần nồng độ rượu xuống. Đến lúc cuối, cô ta chỉ uống loại rượu tương đương nước ép thôi. Thế mà vẫn say mềm. Có khi từ đầu cô ta đã muốn uống cho say. Chắc phải có chuyện gì chán ghét lắm. Nhưng cả lúc say, cô ta cũng không hé một lời nào về chuyện đó. Cô ta chuyên nghiệp thật, Shinsuke nghĩ. Trong ký ức của Shinsuke, hình ảnh Yuka nằm gục trên quầy bar vẫn còn rõ mồn một.

Vấn đề là sau đó, Shinsuke phải đưa Yuka về tận nhà. Lúc trở về thì gây ra tai nạn, còn những ký ức rõ ràng về vụ tai nạn thì anh không nhớ nổi. Nếu chở cô ta về thì hai người phải cùng ở trên xe chứ, nhưng anh không nhớ ra cảnh đó. Anh không nhớ ra hình ảnh cô gái ngồi trên ghế phụ. Anh không nghĩ mình dễ quên đến thế. Rõ ràng là có quá nhiều khác biệt với những ký ức trước đó.

Shinsuke quay sang nói với Okabe: “Cậu làm cho tôi một ly Gin & Bitter nhé!”

Okabe im lặng gật đầu. Chắc cậu ta tưởng Shinsuke am hiểu về rượu lắm. Thật ra Shinsuke chỉ muốn vị đắng chát của loại rượu đó kích thích tế bào não mình hoạt động tốt thôi.

Okabe xoay xoay cái ly, phun một chút rượu đắng Angostura Bitter vào trong ly. Xong xuôi, cậu ta đổ phần còn sót lại ở đáy ly đi và rót rượu gin

lạnh vào đó. Có thể nhận thấy rượu được làm lạnh rất kỹ qua độ sánh trong ly.

Nhận cái ly, Shinsuke hít một hơi rồi uống một ngụm. Vị đắng lan khắp miệng. Tế bào trong cơ thể tỉnh táo hẳn.

“Ngon lắm!” Shinsuke nói. Okabe cười nhếch một bên mép.

Shinsuke đặt cái ly lên quầy, tuột xuống ghế rồi lại gần Yuka. Nhận ra có ai đó đứng bên cạnh, Yuka vẫn nhìn thẳng phía trước, tiếp tục rít thuốc. Gương mặt cô ta lúc nhìn nghiêng tỏ rõ là đang thẳng thừng từ chối đàn ông đến bắt chuyện làm quen.

“Lâu rồi không gặp.” Shinsuke nói. Yuka vẫn kẹp điếu thuốc trên tay, lắc đầu ngán ngẩm. Vẻ mặt chắc chắn không bao giờ dám thể hiện lúc ở quán nơi cô ta làm việc giờ đang quay về hướng Shinsuke. Nhưng lúc nhìn thấy anh, biểu cảm bỗng xuất hiện trên gương mặt vô hồn đó. Mắt mở to, môi hé hé.

“Là anh à?”

“Tôi là Amemura. Cảm ơn cô lúc đó nhé!” Anh khẽ cúi đầu.

“Chẳng phải anh nghỉ làm ở quán này rồi sao?”

“Đúng vậy. Hôm nay tôi đến chơi thôi.”

“Vậy à?”

“Tôi ngồi đây được không?” Shinsuke chỉ tay vào cái ghế trống bên cạnh Yuka rồi hỏi.

“Được thôi.”

“Vậy tôi xin phép.” Anh mang ly của mình lại, ngồi xuống cạnh Yuka. “Thật ra, tôi có chuyện muốn hỏi cô, Yuka.”

Nghe đến đó, Yuka bỗng cảnh giác. “Chuyện gì vậy?”

“Là chuyện đêm hôm đó.” Shinsuke dáo dác nhìn quanh như sợ có ai nghe lén. “Cái đêm tôi gây tai nạn ý.”

“Tôi không biết gì đâu.”

“Nhưng mà đêm hôm đó tôi đưa cô Yuka về nhà, sau đó gây tai nạn. Là vậy mà.”

Yuka không nói gì, chỉ nhìn lại Shinsuke bằng vẻ mặt đáng sợ.

“Tôi xin lỗi. Chắc cô Yuka không biết. Tôi mới gặp tai nạn, rồi bị mất trí nhớ. Thế nên phải gặp nhiều người để hỏi về mấy chuyện trong quá khứ thế này.”

Yuka nhú mày.

“Tôi cũng nghe ông Ejima nói rồi. Anh cũng quên cả vụ tai nạn giao thông đúng không?”

“Không phải là quên sạch. Nói thế nào nhỉ, những chuyện chi tiết thì mơ hồ lắm. Ejima cũng bảo tôi nếu là mấy điều đáng ghét đó thì không cần nhớ lại làm gì. Nhưng tôi thấy khó chịu lắm.”

“Nhưng anh có hỏi tôi cũng không có tác dụng gì đâu. Như anh nói, hôm đó đúng là anh đưa tôi về nhà.”

Yuka lảng tránh ánh mắt của Shinsuke.

“Việc đó tôi biết rồi. Thế nên tôi muốn Yuka cho tôi biết chuyện xảy ra lúc tôi đưa Yuka về căn hộ.”

“Anh muốn biết điều gì?”

“Gì cũng được. Tôi nói gì lúc lái xe, hay ấn tượng của Yuka lúc leo lên xe.” Yuka uống cạn ly Martini rồi nhìn Shinsuke.

“Lúc đó tôi say mềm đúng không? Nên anh mới phải đưa tôi về. Say thế thì sao biết được chuyện gì?”

“Đúng là vậy, nhưng tôi cứ hy vọng Yuka nhớ được một điều gì đó.”

“Chẳng có gì. Tôi không nhớ gì cả.” Yuka lại nhìn vào trong quầy bar và lắc đầu.

“Vậy những chuyện sau đó cũng được. Ví dụ như cảnh sát đến chỗ Yuka

để hỏi về vụ tai nạn tôi gây ra. Yuka có nhớ lúc đó đã nói gì không?”

“Tôi chẳng nhớ. Điều duy nhất tôi nhớ là sáng hôm sau đầu đau như búa bổ và đang ngủ trên giường mà chưa kịp thay quần áo, mặt vẫn nguyên son phấn. Tôi lấy làm tiếc vì anh đưa tôi về nên mới gây ra tai nạn, nhưng mà anh cứ thế này cũng không tốt đâu.”

“Vậy thì...”

“Xin lỗi, tôi có hẹn với khách.” Yuka đột nhiên cho tay vào túi xách, tuột khỏi ghế, rồi nói với Okabe đang ở trong quầy bar. “Cảm ơn nhé!”

Shinsuke không kịp ngăn lại, cô ta nhanh chóng trả tiền, lấy cái áo trên mắc, rời khỏi quán mà chẳng thèm khoác áo. Shinsuke chỉ biết ngạc nhiên nhìn theo.

“Anh chọc giận cô ta à?” Okabe nói.

“Tôi không biết. Tôi chỉ muốn hỏi về đêm xảy ra tai nạn thôi.”

“Đêm xảy ra tai nạn á?”

“Ừ. Mà thôi, chẳng có gì đâu.” Shinsuke xua tay. Anh quyết định là sẽ không nói đến việc mất trí nhớ cho những người không liên quan nữa.

Ly Gin & Bitter bớt lạnh rồi. Shinsuke uống một hơi cho hết. Vị đắng lúc này còn mạnh hơn ban nãy.

Chương 11

Lúc Shinsuke quay về căn hộ ở phố Monzennaka, kim đồng hồ đã chỉ hai giờ ba mươi phút sáng. Narumi vẫn chưa về. Chắc lại được khách rủ đi hát hò rồi. Bụng anh đói cồn cào, đến mức dạ dày đau nhói. Là vì anh chẳng cho được cái gì hẳn hoi vào bụng ngoài cocktail. Nhưng anh thấy mãn nguyện vì thu hoạch được kha khá. Biết được công thức của vài loại cocktail định sẽ làm cho cô gái bí ẩn đó uống. Anh định tìm bút ghi lại cho khỏi quên mà tìm mãi không thấy giấy và bút đâu. Lúc anh nằm viện, Narumi đã thay đổi lại cách xếp đặt đồ đạc trong nhà nên giờ anh cũng không biết cô để chúng ở đâu. Shinsuke vừa khâm phục vừa ngạc nhiên khi một người vốn ghét làm việc nhà như Narumi lại thay đổi được toàn bộ cách xếp đặt như vậy.

Lục tung cái ngăn kéo lên, rồi cũng tìm thấy sổ ghi chép và bút. Cái nào cũng là đồ tặng kèm hoặc hàng khuyến mại. Nhận ra điều đó, Shinsuke nhăn nhó cười một mình. Hai người trưởng thành sống cùng nhau mà chỉ có cái bút này để viết, thật đáng thương làm sao. Mà không chỉ có bút đâu. Cũng chẳng hiếm khi những vật dụng nhất định phải có trong những gia đình bình thường lại không có trong căn hộ của họ.

Ghi chép xong, anh rót nước sôi vào nồi để nấu mì. Nấu nướng giữa đêm hôm khuya khoắt thế này khiến anh nhớ lại hồi còn ở căn hộ rộng chín mét vuông. Anh sống ở đó hồi đại học, trước khi sống cùng Narumi. Căn hộ này vốn trước đó Narumi sống một mình. Hai năm trước, Shinsuke mới chuyển tới. Nên phòng chật đương nhiên rồi.

Shinsuke thân thiết với Narumi là từ một buổi tối cô đến quán Sirius. Lúc đó, cô tới quán cùng khách hàng, rồi để quên đôi găng tay tại quán. Shinsuke tìm quanh quán cũng không thấy đôi găng đó. Narumi về rồi thì mười hai giờ

đêm hôm đó, đôi găng được tìm thấy. Một vị khách nhặt được nó rơi ở khe ghế xô pha. Shinsuke gọi đến số điện thoại quán được cô cho để báo tin. Cô dặn lúc về sẽ qua lấy nên nhờ anh cất giùm đôi găng. Thế là Shinsuke ngồi chờ một mình đến tận lúc quán đóng cửa. Nhưng chờ mãi vẫn không thấy bóng dáng Narumi đâu. Gọi đến quán của cô cũng không ai nhắc máy. Đến tận ba giờ sáng, cô mới xuất hiện, lúc Shinsuke đang chuẩn bị về.

“Ôi, may quá! Tôi cứ tưởng anh về rồi.” Cô ngược nhìn Shinsuke với gương mặt đầy bất an.

“Tôi cũng đang định về đây.” Anh biết mình đang cao giọng.

“Xin lỗi anh. Có ông khách lằng nhằng mãi, làm thế nào cũng không chịu buông tha tôi. Tôi phải cố hết sức mới thoát được đây. Ông ta thích tôi quá. Anh giận sao?”

“Tôi không thể nói là đang thoải mái.”

“A... Biết làm sao giờ?”

“Tôi đùa đấy. Của cô đây.” Shinsuke đưa đôi găng ra.

Nhìn thấy nó, Narumi đưa tay lên ôm ngực, nói: “Ôi, may quá! Cũng không phải đồ xịn gì đâu. Nhưng tôi cực thích đôi găng này. Tay tôi nhỏ hơn người bình thường nên hiếm khi tìm được đôi găng nào vừa với tay mình.”

“Vậy đôi này chắc chắn của cô đúng không?”

“Ừ, không nhầm được đâu. Cảm ơn anh.” Narumi nhét đôi găng vào túi áo khoác, rồi nhìn Shinsuke. “Này, để tôi đãi anh gì đó nhé? Tôi muốn cảm ơn.”

“Không cần đâu.”

“Nếu thế thì tôi ngại lắm. Để anh đợi lâu thế này mà. Mà đúng rồi, anh có thích ăn mì ramen vi cá mập không?”

“Ramen vi cá? Cũng có thích.”

“Vậy đi ăn món đó nhé. Tôi biết một quán ngon lắm.” Cô kéo tay Shinsuke lôi đi.

Vậy là trong một quán ăn Trung Hoa mở cửa đến năm giờ sáng, hai người ngồi đối diện nhau ăn mì vi cá. Cô lần lượt kể tên các quán mì ramen trong khu Ginza, quán nào đó đắt nhưng ăn dở ẹc, rồi nước dùng ngon nhưng ít quá, cứ thế câu chuyện kéo dài mãi không dứt. Lúc đang nói chuyện thì húp mì xì xụp.

Nhìn điệu bộ đó, Shinsuke có cảm giác nếu ở cùng cô gái không biết mệt mỏi này thì cũng không tội chút nào. Có vô số cô gái đã qua tay anh trước đó, nhưng chẳng ai khiến anh muốn ở cạnh ngoài trừ lúc làm tình.

Hình như lúc đó Narumi cũng có cảm tình với Shinsuke rồi. Lúc Shinsuke gợi ý muốn gặp lại vào ngày nghỉ, cô đồng ý ngay tấp lự. Nếu không, người ta sẽ không muốn mời dù chỉ một bát mì đầu.

Ngày thứ Bảy tiếp theo, hai người hò hẹn. Tối đó, Shinsuke được đến phòng Narumi. Lúc hai người ở trên giường, cô lập lại không biết bao lần ‘Anh đừng hiểu lầm, tôi không phải đang sà vào lòng bất kỳ ai đâu’.

“Tôi cũng vậy.” Shinsuke nói. Đương nhiên đó không phải sự thực. Anh cũng không biết Narumi có nói sự thực không. Shinsuke chỉ nghĩ quan hệ với ai cũng được thôi. Thời điểm đó anh cũng không nghĩ đến việc sẽ hẹn hò lâu dài.

Thế mà cuối cùng họ lại dọn về sống chung. Chuyện hai người vốn không phải cuộc gặp gỡ do định mệnh an bài, cũng không phải yêu nhau mãnh liệt gì cho cam, chỉ là không biết từ lúc nào Narumi đã chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng Shinsuke. Cứ thế mãi cũng phiền nên Shinsuke là người đưa ra ý tưởng sống chung.

Nấu mì xong, anh vừa ngồi ăn mì vừa xem ti vi. Buổi tối nào cũng phải ra ngoài nên phim hay tin tức anh đều thu lại hết. Thú vui của anh là xem nó trước khi ngủ.

Chương trình tin tức của NHK đưa tin về vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng xảy ra trên đường cao tốc vào ban ngày. Xe tải muốn vượt lên nên đâm vào ô tô đang chạy trên làn xe bên cạnh, rồi lúc đổi hướng lại lao vào dải

phân cách. Thế nên xe chạy ở làn ngược lại cũng bị ảnh hưởng. Có năm người chết, còn tài xế xe tải thì bình yên vô sự. Có lẽ người tài xế đó chết cùng thì tốt hơn, Shinsuke nghĩ. Hại chết năm người thì lấy gì mà bù đắp nỗi đây? Dù chỉ chết một người thì cũng không thể đền bù hết được. Shinsuke nghĩ đến vụ tai nạn mình gây ra.

Tại sao anh lại gây tai nạn?

Anh không thể nào nhớ nổi những việc xảy ra đêm đó. Những mảnh ký ức vẫn như bị một màn sương che phủ. Cả khi đưa Yuka về lần khi vội vàng trở về sau đó, chỉ có những mảnh ký ức rời rạc đọng lại trong đầu. Bỏ lại Yuka mặc váy ngủ mỏng tang, anh vội vàng vì chuyện gì vậy?

Váy ngủ ư? Có cái gì đó vẫn còn vẫn vương trong đầu. Anh nhanh chóng nhớ lại lời của Yuka lúc này.

“Tôi chỉ nhớ là sáng hôm sau đầu đau như búa bổ, và đang ngủ trên giường mà chưa kịp thay quần áo, mặt vẫn nguyên lớp son phấn.” Cô ta nói vậy đấy.

Nếu cô ta không thay đồ thì sao đêm đó Shinsuke thấy cô ta mặc váy ngủ được? Vậy mà anh nhớ là đã thấy.

Hay là anh đang bị lẫn lộn giữa hình ảnh nhìn thấy đêm đó với hình ảnh nhìn thấy lúc khác? Shinsuke lắc đầu. Nghĩ lại thì ngay việc anh nhìn thấy Yuka mặc váy ngủ đã rất kỳ lạ. Đưa cô ta về đến tận nhà, dù cô ta say tới mức không thể tự đi đến giường thì cũng không có lý nào Shinsuke lại cởi đồ rồi thay váy ngủ cho cô ta. Hoặc nếu Yuka không say đến mức đó thì sau khi đưa cô ta về đến nhà rồi, anh phải quay về ngay chứ. Cần gì phải đợi cô ta thay váy ngủ. Không thể có chuyện cô ta xuất hiện trước mặt anh với bộ dạng đó. Trong khoảnh khắc, Shinsuke nghĩ đến một khả năng nữa, không chừng đêm đó anh ngủ với Yuka. Nếu vậy, nhìn thấy cô ta mặc váy ngủ cũng không có gì lạ. Nhưng trong ký ức còn lưu lại một hình ảnh rất kỳ lạ: Shinsuke đứng ở sảnh phòng cô ta, cô ta mặc váy ngủ đứng đối diện. Gương mặt đang căng thẳng điều gì đó. Đó không phải gương mặt của cô gái khi

tiễn người vừa ngủ với mình về. Đầu lại đau rồi. Shinsuke tua nhanh đoạn băng, bật lại chương trình mình đã thu.

Chương 12

Lúc xem hết mấy chương trình đã thu là gần năm giờ sáng. Narumi vẫn chưa về. Cô ấy về hơi muộn, Shinsuke nghĩ. Anh chẳng định than vãn đâu, nhưng về muộn quá thì cũng lo chứ. Anh lôi điện thoại ra, bấm số gọi Narumi. Nhưng điện thoại không liên lạc được. Cô đổi sang dịch vụ hộp thư thoại rồi. Khó mà nghĩ là tắt nguồn được, chỉ có thể là đang ở chỗ không có sóng thôi.

Anh nhớ là ‘Em nhận được tin nhắn này thì gọi lại cho anh’ rồi cúp máy. Yêu người làm việc ban đêm mà cứ để ý từng li từng tí chuyện cô ấy về muộn thì chỉ mệt người thôi. Thế nên một thời gian dài anh quyết không để tâm nữa.

Lúc Shinsuke cắm lại bộ sạc điện thoại của mình thì thấy trên bàn trang điểm của Narumi có để cái gì đó. Đó là cái tuốc nơ vít có đầu hình hoa khế. Là loại dùng để vặn vít cỡ lớn, nên cầm khá nặng tay. Nhìn thì thấy là cái mới tinh.

Sao lại có thứ này nhỉ? Shinsuke nghĩ. Cái nhà này còn không có nổi cái bút hắc hơi để viết, có gì lại có tuốc nơ vít được? Nhìn cái tuốc nơ vít, Shinsuke không thấy quen chút nào, chắc là Narumi đem ở đâu về. Mới toanh thế này thì chắc là mua rồi, nghĩ vậy nhưng Shinsuke không tài nào mừng rỡ được cảnh cô mua thứ này.

Shinsuke cầm cái tuốc nơ vít trên tay, đi quanh phòng. Mua hay mua, gì cũng được, có thứ này thì tức là đã dùng ở đâu đó, hoặc định sử dụng.

Ren ở chỗ nào bị lỏng nhỉ? Anh nghĩ. Nhưng nhìn đâu cũng không thấy chỗ đó. Lẽ nào quai xoong hay chảo bị lỏng? Anh thử kiểm tra chỗ nồi niêu

ở bếp nhưng chẳng thấy xoong, nồi nào có ren vụn khít với cái tuốc nơ vít đó.

Shinsuke bỏ cuộc, cất cái tuốc nơ vít về chỗ cũ rất tò mò, nhưng đành chờ Narumi về, lúc ấy thế nào chả biết. Đến năm giờ sáng, anh bắt đầu buồn ngủ. Ngáp một hơi dài, anh đến phòng tắm.

Quá trưa hôm sau, Shinsuke bị đánh thức bởi tiếng chuông điện tử của đồng hồ báo thức. Như một thói quen, anh dựa lưng vào thành giường, lấy ngón tay day day đầu mắt một lúc. Ý thức đã tỉnh táo rồi, nhưng phần lớn não bộ và cơ bắp vẫn trong trạng thái ngái ngủ. Hôm nay là ngày mấy, thứ mấy, có dự định gì không? Anh dần nhớ ra từng thứ một. Ngày Hai mươi hay ngày Hai mốt? Có việc gì cần tới bưu điện không? Cửa hàng tiện lợi thì sao? Còn ngân hàng? Có bưu kiện ở đâu chuyển tới không? Xác nhận rằng không có dự định gì rồi, anh mới rời tay khỏi mắt.

“Narumi, bữa trưa tính sao em?” Anh quay lưng lại hỏi.

Nếu như mọi khi thì Narumi sẽ ở ngay bên cạnh với gương mặt đã tẩy trang sạch sẽ. Nhưng hôm nay không thấy bóng dáng cô đâu. Cái áo phong cô mặc thay đồ ngủ vẫn cuộn tròn bên cạnh gối. Shinsuke đứng dậy, nhìn khắp phòng, rồi ra sảnh kiểm tra. Không có dấu hiệu gì cho thấy cô đã về. Anh kiểm tra hộp thư thoại và thư điện tử. Chẳng có tin nhắn nào của Narumi. Shinsuke thử gọi cho cô lần nữa nhưng chẳng khác gì hôm qua. Đột nhiên anh thấy bút rút y như cành cây rung lên trong gió. Shinsuke xem sổ danh bạ, định tìm số điện thoại của đám bạn tiếp viên làm cùng quán với Narumi nhưng chẳng thấy.

Nghĩ lại thì Narumi không có cái kiểu ghi địa chỉ liên hệ của người quen vào sổ đâu. Cô sẽ lưu tất cả vào trong điện thoại di động. Shinsuke nhìn lại cái đồng hồ báo thức. Mười hai giờ hai mươi ba phút, đang buổi trưa. Chưa khi nào mà đến giờ này cô vẫn chưa về nhà. Anh bắt đầu nghi ngờ hay cô thấy hợp ý với khách nào đó, rồi họ rủ nhau vào khách sạn. Nhưng nếu vậy thì việc gì phải im im không nói năng gì như vậy, cô có thể gọi điện về, rồi

bị ra một lý do nào đó. Mà Shinsuke cũng tin Narumi. Cô không phải loại con gái dễ dãi đâu. Anh thử gọi một lần nữa nhưng chỉ nghe thấy tiếng hướng dẫn bằng giọng hợp âm trong điện thoại ‘Chúng tôi sẽ kết nối với hộp thư thoại’. Shinsuke cố nghĩ xem có ai biết Narumi ở đâu không. Thỉnh thoảng lúc nói chuyện, cô có nhắc đến vài người quen, nhưng anh không có cách nào liên hệ được với mấy người đó. Chỉ còn cách đến quán cô ấy làm thôi, Shinsuke kết luận, rồi đi tắm. Sợ trong lúc tắm, Narumi gọi về, anh để điện thoại ngay bên cạnh cửa phòng tắm. Nhưng suốt lúc tắm gọi cũng không thấy chuông điện thoại vang lên. Tới năm giờ chiều, Shinsuke rời nhà. Trước đó, anh đã gọi đến quán Collie nơi Narumi làm việc, nhưng hình như chưa ai đi làm, chỉ có tiếng chuông điện thoại vang lên thôi.

Lúc đến Myoga, rồi chuẩn bị đồ, anh cũng bồi hồi không yên. Anh không nghĩ Narumi ra ngoài ngủ không thông báo gì. Anh cứ có cảm giác chuyện gì không hay đã xảy ra. Đoán già đoán non cũng không giải quyết được gì, phải có thông tin gì đó.

Thông tin đầu tiên anh có được là lúc hơn bảy giờ. Anh gọi đến quán Collie và hỏi: “Narumi có ở đây không?” Cô dùng tên thật khi làm việc ở quán.

“Cô ấy chưa đến đâu. Bình thường giờ này là đến rồi.”

Đúng là không đến quán thật.

“Vậy Tomomi có ở đó không?”

“Có đấy. Cậu chờ chút nhé!” Người đàn ông nhẹ nhàng nói.

Shinsuke gặp Tomomi mấy lần rồi. Cô ấy cùng với Narumi được khách dẫn đến Sirius khá nhiều lần. Trong nhóm tiếp viên, cô ấy thân với Narumi nhất, cũng được nghe Narumi kể về Shinsuke.

“Xin lỗi vì bắt anh đợi lâu.” Anh nghe thấy giọng nói vui tươi trong điện thoại. Biểu cảm của cô ấy khá giống con lửng dễ thương.

“Tomomi à? Là tôi, Amemura đây.”

Nghe Shinsuke nói, cô ấy im lặng một chút, rồi đáp bằng giọng rất rõ ràng: “A, lâu rồi không gặp, anh khỏe không?” Chắc để người xung quanh tưởng có khách gọi tới. Rồi nói tiếp bằng giọng rất nhỏ. “Narumi vẫn chưa tới đâu.”

“Việc đó tôi biết rồi. Tôi qua cô ấy cũng không về nhà.”

“Hả, thật ư?”

“Thật. Tôi gọi vào di động mấy lần cũng không liên lạc được, tôi đang lo lắng. Nên nghĩ chắc Tomomi biết gì đó.”

“Thế thì lạ quá!”

“Lạ á?”

“Ừ, là tại vì...” Tiếng nói bỗng ngập ngừng. Anh thoáng nghe thấy tiếng Tomomi đang nịnh bợ ai đó. Chắc là có khách đi qua. Một lúc sau, nghe thấy tiếng ‘xin lỗi’. “Shinsuke, thế thì lạ quá! Hôm qua, Narumi cũng nghỉ.”

“Sao?” Lần này tới phiên Shinsuke ngạc nhiên. “Có thật không?”

“Thật. Chiều tối qua cô ấy gọi cho bà chủ, nói là bị cảm nên xin nghỉ.”

“Bị cảm ư?”

Không thể có chuyện đó. Tối qua, lúc Shinsuke rời khỏi nhà, cô vẫn khỏe như vâm, còn ngồi đánh son phấn trước bàn trang điểm nữa. Mà cũng có thể sau đó cô mới gọi điện xin nghỉ.

“Lạ thật đấy!” Anh lẩm bẩm.

“Ôi, xin lỗi anh, tôi không nói chuyện lâu được đâu. Khách cũng đến rồi.” Tomomi ái ngại nói.

“Xin lỗi. Vậy cô cho tôi xin số điện thoại được không? Tôi muốn hỏi cụ thể hơn mà.”

“Được thôi. Tôi đọc nhé! 080...”

Shinsuke ghi số điện thoại vào quyển sổ.

“Vậy khoảng mấy giờ tôi gọi cho cô được?”

“Khoảng ba giờ nhé! ”

“OK. Vậy tôi sẽ gọi tâm đó.” Shinsuke nói rồi cúp máy.

Không biết mọi chuyện ra sao nữa. Nếu lời Tomomi nói là thật thì suốt đêm qua Narumi đi đâu? Chuyện bị cảm hiển nhiên là nói dối. Anh chỉ bận tâm việc cô nói dối mình, còn muốn trốn việc cũng chả sao. Nhưng tại sao cô ấy lại phải giấu giếm? Chắc là liên quan đến đàn ông rồi, anh kết luận. Giấu Shinsuke, nghĩ cả làm đẽ ra ngoài thì chỉ có lý do đó thôi.

Tâm trạng lo lắng của anh vơi đi một nửa. Mà không, vơi đi hơn một nửa chứ. Anh thấy việc mình lo lắng từ đêm qua tới giờ thật là ngu ngốc. Lúc anh bụng dạ như lửa đốt thì có lẽ Narumi đang nằm trong vòng tay của gã đàn ông khác. Nhưng còn chuyện đến giờ cô vẫn chưa gọi về và cũng chưa đến quán Collie vẫn khiến anh thấy khó hiểu. Chưa rõ gã kia là người yêu cũ hay mới cặp với nhau dạo gần đây, nhưng Narumi không phải đứa trẻ chỉ vì yêu mà không phân biệt được phải trái. Chẳng nghĩ ra được điều gì, Shinsuke cọ cái cốc, cố cười nhạt để xung quanh không biết. Người ta nói yêu là mù quáng mà. Cả chuyện công việc, cũng như chuyện của mình.

Cánh cửa ra vào mở ra, vị khách quen là đàn ông bước vào.

“Ôi, chào ông Ohashi, lâu rồi không thấy ông đến.” Shinsuke lúc nào cũng chào hỏi bằng giọng phô quá mức.

Hai giờ ba mươi phút sáng, như mọi khi anh đưa Chizuko về rồi mới quay về nhà. Có khi Narumi về rồi, anh nghĩ vậy nhưng lúc mở cửa, căn phòng vẫn tối om. Bật điện lên cũng không thấy dấu hiệu gì cho thấy Narumi đã về. Nỗi bất an trong lòng Shinsuke mỗi lúc một lớn dần lên. Dù đã xảy ra chuyện gì đi nữa mà không có một cuộc gọi liên lạc thì đúng là lạ thật.

Ngồi xuống ghế, anh gọi cho Tomomi. Chuông điện thoại vang lên ba lần rồi cũng kết nối được.

“Tôi đây.” Giọng Tomomi vang lên.

“A lô, tôi, Amemura đây.”

“A, tôi đang chờ điện thoại của anh. Narumi vẫn chưa về sao?”

“Ừ, cô ấy cũng không đến quán à?”

“Bà chủ giận điên người, nhưng tôi chưa nói là cô ấy mất tích đâu. Vì chuyện quen với anh Amemura cô ấy cũng chưa nói với bà chủ.”

“Ừ, chuyện đó nhờ cả vào cô. Mà cô có nghĩ ra điều gì không? Những nơi Narumi có thể đến ấy.”

“Tôi cũng nghĩ rồi nhưng chẳng nghĩ ra gì cả. Trong nhóm tiếp viên, người thân đến mức có thể cho cô ấy ngủ nhờ chỉ có tôi thôi. Hay cô ấy về nhà bố mẹ ở Chiba?”

“Tôi không nghĩ vậy.”

Như Shinsuke nghe kể thì nhà bố mẹ Narumi phố Kimitsu. Bố mẹ cô đều qua đời cả rồi, còn ngôi nhà thì người họ hàng đang sử dụng. Bố mẹ cô lần lượt rời bỏ thế gian này lúc cô hai mươi tuổi, sau khi lên Tokyo. Sau đám tang bố, cô cũng không liên hệ gì với họ hàng nữa.

“Hay là do đàn ông?” Shinsuke hỏi.

“Đàn ông á?”

“Ý tôi là cô ấy có người đàn ông khác ngoài tôi.”

“À, tôi không nghĩ thế đâu.”

“Thật không? Cô không cần phải giữ ý với tôi đâu. Đàn ông và phụ nữ chỉ bỏ nhau vì lý do đó thôi.”

“Tôi không giấu mà. Amemura cũng không phải khách quán tôi. Tôi không cần phải giữ chân làm gì cả. Tôi nghĩ là cô ấy chỉ có mình Amemura thôi. Giả dụ có người đàn ông khác thì tôi phải biết chứ vì cô ấy ở cùng tôi suốt.”

“Nếu không phải vậy, sao Narumi phải giấu tôi đi ra ngoài chứ?”

“Chuyện đó tôi cũng không hiểu.” Cô ấy im lặng một lúc rồi nói. “Này, theo anh có nên báo cảnh sát không?”

“Nhờ điều tra ấy hả?”

“Ừ.”

“Tôi cũng nghĩ đến rồi.”

“Tôi nghĩ anh nên báo cảnh sát. Thế này lạ lắm.” Tomomi dịu giọng. “Mà có một việc tôi muốn hỏi Shinsuke.”

“Việc gì vậy?”

“Gần đây, Narumi có ý định nghỉ việc à?”

“Vậy sao? Tôi không nghe cô ấy nói.”

“Ừ, quả là vậy.”

“Cô ấy nói vậy sao, cái cô Narumi này?”

“Cô ấy nói mệt mỏi vì bị người khác lợi dụng thế này, rồi đã đến lúc phân định thắng thua.”

“Phân định thắng thua là ý gì nhỉ? Mở quán riêng á?”

“Tôi cũng không biết. Không phải vậy sao?”

Nhưng tiền mở quán thì lấy đâu ra? Shinsuke định nói mà không cất nên lời. Chẳng có đồng nào mà lại khoe khoang về ước mơ đó với mọi người, sao giống anh dạo trước vậy.

“Mà này, anh nên báo cảnh sát đi!” Tomomi nói.

“Có lẽ nên như vậy.” Shinsuke lẩm bẩm.

Chương 13

Đến trưa hôm sau, Narumi vẫn chưa về. Shinsuke ăn vội vàng bữa trưa rồi đi taxi đến đồn cảnh sát Fukagawa. Ở bàn tiếp dân tầng một, anh báo rằng người sống cùng bị mất tích. Chờ một lúc, một viên cảnh sát trung niên mặc đồng phục tiến đến chỗ anh. Shinsuke ngồi ở bàn, đối diện với viên cảnh sát, cố giải thích tình hình thật chi tiết. Ông ta hỏi cụ thể về đặc điểm trên cơ thể của Narumi. Lúc trả lời mấy câu hỏi đó, Shinsuke nhận ra không phải người ta hỏi để tìm Narumi giúp anh, mà sẽ dùng nội dung anh trả lời làm tư liệu xác nhận thân thể trong trường hợp có thi thể chết bất thường được phát hiện. Nghĩa là khi cảnh sát tìm ra Narumi là lúc cô không còn trên cõi đời này nữa.

“Tôi hiểu rồi. Có manh mối gì tôi sẽ liên hệ ngay. Hôm nay rất cảm ơn anh.” Viên cảnh sát cố niềm nở, còn Shinsuke chỉ cầu mong Narumi không bị mấy người này tìm ra.

Lúc bước ra khỏi sảnh của đồn, một viên cảnh sát bước xuống từ xe cảnh sát đỗ trước mắt anh. Đó là một người đàn ông rắn rỏi khoảng ba mươi năm tuổi. Lúc anh ta bỏ mũ ra, Shinsuke bỗng khựng lại. Anh nhớ là đã gặp anh ta ở đâu đó rồi. Như nhận ra điều đó, anh ta cũng nhìn anh, nhưng dường như không nhớ ra được điều gì nên lại quay mặt đi. Khoảnh khắc tiếp theo, tới lượt anh ta khựng lại.

“A, là cậu à?” Viên cảnh sát nói. “Người gây tai nạn ở Kiyosumi đúng không?”

“Anh còn nhớ tôi à?”

“Tôi còn nhớ chứ. Vì vụ đó quá đặc biệt. Mà hôm nay cậu đến đây có

việc gì? Hay lại gây ra chuyện gì rồi?”

“Không phải, thật ra người quen của tôi mất tích nên tôi mới đến đây trình báo.”

“Ồ, thế thì mệt đấy. Là phụ nữ hả?”

“Vâng.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi chín tuổi.”

“Ừ, hai mươi chín à?”

Viên cảnh sát gật gù với gương mặt nặng trĩu. Shinsuke đoán rằng anh ta đúc rút từ kinh nghiệm không vui vẻ gì là khi phụ nữ trẻ mất tích thì hiếm khi được tìm thấy còn nguyên vẹn sống sót.

“Bây giờ cậu làm gì? Hồi đó cậu nói cậu là bartender đúng không?” Viên cảnh sát hình như vẫn còn nhớ rất rõ vụ của Shinsuke.

“Tôi vẫn làm công việc đó.”

“Vậy sao? Cậu có lái xe nữa không?”

“Không.”

“Thế là tốt đấy. Cậu thừa hiểu tai nạn đáng sợ thế nào nhỉ?”

“Vâng...”

“Vậy, chào cậu.”

Anh ta đập tay vào vai Shinsuke, rồi đi bộ về phía sảnh. Shinsuke bước lên phía trước, rồi lập tức quay lưng lại.

“Xin lỗi, cho tôi hỏi một chút.” Anh gọi viên cảnh sát từ sau lưng.

Anh ta dừng bước, quay lại. Shinsuke nhìn gương mặt khó hiểu đó rồi hỏi: “Vụ đặc biệt là sao?”

Cạnh Phòng Giao thông, có vài phòng nhỏ cỡ đặt được một cái bàn bên

trong. Shinsuke từng bị đưa vào một trong số mấy phòng này. Đó là sau khi anh gây ra vụ tai nạn hơn một năm trước. Anh vẫn còn vài ký ức về tình hình lúc đó.

“Cách nói của tôi không được hay lắm, nhưng mà cậu vẫn mất trí nhớ một cách khác thường. Cậu chỉ quên về tai nạn đúng không?” Thanh tra Akiyama làm gương mặt khó hiểu.

“Tôi cũng nghĩ vậy.”

“Điều đó với một ý nghĩa nào đó là may mắn, với ý nghĩa khác lại là tội lỗi. Cậu quên tai nạn là may mắn cho cậu, nhưng với gia đình bị hại lại là quá đáng.”

“Tôi biết chứ.”

Shinsuke nhớ lại gương mặt u tối của Kishinaka Reiji. Anh ta từng hỏi lúc khó chịu thì sẽ làm gì cho hết khó chịu. Và Shinsuke trả lời rằng không làm gì cả, chỉ cố quên cho nhanh. Có lẽ lời nói đó đã thôi thúc ý muốn giết người của anh ta.

“Này, chỉ có mỗi chuyện tai nạn thôi nhỉ?” ## Viên thanh tra giờ hồ sơ trước mặt Shinsuke. Trong đó vẽ sơ đồ hiện trường, là con đường lớn có ba làn xe một chiều, ngay trước ngã tư.

“Người gặp tai nạn đi về hướng nam dọc con đường hẹp này. Băng qua ngã tư, đi thêm một chút là tới nhà cô ta. Còn cậu lái xe tới từ phía sau cô ta.” Akiyama chỉ tay lên sơ đồ và giải thích. “Cậu lái chiếc xe Bentley màu bạc. Đến đoạn này thì sao, cậu có nhớ ra gì không?”

“Anh nói vậy thì tôi cũng thấy nhớ mang máng là như thế.”

“Mang máng hả?” Akiyama nhìn chăm chăm mặt Shinsuke. Về mặt anh ta như muốn nói gây ra vụ tai nạn nghiêm trọng như thế mà chỉ nhớ mang máng thôi sao?

“Tôi xin lỗi.” Shinsuke nói.

“Cũng không còn cách nào. Mà người làm cho cậu mất trí nhớ lại là

người thân của người bị tai nạn. Ai cũng sai cả. Làm tôi chẳng biết phải nói sao nữa.” Viên thanh tra quay lại nhìn sơ đồ. “Con đường hẹp này giới hạn tốc độ là ba mươi cây số một giờ. Mà cậu cũng khẳng khẳng là mình chấp hành đúng như vậy.”

“Nhưng thực tế thì tôi không chấp hành đúng không?”

“Tôi không biết.” Akiyama nói. “Có vết trượt bánh xe, nhưng không biết cậu chạy vận tốc bao nhiêu. Hồi xưa thì kết quả đánh giá qua vết trượt bánh xe chính xác lắm, nhưng gần đây kết quả đó không còn đáng tin nữa.”

“Sao lại thế?”

“Do công nghệ phát triển. Với những xe lắp hệ thống phanh chống bó cứng, mối tương quan giữa tốc độ và vết trượt bánh xe đôi khác hoàn toàn so với dữ liệu ngày xưa.”

Ra là vậy, phanh chống bó cứng là để chống bánh xe bị trượt ngay cả trên đường trơn, nên đương nhiên ở nhiều điểm số liệu sẽ khác với xe dùng phanh thường.

“Tóm lại là cậu chạy đằng sau xe đạp. Dù có chạy ba mươi cây số một giờ nhưng kết cục là cậu đuổi xe đạp. Rồi cố vượt xe đó.” Akiyama di chuyển ngón tay trên sơ đồ. “Ngay trước lúc đó, hình như xe đạp bị đảo khỏi đường, không rõ là cô ta có nhận ra sự tồn tại của chiếc Bentley đang chạy đến từ đằng sau không? Xe cậu cũng bật đèn pha đang hoàng nên phải nhận ra chứ. Nếu thế bình thường phải tấp vào lề đường bên trái, cô ta biết có xe ở đằng sau rồi nhưng cỗ xe đạp hoạt động không tốt, ngược lại còn lao vào vùng nguy hiểm, việc đó thực tế cũng hay xảy ra lắm.”

“Kết quả là tôi đâm vào cái xe đạp đó?”

“Đúng vậy.” Akiyama gật đầu. “Cái xe đạp bị hất văng về phía bên trái. Còn xe cậu lấn hấn sang làn bên phải. Chắc định tránh nên mới xoay vô lăng loạn lên như thế.”

“Thế nên người bị nạn bị đập mạnh vào đầu sao?” Shinsuke hỏi.

Cho tới khi nghe mấy lời giải thích này, Shinsuke chưa từng hình dung về vụ tai nạn chết người đó. Bị tai nạn dẫn đến chết người nên chắc phải va đập mạnh lắm. Nhưng Akiyama lắc đầu.

“Không, tôi nghĩ lúc đó vết thương chưa nặng lắm đâu. Tất cả cũng chỉ là suy luận thôi.”

“Vết thương chưa nặng? Nhưng chết người mà.”

Nghe thế Akiyama nhăn mặt, rồi thở dài.

“Có thật cậu không nhớ gì không?” Akiyama chỉ tay vào sơ đồ. “Người bị tai nạn chưa chết ngay sau khi bị cậu đâm.”

“Sau khi bị tôi đâm?”

“Đúng vậy. Vì còn một xe thứ hai đâm vào cô ta nữa.”

Chương 14

Mở cánh cửa quán Sirius ra rồi bước vào, Shinsuke nhìn thấy tấm lưng của một người mặc áo jacket trắng ở ngay đằng trước. Nghe thấy tiếng mở cửa, chủ nhân cái áo đó quay lưng lại, gương mặt đầy ngạc nhiên. Nhìn thấy anh, gương mặt đó dần ra.

“Ôi thật là...” Ejima dang rộng đôi tay. “Nhớ hương vị quán tôi nên đến đó hả?”

Shinsuke mỉm cười, tiến lại gần Ejima. Vừa đi anh vừa quay về phía Okabe đang đứng ở quầy bar, khẽ vẫy tay chào. Okabe gật đầu. Shinsuke đến bên cạnh Ejima, quan sát khách trong quán. Mới hơn sáu giờ, hầu như chưa có khách. Chỉ có hai người đang ngồi ở quầy bar, hai người ngồi ở bàn.

“Tôi có chuyện muốn hỏi. Giờ ông có thời gian không?” Shinsuke khẽ nói.

“Chuyện gì vậy?” Ejima hạ giọng.

“Về vụ tai nạn.” Shinsuke đáp. “Vụ tai nạn tôi gây ra.”

Ejima nhíu mày, gương mặt biểu lộ sự phân vân. Rõ ràng ông ta không hứng thú gì với câu chuyện này.

“Nhanh không?”

“Nhanh.”

“Thế à?” Ejima thở dài, gật đầu. Ông ta đặt tay lên vai Shinsuke. “Vậy thì, tìm chỗ ngồi xuống rồi nghe nhé!”

Bị Ejima giục, Shinsuke ngồi vào bàn trong cùng. Ngồi ở xô pha thật dễ chịu. Mấy năm rồi mới lại được ngồi ghế này, Shinsuke nghĩ thầm. Hồi còn

làm ở đây, anh chẳng có lúc nào ngồi xô pha cả.

“Thật ra hôm nay tôi đã đến đồn cảnh sát. Là vì một vụ khác, nhưng tình cờ gặp thanh tra Akiyama ở Phòng Giao thông. Đó là người phụ trách vụ tai nạn của tôi.”

“Ừ, rồi sao?” Ejima lôi bao thuốc ra, rút một điếu đưa lên miệng, châm lửa bằng bật lửa Cartier.

“Tôi nói là vẫn mất trí nhớ, nên anh ta đã kể chi tiết về vụ tai nạn cho tôi. Akiyama làm gương mặt rất kỳ lạ.”

Nghe những lời của Shinsuke, Ejima khẽ gật đầu.

“Nhưng lúc này đâu cần phải nghe anh kể về vụ đây.”

“Nhưng cứ như thế thì tâm trạng tôi không lên được.”

“Cái đó thì tôi hiểu. Thế nghe anh ta kể rồi sao nữa?”

“Tôi cực kỳ ngạc nhiên.” Shinsuke thật thà nói. “Vì tôi không nghĩ là vụ tai nạn đó lại như vậy.”

“Như vậy là sao?”

“Tôi cứ nghĩ mình tông chết người, cứ nghĩ vụ tai nạn đó đơn thuần là vậy. Nhưng nghe anh ta nói thì hóa ra không phải vậy. Gây ra những vết thương trí mạng cho người phụ nữ tên Kishinaka đó là một cái ô tô khác. Nghĩa là có hai ô tô liên quan đến vụ tai nạn này.”

“Tôi cũng có nghe vậy. Chỉ là không biết chi tiết thôi.” Ejima chậm rãi hút thuốc và nói, cử chỉ của ông ta như muốn thốt lên rằng chính Shinsuke mới là người kỳ lạ khi lúc này lại phấn khích với việc đó đến vậy.

“Bởi vì tôi không nhớ gì hết.”

Theo như giải thích của Đội trưởng Điều tra Akiyama thì vụ tai nạn diễn biến như sau.

Đầu tiên, Kishinaka Minae chạy xe đạp về hướng nam trên con đường xảy ra tai nạn. Xe Bentley lao tới từ đằng sau. Người lái chiếc Bentley đó là Shinsuke. Xe Bentley chạy với tốc độ bao nhiêu thì vẫn chưa rõ. Shinsuke

khai rằng ‘chạy nhanh vì đèn giao thông ở ngã tư phía trước sắp chuyển sang màu đỏ’ nên cảnh sát suy đoán anh chạy vượt quá tốc độ quy định ba mươi cây số trên giờ một chút. Rồi sau tai nạn, Shinsuke khẳng khẳng là mình chấp hành tốc độ cho phép nên thật giả còn chưa rõ ràng. Hiện tại thì anh mất trí nhớ về việc đó rồi nên không thể nói được gì hết.

Không lâu sau, chiếc Bentley đâm vào xe đạp của Kishinaka Minae từ phía sau. Chỗ đâm vào là góc bên trái bộ hãm xung của xe Bentley. Chiếc xe đạp bị đâm mất thăng bằng, đổ nhào như thể bị ném về phía trước. Cơ thể Kishinaka Minae ngồi trên xe đạp bị hất bay đến bức tường của tòa nhà bên trái hướng xe chạy. Lúc đó, cô ta bị ép sát lưng vào tường. Còn chiếc Bentley sau khi đâm xe đạp thì hốt hoảng đổi hướng đi, chạy lấn sang cả làn xe ngược chiều. Shinsuke hình như đã vội đánh lái theo phản xạ.

Tiếp đó, cái xe thứ hai lao đến từ hướng ngược lại. Đó là xe Ferrari màu đỏ. Xe này hình như chạy với tốc độ rất nhanh. Bất ngờ với tai nạn xảy ra trước mắt, không kịp phản ứng gì, chỉ cố tránh chiếc Bentley. Dù đã phanh rồi nhưng vẫn không kịp giảm tốc độ.

Kết quả là xe Ferrari lao thẳng vào tòa nhà ở bên phải. Và phía trước tòa nhà đang có Kishinaka Minae ở đó. Người lái xe Ferrari đó đã cố hết sức tránh tình huống xấu nhất, tiếc là muộn mất rồi.

Toàn thân bị va đập mạnh và nội tạng bị nghiền nát, đó là nguyên nhân trực tiếp gây ra cái chết của Kishinaka Minae.

“Nói thế này thật không phải, nhưng khi chi tiết câu chuyện, thú thực là tôi thấy nhẹ nhõm phần nào.” Shinsuke nói. “Thời điểm tôi đâm vào, cô ta chưa bị thương nặng lắm, nhưng cũng không thể nói là xe kia không có lỗi gì. Đương nhiên tôi cũng hiểu là nếu tôi lái an toàn hơn thì người phụ nữ tên Kishinaka đó đã không mất mạng.”

“Tai nạn giao thông là may rủi.” Ejima thở ra làn khói thuốc màu trắng. “Cậu nghĩ trong một năm có bao nhiêu người chết vì tai nạn giao thông? Mười nghìn người đấy. Số người bị thương nhưng giữ được mạng lại gấp

mấy lần con số đó. Rồi trường hợp chưa đến mức tai nạn, nhưng nếu chỉ sai một li thôi là thành tai nạn lại gấp thêm vài lần nữa. Trường hợp đó là do may mắn, nhưng bản thân người lái xe lại không nhận ra mình may mắn. Có thể nói rằng hầu hết những người đang sống đã được cứu là nhờ một vận may nào đó. Ngược lại, những người chạy xe mà từ trước đến nay chưa gây ra tai nạn thương vong về người nào thì chỉ là người đó vẫn còn may mắn thôi. Giống như tôi vậy. Shinsuke chỉ là đen đui thôi. Thế nên đừng nghĩ ngợi gì nữa.”

Shinsuke cúi đầu. Anh hiểu những lời Ejima nói, nhờ thế mà thấy nhẹ nhõm hơn. Nhưng mà bảo anh đừng nghĩ ngợi thì đúng là một yêu cầu phi lý. Anh ngẩng mặt lên.

“Thực ra tôi có việc muốn nhờ ông, Ejima.”

“Việc gì vậy?”

“Hình như có một luật sư theo vụ của tôi. Ông Yuguchi thì phải.”

“Đúng vậy. Là Yuguchi. Cậu còn nhớ việc đó sao?”

“Không, tôi quên rồi. Nhưng ở đồn cảnh sát người ta nói nên tôi nhớ ra.”

Luật sư Yuguchi là người rất thân thiết với Ejima. Shinsuke nhớ ông ta đến quán Sirius vài lần để uống rượu. Có thể nói Shinsuke được phán quyết nhẹ cũng là nhờ thế lực của ông luật sư đó.

“Tôi có việc muốn nhờ ông Yuguchi chỉ giúp.”

“Là gì vậy?”

“Tôi muốn biết thân thế của người lái chiếc xe còn lại trong vụ tai nạn.”

Lông mày bên phải của Ejima nhếch lên. Miệng ông ta hơi méo lại.

“Để làm gì?”

“Tôi muốn biết. Tôi hỏi nhưng cảnh sát không cho thông tin. Nhưng nếu là ông Yuguchi thì chắc chắn biết.”

“Việc đó thì... biết sao nhỉ?”

“Vậy đề tôi tự hỏi. Ông cho tôi địa chỉ liên lạc của ông Yuguchi là được.”

Ejima đập mẩu thuốc trong cái gạt tàn.

“Mà Shinsuke này, không phải thế là đủ rồi sao? Bây giờ biết chi tiết về tai nạn cũng chẳng để làm gì. Thay vào đó, dành thời gian để suy nghĩ về tương lai chẳng phải tốt hơn sao?”

“Tôi có nghĩ mà.” Shinsuke nói rồi khẽ cười. “Nhưng đó là hai chuyện khác nhau.”

“Ý tôi là lúc nào cũng bận tâm về quá khứ thì không nhìn thấy tương lai đâu.”

“Tôi không định bận tâm mãi. Chỉ là muốn biết chính xác thôi. Ông có thể cho tôi địa chỉ liên lạc của ông Yuguchi không?”

“Đành vậy.” Ejima thở dài. “Tí nữa tôi sẽ gọi cho ông ta để hỏi.”

“Vậy xin phiền ông.” Shinsuke cúi đầu.

“Thay vào đó...” Ejima dáo dác nhìn quanh, rồi hạ giọng. “Cậu hãy thôi nói mấy chuyện tai nạn với người khác ngoài tôi đi. Vì không phải ai cũng muốn nhớ lại những chuyện hơn một năm trước giống như cậu.”

Chẳng hiểu những lời đó, Shinsuke nhìn Ejima rồi chớp mắt.

“Cậu cũng bám riết Yuka để hỏi đúng không?” Ejima nói.

Shinsuke gật đầu. Đó là lúc anh đến đây vài hôm trước. Sao Ejima lại biết? Là Yuka kể hay sao? Cũng có thể là Okabe báo cáo tình hình.

“Cậu có thể hứa với tôi không?” Ejima nhìn vào mắt Shinsuke rồi nói.

“Vâng.” Shinsuke gật đầu. Trong hoàn cảnh này chỉ có thể trả lời như vậy.

Shinsuke nhìn đồng hồ rồi đứng dậy.

“Xin lỗi vì làm mất thời gian của ông. Vậy, tôi xin phép.”

“Cậu thích gì thì uống đi. Okabe sẽ làm cho.”

“Thôi, giờ cũng muộn rồi.” Shinsuke chỉ tay vào đồng hồ.

“Thế à? Vậy lần tới cậu lại đến đây từ từ uống rượu nhé!” Ejima cũng đứng dậy.

Ejima tiễn Shinsuke ra tận thang máy.

“Mà Narumi khỏe không? Từ sau lần ở bệnh viện, tôi chưa gặp lại cô ấy.”

“À... cô ấy vẫn khỏe.” Shinsuke trả lời mập mờ. Đúng chủ đề anh muốn tránh.

Ejima dường như đọc vị được nội tâm Shinsuke từ biểu cảm thể hiện trên gương mặt anh.

“Sao vậy? Có chuyện gì à?”

“Không, chẳng có chuyện gì cả. Mà ông Ejima quay lại quán đi! Đến đây là được rồi.”

Cánh cửa thang máy mở ra. Shinsuke nhanh chóng bước vào, ấn nút ‘tầng một’.

“Ừ, vậy tôi sẽ liên lạc với Yuguchi.” Ejima nói.

“Trăm sự nhờ ông.” Shinsuke cúi đầu. Tay trái ấn nút ‘đóng cửa’.

Chương 15

Lâu lắm quán Myoga mới đông khách từ sớm thế này. Thế nên Chizuko cứ day nghiền mãi chuyện Shinsuke đến muộn. “Phụ nữ đúng là không tin được nhỉ!” Vị khách ngồi ở bàn gần Shinsuke nhất nói lớn tiếng. Đó là một người đàn ông kiểu làm công ăn lương, cặp kính quá nhỏ so với gương mặt tròn xoe được đặt hơi lệch trên mũi.

“Sao lại thế? Nhưng anh tin tưởng vợ mình đúng không?”

Cô nhân viên bán thời gian Eri chu môi hỏi.

“Không phải tôi không tin. Chỉ là tôi nghĩ nếu ngữ đó ngoại tình thì thật vô lý.”

“Gọi vợ là ngữ đó là không được đâu. Sao đàn ông các anh lại gọi vợ như thế được nhỉ?” Eri nhắc khéo.

“Chả sao đâu. Ngữ đó là ngữ đó, nếu có gã nào muốn ngữ đó tôi sẽ vui vẻ biểu luôn.” Ông ta nói với người đi cùng. “À, mà mày có muốn không? Cho làm tình miễn phí.”

“Tao không cần. Lúc nào về nhà cũng có một bà với gương mặt cau có đợi sẵn rồi. Một tay ôm hai bà cô già có để làm gì đâu.”

Người đàn ông đi cùng cười ha hả. Vừa rửa cốc Shinsuke vừa dỏng tai nghe câu chuyện của hai người đàn ông đó. Hình ảnh Narumi hiện lên trong đầu anh. Cô vẫn mất tích. Không một cuộc điện thoại. Mà hình như cũng không đến quán. Dường như sắp trở thành một vụ mất tích điển hình. Shinsuke cố không nghĩ ngợi. Nhưng cứ có cảm giác lý do Narumi đi biệt tích là xuất phát từ ý muốn của cô. Có hai căn cứ cho việc đó. Một là Narumi liên lạc đàng hoàng tới quán Collie xin nghỉ, rồi còn tỏ vẻ với Shinsuke rằng

sẽ đi làm và rời khỏi nhà như bình thường. Hai là có vài đồ vật biến mất khỏi nhà. Shinsuke nhận ra điều đó lúc trở về từ đồn cảnh sát. Khi kiểm tra kỹ mấy đồ dùng của Narumi, túi đồ trang điểm, máy sấy, bộ đồ rửa mặt dùng khi đi du lịch đã bị mang đi mất. Cái túi Louis yêu thích cô hay mang khi du lịch một, hai ngày cũng không tìm thấy. Có lẽ vài bộ quần áo, đồ lót, mấy đôi giày cũng biến mất, nhưng Shinsuke cũng không thể nói rõ là những thứ gì. Thêm nữa, cũng phải lưu ý đặc biệt đến chi tiết là quyển sổ tiết kiệm đúng tên cô và con dấu khắc tên cũng biến mất. Lúc Shinsuke kiểm tra cách đây vài hôm thì vẫn thấy nó để chung với quyển của Shinsuke trong hộp sơ cứu.

Hành vi này rõ mười mươi là mang đồ dùng và tiền đủ để biệt tích vài ngày. Là trốn khỏi bọn cho vay tiền, trốn khỏi cảnh sát, hay trốn cùng gã đàn ông nào đó? Shinsuke nghĩ là điều thứ ba. Nếu cô bị bọn cho vay tiền hay cảnh sát truy lùng thì những kẻ đó phải xông đến chỗ Shinsuke lâu rồi. Vấn đề là, giả sử có người đàn ông khác thì sao phải chạy trốn? Không phải Shinsuke sẽ cưới Narumi. Nếu cô có thích ai, chỉ cần thành thật nói với Shinsuke là xong. Narumi hiểu rõ hơn ai hết Shinsuke không phải kiểu người sẽ níu kéo cô. Nếu vậy, kẻ phải chạy trốn là gã đàn ông kia. Nếu Narumi đi cùng kẻ đó thì hoàn toàn lý giải được hành động của cô. Shinsuke cố gắng không nghĩ đến sự hăng hái mà Narumi thể hiện ra từ trước đến nay. Không thể đánh giá được bản chất của một người qua những gì người ta thể hiện ra bên ngoài, Shinsuke đúc kết điều đó từ kinh nghiệm của bản thân mình. “Không thể tin được là họ đã làm việc đó!” Lời nói thường được thốt lên mỗi khi có vụ án gì xảy ra như củng cố thêm kinh nghiệm của anh.

Nghĩ tới việc không được gặp Narumi nữa, cũng thấy buồn đấy, nhưng cảm giác mất mát chưa đủ lớn. Thay vào đó, anh mãi bận tâm tới những điều phiền toái sẽ rơi xuống đầu mình vì sự mất tích của cô. Vấn đề đầu tiên là căn hộ. Nó vốn được thuê dưới tên Narumi. Nếu cô không về nữa thì căn hộ này phải làm sao?

Lúc anh rửa cốc xong, lau khô tay thì cái điện thoại trên quầy bar đồ

chuông. Anh nhắc máy.

“Vâng, đây là quán Myoga.”

“A lô, là tôi đây.” Giọng trầm trầm của Ejima vang lên ở đầu dây bên kia.

“À vâng, lần trước cảm ơn ông nhé.”

“Sau lần đó, tôi gọi cho ông Yuguchi luôn. Đã nắm được tên và thân thế của người lái chiếc xe còn lại. Nhưng cậu phải lưu ý khi tiếp cận người đó. Yuguchi đã dặn dò như vậy.”

“Vâng, cảm ơn ông.” Shinsuke vội lôi giấy bút ra. Anh không nghĩ Ejima hành động nhanh thế.

“Tên là Kiuchi Haruhiko. Chữ ‘mộc’ trong ‘thứ năm’, ‘nội’ trong ‘trong ngoài’, ‘hạ’ trong ‘xuân hạ’.”

“Kiuchi Haruhiko, vâng, tôi hiểu rồi.”

“Là nhân viên văn phòng, ở quận Chuo, phố Nihonbashihama.”

Tay thì ghi chép, đầu gật gù, quả là ở khu vực này nên mới chạy xe đến chỗ đó. Nếu từ con đường xảy ra tai nạn đi về hướng bắc, sẽ đến đường Kiyosubashi. Từ đó chạy về phía tây sẽ đến phố Nihonbashihama.

“Dù cho thông tin nhưng ông Yuguchi không tán thành chuyện cậu tiếp cận người tên Kiuchi đó.” Ejima nói. “Vì vụ tai nạn quá phức tạp, riêng vấn đề quy trách nhiệm cho ai, luật sư cũng phải tranh cãi rất gay gắt rồi. Có lẽ cậu không nhớ, nhưng bên kia cho rằng nếu cậu không gây ra tai nạn thì họ cũng không bị cuốn vào đâu.”

Đúng vậy, nếu ở vào hoàn cảnh của đối phương, mình cũng sẽ như thế, Shinsuke nghĩ.

“Vậy nên, tôi nói hãy chấm dứt ở đây đi. Lúc nào cũng bị bó buộc vào một việc đã rồi cũng không để làm gì.”

“Tôi hiểu, xin lỗi vì đã làm khó ông.”

“Vậy thôi nhé!”

“Vâng, tôi xin phép.”

Cúp điện thoại, Shinsuke quyết định là sẽ không trao đổi việc này với Ejima nữa. Thực ra Ejima cũng là bị hại. Nhân viên gây tai nạn nên ông ta cũng bị lôi vào mấy chuyện phiền phức. Chuẩn bị luật sư cũng là một trong số đó. Rồi tìm chỗ làm mới cho Shinsuke, tìm người làm thay anh. Cái xe Shinsuke lái là của Ejima nên ông ta cũng bị cảnh sát gọi lên đồn mấy lần. Chắc là Ejima cũng muốn quên vụ tai nạn đó đi.

Shinsuke cẩn thận xé tờ giấy ghi chép ra, nhét vào trong túi áo ngực. Đúng lúc đó có tiếng mở cửa, anh nhìn ra phía cửa, toan nói xin chào quý khách, miệng vẫn mở nguyên nhưng hành động bỗng ngừng lại hết. Trong khoảnh khắc, cả lời nói cũng không thốt nên nổi.

Cô gái đó đang đứng ở cửa, tối nay cô mặc váy màu xanh lam. Không biết có phải ảo giác không mà anh trông tóc cô dài hơn hẳn hôm trước. Đuôi tóc chạm đến tận vai. Shinsuke nhớ hồi đầu đến đây, cô để tóc ngắn. Từ đó đến nay chưa đầy một tháng, sao có chuyện tóc dài thêm được thế kia!

Nhưng chắc chắn là cô gái đó, không làm đi đâu được. Sắc thái trên gương mặt có chút thay đổi, nhưng ánh mắt lạ lùng cuốn hút người đối diện thì vẫn vậy.

Miệng cô gái khẽ chuyển động: “Ồi!”

“Hả?” Shinsuke hỏi lại. “Gì vậy?”

“Sắc mặt.” Cô nói. ‘Sắc mặt anh trông không tốt’

“Hả, thế sao?” Shinsuke đặt tay lên má.

“Trông như có tâm sự gì đó.” Cô ngồi xuống ghế. Giống những lần trước, vẫn là những động tác chậm rãi.

Lúc cô chuyển động cơ thể, Shinsuke không thể làm gì khác, vì mắt anh còn mãi mê dõi theo những cử động đó.

“Tôi muốn uống loại rượu thật ngon. Hôm nay cho tôi loại không ngọt nhé!” Cô khẽ nói.

“Vậy tôi lấy rượu gin để pha nhé?”

“Tùy anh.”

“Tôi hiểu rồi.”

Shinsuke mở tủ lạnh, lấy chai gin ra. Chọn ly đựng cocktail. Anh chợt nghĩ phải chăng anh không mấy lo lắng cho Narumi là vì sự xuất hiện của cô gái này?

Chương 16

Cô có vẻ thích Gibson. Thi thoảng, cô ngắm củ hành ngọc trai chìm trong đáy ly cocktail thon dài, rồi nuốt trôi rượu qua đôi môi đẹp đẽ. Mỗi khi uống một ngụm, cô nhắm mắt như để lưu giữ lại mùi vị trong ký ức.

“Mọi khi cô tiện đi đâu nên mới ghé tới đây à?” Shinsuke thử hỏi.

Cầm ly trên tay, cô ngược nhìn lên.

“Trông tôi như thế à?”

“Không, chỉ là tôi thắc mắc sao cô lại tới đây?”

“Anh đoán thử xem.”

“Khó nhỉ!” Shinsuke cười. “Mỗi khi có vị khách nào về, mọi người ở đây hay cố đoán xem đó là người thế nào.”

“Vậy trông tôi giống người thế nào?”

“Để xem...” Shinsuke chăm chú nhìn cô gái.

Cô không chút ngại ngùng hay do dự đón nhận ánh mắt anh.

“Giống người trong giới văn nghệ sĩ.” Shinsuke nói.

Cô gái mỉm cười, đặt cái ly xuống. “Vậy anh từng thấy tôi trên ti vi chưa?”

“Chưa.”

“Thấy chưa.”

“Nhưng mà...” Shinsuke lại một lần nữa nhìn gương mặt cô gái. “Tôi cứ có cảm giác đã từng thấy cô ở đâu đó rồi.”

“Vậy sao?”

“Vâng.” Shinsuke cười gượng gạo.

Đó là điều mà tôi nay lần đầu tiên anh cảm thấy. Nói chính xác thì giống một ai đó đúng hơn là đã từng thấy ở đâu đó. Anh không có cảm giác ấy lúc cô đến quán này lần đầu tiên cũng như đến những lần tiếp theo. Sao tôi nay lại có cảm giác đó, Shinsuke cũng không hiểu nổi. Hay là do cô đổi kiểu tóc và cách trang điểm? Anh cố nghĩ xem là giống ai nhưng vẫn chưa tìm thấy đáp án.

“Tiếc là tôi chẳng có liên quan gì đến giới đó cả.”

“Vậy sao? Thế thì tôi chịu rồi. Cô hãy cho tôi câu trả lời.”

“A, biết sao giờ?” Cô hướng cái nhìn đầy cuốn hút về phía Shinsuke, rồi khẽ nghiêng đầu. “Tạm thời cho tôi thêm ly nữa.”

“Tôi hiểu rồi.” Shinsuke với cái ly không trên bàn.

Cuối cùng, cô chỉ uống hai ly Gibson rồi đứng dậy. Vậy là, đến thời điểm này, Shinsuke vẫn không thành công trong việc dò hỏi tung tích của cô. Shinsuke tiễn cô gái ra tận ngoài quán giống lần trước. Dù sốt ruột không yên khi nghĩ đến việc không biết bao giờ mới được gặp cô, nhưng anh chẳng biết làm thế nào.

“Cảm ơn anh. Đồ uống hôm nay ngon lắm!”

“Cảm ơn cô.”

“Quán này đúng là...” Cô nhìn sâu vào mắt Shinsuke. “Mở đến tận hai giờ sáng nhỉ?”

“Đúng vậy.”

Trên môi cô nở một nụ cười đầy ẩn ý.

“Sao vậy?”

“Là vì vào giờ này mà vẫn có quán để uống rượu.”

“Cũng có vài quán kiểu này mà.”

“Quán yên tĩnh thì hay hơn.”

“Quán yên tĩnh thì nhiều lắm.”

“Thế à?”

Không biết cô nghĩ gì mà mở túi xách, lấy thỏi son ra. Rồi cô mở nắp, tóm lấy tay phải Shinsuke. Lúc Shinsuke còn đang ngạc nhiên tột độ, cô đã viết mấy chữ vào tay anh. Mười một ký tự màu đỏ được viết ngay ngắn trên tay Shinsuke. Cô cất thỏi son vào túi, rồi quay gót, đi bộ về phía thang máy.

“Cô...” Shinsuke gọi với theo.

Cô gái ngoái cổ lại, nghiêng đầu nói với Shinsuke: “Anh bảo trọng nhé!”

Đúng lúc đó, cánh cửa thang máy mở ra, cô gái bước vào đứng đối diện Shinsuke. Trên gương mặt đang nhìn thẳng vào anh đó, nụ cười thoáng nở trên môi.

Cánh cửa từ từ đóng lại, bóng dáng cô dần khuất sau cửa thang máy. Shinsuke chợt nghĩ, đúng là cô ấy giống một người anh đã gặp ở đâu đó.

Quay trở lại quầy bar, Shinsuke vội vã rửa tay trước khi Chizuko kịp nhận ra, đương nhiên là không quên ghi lại mấy chữ viết trên đó.

Nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến mười hai giờ. Hai tiếng nữa kể từ giờ phút này trở nên dài đằng đẵng hơn bình thường. Lòng anh rạo rục như chuẩn bị đến buổi hẹn đầu tiên hồi trung học. Bao nhiêu năm rồi mới có cảm giác này nhỉ? Xém chút nữa thì anh bật cười một mình. Vụ tai nạn cũng như Narumi đều bị dồn vào góc sâu của não rồi.

Bất kể sự sốt ruột của Shinsuke, vị khách cuối đến tận hai giờ hai mươi phút mới chịu ra về. Vì là khách quen nên Chizuko cũng không nở đuổi khéo. Khách vừa rời đi, Shinsuke cởi luôn cái tạp dề ra.

“Cậu vất vả rồi. Hôm nay bị muộn một chút nhỉ!” Chizuko vừa nói vừa sửa soạn để về.

“Bà chủ, hôm nay tôi sẽ tự về.”

“Ôi, hiếm thật đấy! Cậu hẹn với Narumi à?”

“Vâng, chả mấy khi được thế đâu.” Shinsuke cười.

“Thỉnh thoảng cũng phải đi hẹn hò chứ.” Rồi giọng Chizuko chùng xuống. “Người đó lại đến đây nhỉ!”

“Người nào?”

“Ồ kia, người lúc nào cũng đi một mình ấy. Hôm nay hình như mặc váy xanh.”

“À...” Shinsuke tỏ vẻ như bây giờ mới hiểu Chizuko nói gì. “Vậy sao?”

“Câu nói chuyện gì với cô ta đúng không? Đã biết là ai chưa?”

“Chưa.” Shinsuke lắc đầu.

“Vậy sao?” Chizuko có vẻ bất mãn. Nhưng rồi gương mặt đó ngay lập tức lấy lại vẻ bình thường vốn có. “Vậy nhờ cậu mấy việc còn lại nhé!”

“Vâng, bà vất vả rồi.”

“Chúc ngủ ngon.”

Chờ Chizuko vào trong thang máy rồi, Shinsuke mới nhắc điện thoại trong quán lên, ấn gọi đến dãy mười một con số mà cô gái viết vào tay anh lúc nãy. Là số điện thoại di động. Nghe tiếng chuông điện thoại, Shinsuke thấy trống ngực mình cũng đang đập nhanh. Đây có đúng là số điện thoại để gọi được cho cô ấy không, hay cô ấy cho số không gọi được, hoặc người nhắc điện thoại là giọng đàn ông chẳng giống giọng cô ấy, những suy nghĩ đó cứ lần lượt bủa vây trong đầu anh. Sau ba lần đổ chuông, đã có người nhắc máy. Anh nuốt khan, nín thở.

Nhưng người kia không nói gì. Hình như chờ đầu dây bên này nói lời đầu tiên. Shinsuke ngập ngừng nói: “A lô.”

Được một lúc, giọng phụ nữ vang lên: “Anh gọi muộn thế.”

Shinsuke thở phào nhẹ nhõm. Giọng nói như tiếng sáo đó đích thị là của cô ấy.

“Tôi xin lỗi, khách mãi không chịu về.”

“Bây giờ anh vẫn ở quán đó sao?”

“Vâng, giờ cô đang ở đâu?”

Cô gái không trả lời. “Một chỗ rất tốt.” Cô cười khúc khích. Cô ấy trêu mình hay sao? Shinsuke hơi bực bội.

“Tôi sẽ đến đón cô. Hãy cho tôi địa chỉ.”

“Tôi sẽ gọi lại. Anh cứ đợi ở đó nhé!”

“Nhưng mà...”

Cuộc điện thoại ngừng ở đó. Shinsuke nhìn chăm chăm ống nghe, khẽ lắc đầu rồi đặt nó về vị trí cũ. Anh không hiểu ý muốn của cô gái đó.

Tóm lại, chỉ có mỗi việc đợi thôi, nên Shinsuke quyết định tắt hết đèn, chỉ chừa mỗi bóng chỗ quầy bar, ngồi xuống cái ghế dành cho khách và đợi điện thoại. Anh lôi bao thuốc Salem Light trong túi áo khoác ra, châm một điếu. Lại làm bản cái gạt tàn vừa mất công rửa, nhưng chẳng lẽ người rửa vẫn là anh.

Một quyển tuần san khách đặt trên bàn được để vào góc quầy bar. Shinsuke vừa hút thuốc vừa lật nhanh các trang ra xem. Là quyển tạp chí không dành để cung cấp thông tin mà để kích thích ham muốn tình dục. Sau mấy trang ảnh khỏa thân của phụ nữ là chuyên mục giới thiệu thông tin của các cửa hàng trong phố đèn đỏ.

Đang đọc dở bài báo có tiêu đề *Đời sống tình dục bí mật đến ngã giữa của giới nghệ sĩ*, Shinsuke ngẩng mặt lên nhìn đồng hồ. Hơn ba giờ sáng rồi.

Anh với ống nghe điện thoại rồi bấm số. Âm thanh điện tử vang lên khi bấm số liên tục mười một lần. Nhưng vắng bên tai anh chỉ có âm thanh làm anh hụt hẫng. Là tiếng thông báo bên kia tắt nguồn điện thoại, hoặc đang ở vùng không có sóng. Chẳng còn cách nào, anh đặt ống nghe về chỗ cũ.

Anh bắt đầu nghĩ chắc cô gái định trêu mình thôi. Nghĩ kỹ thì cũng lạ khi tự dung cô ấy cho số điện thoại. Hay thấy anh chàng bartender này có vẻ thích mình nên chơi đùa tí chẳng? Chẳng có gì đảm bảo là cô ấy không suy nghĩ thế.

Nhưng nếu thế thì việc gì phải cho số điện thoại thật? Bình thường người ta sẽ nghĩ nếu cho số điện thoại thật, biết đâu bị chàng bartender đeo bám. Hay là cô ấy nhìn rõ Shinsuke không phải loại đó rồi?

Shinsuke đọc tiếp *Đời sống tình dục bí mật đến ngã ngựa của giới nghệ sĩ*, nhưng chẳng chữ nào lọt vào đầu. Mắt anh chỉ máy móc rượt theo con chữ thôi.

Anh đóng tập san lại, đứng dậy. Anh có cảm giác sẽ không có cuộc gọi nào đến nữa. Nếu vậy mà cứ ngồi đây thì đúng là ngu xuẩn.

Anh vào nhà vệ sinh đi tiểu. Không hiểu có phải do ở trong bóng tối lâu không mà vào nhà vệ sinh lại thấy sáng lạ lùng. Thế nên Shinsuke ôm ảo giác như vừa bừng tỉnh khỏi cơn mơ. Đúng vậy, đây là hiện thực. Mình chỉ có một mình trên con phố khuya khoắt. Chẳng có ai đợi mình ở nhà, cũng không ai đến chỗ mình cả. Và quá khứ của mình là một mớ bòng bong.

Anh rửa tay rồi rửa mặt luôn. Ngay trên mặt có treo cái gương. Anh soi mặt mình trong cái gương đó. Một gương mặt ủ rũ. Chẳng có gì dự báo là sẽ thành công.

Bất giác nghĩ đến cái bồn rửa ở nhà, tiếp theo là ký ức ảo giác xộc đến. Không biết từ lúc nào lại cảm thấy giống như lúc ở trước bồn rửa mặt trong căn hộ. Gì vậy nhỉ? Cảm giác này là gì? Chẳng bao lâu, giống với lần trước, cảm giác đó mờ dần như quả bóng bị xì hơi. Khi cảm giác đó qua đi, chỉ còn hiện thực nghiệt ngã ở lại. Shinsuke nhìn gương, nghiêng đầu, rồi rời khỏi nhà vệ sinh.

Anh quay lại quầy bar, nhưng không ngồi xuống ghế mà bước vào trong rửa gạt tàn. Anh liếc nhìn cái điện thoại nhưng cũng không định nhắc ông nghe lên. Đẳng nào cũng không liên lạc được mà, anh nghĩ.

Thôi uống một ly rồi về, anh quyết định như vậy. Shinsuke trộn brandy, rượu rum trắng, rượu Curaçao, nước ép chanh, rồi rót vào ly cocktail. Trước khi uống, anh nâng ly rượu ngang tầm mắt, ném chút lỏng màu hổ phách sáng lấp lánh. Khi đó, có một thứ lọt vào tầm mắt anh. Tim anh nhảy loạn

xạ. Trống ngực đập thình thịch, anh từ từ xoay người.

Cô gái đó đang ngồi ở ghế trong cùng.

Chương 17

Bóng tối lơ mờ, nhưng vẫn đủ để thấy rõ gương mặt cô đang nhìn về phía bên này và mỉm cười. Chắc hẳn cô âm thầm vào quán lúc anh đang ở trong nhà vệ sinh. Từ góc tối, cô đang nhìn chằm chằm ly cocktail anh vừa làm. Lúc sau, tới lượt hai người chăm chú nhìn nhau. Shinsuke không tìm ra lời nào để nói. Cô gái hé miệng. “Đó là cocktail gì vậy?”

“Là Between the sheets.” Shinsuke đáp.

“Between the sheets... dịch là ở trên giường nhỉ?”

“Có lẽ vậy.”

“Vậy cho tôi một ly.”

Shinsuke vẫn cầm cái ly, từ từ tiến lại chỗ cô. Đặt rượu trên cái bàn nơi cô đang ngồi.

“Mời cô.”

“Tôi uống được chứ?”

“Được.”

Cô vớ tay về phía cái ly, cầm lên bằng những ngón tay thon dài. Cô vừa nhìn gương mặt Shinsuke vừa đưa cái ly lại gần miệng. Bờ môi đang hé nụ cười. Miệng ly chạm vào bờ môi đó.

Lúc uống rượu, cô nhắm mắt, căng gò má lên. Lông mày nhíu lại. Nhìn thấy biểu cảm say đắm đó, toàn thân Shinsuke như bị tê liệt.

Cô mở mắt ra. “Ngon quá!”

Shinsuke hơi cúi xuống, tìm công tắc đèn trên tường. Anh muốn bật điện. “Cứ để ánh sáng thế này đi!” Cô nói.

Shinsuke dừng tay, nhìn cô gái, đúng lúc cô uống ngụm thứ hai.

“Anh thích đứng à?” Cô hỏi.

Shinsuke liền ngồi xuống phía đối diện cô. “Tôi nhớ là cô bảo sẽ gọi điện.”

“Thế tôi gọi thì hơn à?” Cô hỏi ngược lại.

Shinsuke liếm môi.

“Cô đến quán khác à?”

“Anh thích đến quán khác sao?” Cô nghiêng đầu nói.

Trông cô như đang thích thú nhìn gã đàn ông thay đổi thái độ liên hoàn xoay theo lời nói của mình. Shinsuke không muốn làm cô mất hứng, mặt khác, anh thấy thoải mái với việc bị đùa giỡn như thế.

“Tôi uống được không?”

“Mời anh.”

Shinsuke nhắc người đứng dậy. Khoảnh khắc tiếp theo, anh nắm cái tay đang cầm cốc của cô. Gương mặt cô thoáng ngạc nhiên.

Anh kéo tay cô về phía mình rồi đặt môi vào cái ly, uống ừng ực hơn một nửa chỗ cocktail còn lại trong ly. Uống xong rồi, anh vẫn chưa chịu buông tay cô ra.

Nhưng biểu cảm ngượng ngùng trên gương mặt cô đã biến mất rồi. Cô ngẩng mặt lên, ưỡn ngực, mỉm cười nhìn Shinsuke. Hình ảnh cô chìa tay trái cầm ly rượu ra trông như tiểu thư quý tộc cho phép người hầu hôn lên tay mình.

“Cô hãy cho tôi biết tên.”

“Biết rồi thì anh định sao?”

“Tôi chỉ muốn biết thôi. Mọi việc về cô. Không chỉ tên mà cả những việc khác nữa. Cô sống ở đâu? Cô làm việc gì? Cô kết hôn chưa? Có người yêu chưa? Và...” Shinsuke siết chặt tay cô. “Sao cô lại tới đây?”

“Biết được những điều đó thì có ý nghĩa gì?”

“Ít nhất tôi cũng muốn biết tên chứ...” Shinsuke tiếp tục. “Để tôi không phải gọi thầm trong lòng là ‘cô gái kỳ lạ’ nữa.”

Cô gái cười khúc khích, xéch gò má, ngược lên nhìn.

“Ruriko.” Cô nói. “Ruri trong Ruriiro, nghĩa là màu xanh thiên thanh. Màu xanh ngọc.”

Ruriko, anh thì thầm trong miệng. Đầu ngón tay như mất hết sức lực. Cô nhẹ nhàng rút tay lại.

“Cho tôi cocktail.”

“Cô uống loại nào?”

“Between the sheets, giống loại lúc nãy.” Cô giơ cái ly lên.

“Tôi hiểu rồi.” Shinsuke đứng dậy.

Lúc anh làm cocktail, cô vẫn ngồi yên vị ở ghế trong góc. Anh lắc bình pha cocktail, mắt vẫn liếc nhìn cô. Như nhận ra ánh mắt đang nhìn mình, cô vất chéo chân lại. Váy cô xẻ dọc, để lộ ra bắp đùi trắng ngần. Anh suýt thì làm rơi bình pha cocktail trên tay.

Shinsuke không biết cái tên Ruriko đó là thật hay giả. Không thể có chuyện cô gái đang thích thú đùa giỡn với mình lại để lộ danh tính thật. Nhưng mà âm thanh vang lên khi gọi tên Ruriko rất giống với bầu không khí tỏa ra từ cơ thể cô.

Shinsuke đặt hai ly cocktail lên khay, bê ra chỗ cô. Cô gái tự xưng là Ruriko đó đang chăm chú nhìn anh.

“Xin lỗi vì bắt cô đợi lâu.” Anh đặt một ly trước mặt cô.

Ruriko đưa tay với cái ly, đưa lên miệng uống mà vẫn chăm chú nhìn anh.

“Cô thấy sao?”

“Hoàn hảo.”

“Cảm ơn cô.” Shinsuke ngồi xuống ghế đối diện, định với tay lấy ly của

mình.

Cô gái liền đưa ly của mình ra trước mặt Shinsuke.

“Chẳng phải anh định uống cốc này sao?”

Shinsuke nhìn vào mắt cô. Đôi mắt lấp lánh quyến rũ ấy cũng nhìn lại. Trong đôi mắt ấy ẩn chứa cả thứ ánh sáng nguy hiểm khiến người ta liên tưởng đến động vật ăn thịt họ mèo.

Shinsuke ngẫm hiểu là cô bảo anh uống giống lúc này. Cô gái này hình như không ghét việc bị cưỡng ép.

Shinsuke nắm lấy tay phải đang cầm ly của cô giống ban này, rồi cố lôi nó về phía mình.

Nhưng lần này cô phản kháng. Shinsuke cảm giác như mình bị kéo ngược lại bằng một lực mạnh đến ngạc nhiên.

Anh định buông ra. Nhưng như đọc được suy nghĩ của anh, cô gái đặt nốt tay trái lên tay phải Shinsuke, như muốn nói đừng buông tay tôi ra. Ruriko vẫn nắm tay anh, đưa môi mình lại gần ly cocktail. Tình thế ngược hẳn với lúc này. Ly cocktail gần cạn rồi. Cô đặt ly xuống bàn, nhưng vẫn không định buông tay anh ra.

Cô đứng dậy mà vẫn nắm tay phải của anh.

Có tiếng vải sột soạt. Cô nhìn xuống Shinsuke, nở một nụ cười đầy ẩn ý.

Anh mở miệng định nói gì đó thật hợp với tình huống này. Ruriko đột nhiên ngồi lên người Shinsuke, rồi choàng hai tay qua cổ anh.

Chẳng kịp nói lời gì nữa. Lúc nhận ra thì đôi môi cô đã đặt lên môi Shinsuke rồi. Anh cảm thấy toàn thân mình đông cứng. Tim đập thành thịch.

Lưỡi Ruriko đẩy môi Shinsuke mở ra. Anh chỉ biết tiếp nhận. Ngay sau đó, chất lỏng lạnh toát được trút vào miệng anh. Là cocktail lúc này. Anh uống thứ cocktail đó. Vị ngọt tê buốt óc lan từ miệng đến toàn cơ thể. Trong phút chốc, anh thấy hoa mắt.

Rượu tràn ra khóe môi, chảy xuống má, xuống cổ. Lưỡi Shinsuke cũng

đan vào lưới cô. Hai tay ôm eo cô, rồi hạ dần hai tay xuống.

Tất cô bị chặn lại bởi vòng nịt. Thế nên nếu lần tay xuống, có thể tận hưởng cảm giác khi sờ vào làn da lộ ra. Da Ruriko mịn màng và mềm mại.

Cuối cùng, cô cũng rời môi ra. Nước bọt dính dính như chăng tơ. Cô liếm quanh môi, cúi xuống nhìn gương mặt Shinsuke. Mắt cô sáng lên một cách đáng sợ.

Ruriko uốn người, cô dịch ra đằng sau một chút, rồi tụt xuống khỏi chân Shinsuke, từ từ cúi thấp xuống. Hai tay cô lần sờ toàn thân anh. Mười ngón tay như sâu bò lúc nhúc. Ngón tay đó lần tới thắt lưng Shinsuke. Đôi tay điêu luyện như bậc thầy đó nhanh chóng cởi thắt lưng ra, kéo khóa xuống.

Mãi nghĩ xem Ruriko định làm gì, Shinsuke nhồm dậy. Cô nhẹ nhàng kéo quần của anh xuống.

Tay phải cô chạm đến đó, toàn thân Shinsuke run lên, nổi hết da gà. Môi Ruriko mở hé ra. Anh cảm thấy như một luồng điện chạy dọc khắp xương sống.

Khoái cảm trào dâng như cơn sóng, chi phối thần kinh Shinsuke. Anh cố lấy hai tay ôm nhẹ đầu cô. Nhìn lên trần nhà, miệng anh há ra, thở gấp như con cá bị thiếu ôxy.

Shinsuke không rõ bao nhiêu thời gian đã trôi qua. Nghĩ rằng không chịu thêm được nữa, Ruriko đột nhiên rời môi ra. Shinsuke thở dài một tiếng.

Ruriko đứng dậy. Tới lượt cô nhìn Shinsuke, rồi uốn éo cơ thể. Vòng nịt tiện thật đấy, Shinsuke định bông đùa. Nhưng miệng không chuyển động nổi.

Vẫn đi đôi giày cao gót, cô trèo lên ngồi trên người Shinsuke như lúc nãy.

Ruriko bắt đầu chuyển động. Shinsuke đáp lại nhịp chuyển động đó. Khoái cảm bị kìm nén một thời gian giờ bao bọc lấy người anh.

Chuyển động của Ruriko càng mạnh mẽ hơn. Cô thở gấp, phả hơi thở ấm nóng vào mặt Shinsuke. Hơi thở thơm ngọt đó đưa khoái cảm của Shinsuke

lên đến cao trào.

Cô ngửa mặt lên trời, đưa tay sờ lên tóc. Hai tay cô luồn sâu vào mái tóc. Vài giây sau, Shinsuke nhìn thấy một điều không thể tin được. Lúc Ruriko buông tay ra khỏi mái tóc mình, mái tóc đó dài qua vai. Trước đây nó chỉ dài chấm vai thôi.

Nhưng mọi thắc mắc đã rõ ràng. Vì trong tay phải cô cầm cái gì đó như búi tóc đen. Là cô dùng kẹp giữ tóc.

Tại sao cô phải giấu đi mái tóc dài? Nghi vấn đó lướt qua đầu Shinsuke. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức lướt qua thôi. Con sóng khoái cảm lần lượt trào dâng cuốn trôi mọi suy nghĩ của anh.

Chẳng bao lâu sau, khoái cảm dâng cao tới mức cơ thể không thể làm được gì. Anh bất giác rên rỉ. Toàn thân chuyển động, trút toàn bộ dục vọng vào cô gái. Cảm giác ý thức hỗn loạn như chạy khắp cơ thể. Lúc đó, Ruriko nhắm mắt lại, ngửa người ra sau.

Shinsuke chờ đợi cái kết, cô ngẩng cổ lên. Nhìn xuống gương mặt Shinsuke. Anh bắt đầu nghĩ cô gái này giống ai đó. Nhưng nghĩ mãi không ra.

Ruriko nhanh chóng lùi người lại. Nhưng Shinsuke thì không cử động nổi. Toàn thân anh rã rời. Nhưng là sự rã rời đầy ngây ngất.

Cô gái rời khỏi cơ thể Shinsuke, nhắc túi lên, bỏ vào đó cái kẹp tóc tháo ra lúc nãy.

Đó là cái kẹp tóc à? Shinsuke nhớ lại lúc cô đến quán này lần đầu tiên. Khi đó, cô để mái tóc cực ngắn, lộ cả đôi tai ra. Rồi khi đến quán lần tiếp theo, mái tóc lại dài hơn lần trước. Shinsuke đã nghĩ rằng đúng là một cô gái kỳ lạ, vì mái tóc cứ dần dần dài ra như vậy.

Lúc anh mãi nghĩ điều đó, cô gái đã nhặt đồ, luồn qua đôi chân vẫn xỏ giày. Thấy thế, Shinsuke vội vàng kéo quần lên.

Mặc đồ xong, cô hất tóc. Mái tóc dài đến ngang lưng.

“VẬY NHÉ!” Cô nói. Đoạn đi về phía cửa.

“Chờ đã!” Shinsuke gọi lại. “Cô ở đây thêm chút nữa đi!”

Cô quay đầu lại, gương mặt đầy khó hiểu. “Để làm gì?”

“Để làm gì thì...”

“À, đúng rồi, tôi phải trả tiền cocktail.” Cô mở túi, rút tờ mười nghìn yên trong ví ra, đặt lên quầy bar. “VẬY, CHÚC ANH NGỦ NGON.”

Shinsuke ngồi dậy, toan chạy theo nhưng cô xua tay ngăn lại.

“Chúc ngủ ngon.” Cô nói lần nữa rồi biến mất sau cánh cửa.

Shinsuke không thể đuổi theo. Chân anh như bị trúng bùa mê, không cử động nổi. Chờ cho bóng dáng cô khuất hẳn, anh ngồi xuống ghế.

Anh cảm giác những việc xảy ra lúc nãy như một giấc mơ. Có khi nào mình đang ngủ, và cô gái tên Ruriko đó chưa từng xuất hiện? Nhưng bằng chứng đó không phải là mơ, cảm giác vừa rồi vẫn còn lưu lại trên người anh. Rồi trên bàn vẫn đặt hai ly cocktail, một ly còn nguyên chưa động đến.

Đặt hai ly đó lên khay, bê đến chỗ quầy bar, cơ thể anh còn ngượng ngùng, đầu óc thì đang trôi tạt phương nào.

Dọn dẹp xong, anh rời quán. Nhưng anh giật thót tim khi đóng cửa, chỗ tay nắm cửa có treo một cái điện thoại di động.

Shinsuke cầm cái điện thoại đó lên. Ngón tay anh run rẩy.

Sao lại là thứ này? Anh đưa cái điện thoại lên sát mặt mình, nín thở.

Có mùi hương của cô gái đó trên điện thoại.

Chương 18

Lúc chuông cửa reo, Shinsuke đang nằm trên giường. Anh cũng định ngủ xuyên trưa dù hôm nay là ngày thường. Hôm nay là thứ Bảy, quán đóng cửa định kỳ. Mà đêm qua có vị khách ngồi mãi mới chịu về, nên đến tận gần bốn giờ sáng mới đóng cửa quán được. Cái đồng hồ hẹn giờ hay dùng hôm nay cũng không bật. Nếu không bị làm phiền, anh phải ngủ tới chiều.

Tiếng chuông cửa vẫn không tha cho anh, tiếp tục vang lên. Định lờ đi mà không xong, anh đành ngồi dậy. Anh là người hiểu rõ nhất cái tật xong xuôi rồi mới để tâm đó là gì.

Shinsuke nhắc ống nghe của chuông cửa lên, nói bằng giọng gắt gỏng: “Vâng, tôi nghe.”

“Amemura, lâu không gặp. Tôi là Kozuka ở đồn cảnh sát Nishiazabu đây.” Giọng nói trầm trầm nhưng vẫn nghe rõ qua điện thoại. Là giọng nói anh đã từng nghe. Gương mặt thon dài, ánh mắt sắc lạnh hiện lên trong đầu anh.

“Ông Kozuka à? Có chuyện gì vậy?”

“Tôi có chuyện muốn nói. Cậu mở cửa giúp tôi được không?” Chắc nghĩ rằng Shinsuke vẫn nhớ mình nên lời nói của ông ta không ý tứ gì hết.

“À, vâng.”

Gì vậy nhỉ, Shinsuke nghĩ. Trong đầu Shinsuke nghĩ đến Narumi. Có chuyện gì xảy ra với cô ấy chăng? Nhưng anh ngay lập tức phủ nhận. Anh đã đến đồn cảnh sát Fukagawa để trình báo vụ mất tích của cô nên chắc chắn không liên quan gì đến đồn Nishiazabu.

Trước khi mở cửa, anh nhòm ra ngoài qua lỗ nhìn. Anh nhìn thấy thanh

tra Kozuka. Không thấy viên thanh tra trẻ tuổi mà anh gặp lần trước. Khi mở cửa ra, đã thấy Kozuka cười nói rất niềm nở.

“Chào cậu, xin lỗi vì đến làm phiền lúc cậu nghỉ.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Không, cũng không đến mức có chuyện gì. Là một vụ khác, có vài điểm lưu tâm, nên tôi nghĩ cậu cũng muốn nghe.”

“Là vụ gì vậy?”

“Vụ Kishinaka.” Nói rồi, viên thanh tra chỉ tay vào đầu Shinsuke. “Vết thương trên đầu cậu khỏi rồi ư? Hình như tháo băng rồi.”

“Thế có chuyện gì?” Shinsuke đáp. “Người đó có việc gì không?”

Shinsuke lúc nào cũng phân vân, không biết phải gọi Kishinaka Reiji như thế nào. Nếu gọi kẻ đã tấn công mình là ‘Kishinaka’ thì buồn cười quá. Nhưng vốn dĩ anh ta lại là chồng của người bị hại trong vụ tai nạn anh gây ra.

“Ừ, nếu được, tôi muốn vào trong nói chuyện,” Kozuka gãi gãi má.

“Vậy mời ông vào.”

“Vợ... à không, người yêu của cậu, cô ấy có nhà không?” Ông ta vừa tháo giày vừa nhòm vào trong nhà.

“Sao?” Shinsuke nói. “À, đúng lúc cô ấy không có nhà.”

“Vậy sao?” Ông ta không hỏi lý do cô vắng nhà là gì. Chắc cũng chẳng quan tâm.

Shinsuke mời ông ta ngồi xuống ghế. Sau đó, anh cho nước vào máy pha cà phê, lấy cái bình đựng bột cà phê từ trong tủ lạnh ra.

“Ông uống cà phê nhé?” Shinsuke nhét túi lọc vào máy.

“Không cần mất công thế đâu.”

“Tôi cũng muốn uống mà, vừa ngủ dậy nên đầu óc còn mơ màng.”

Anh định mĩa mai viên thanh tra vì mình bị đánh thức bởi tiếng chuông

cửa, nhưng ông ta không có phản ứng gì.

“VẬY TÔI KHÔNG NGẠI NỮA NHÉ.”

“Thế có chuyện gì vậy? Tôi tưởng vụ đó kết thúc rồi.” Shinsuke hỏi.

“Đương nhiên là chúng tôi cũng nghĩ vậy. Bạn bị những vụ khác, thú thực là chúng tôi cũng muốn nhanh chóng rút khỏi cái vụ chẳng biết nguyên do là gì ấy.”

“Nhưng lại có tình tiết nào khiến không thể rút lui được à?”

“Đúng vậy.” Kozuka cho tay vào túi áo khoác. Tưởng ông ta lôi ra quyển sổ cảnh sát, mà không phải, ông ta lôi ra bao thuốc lá. “Tôi hút ở đây được không?”

“Mời ông!” Shinsuke lấy cái gạt tàn trên bồn rửa mặt, đặt trước mặt ông ta.

“Sau vụ án đó, cậu bị mất trí nhớ nhẹ đúng không? Sau đó thì sao rồi? Cậu nhớ lại hết chưa?” Viên thanh tra rút điều thuốc, châm lửa và hỏi.

“Chưa thể nói là nhớ hết. Vẫn có những việc tôi quên rồi.”

“VẬY À? VÌ BỊ TẤN CÔNG VÀO ĐẦU NÊN KHÁ LÀ MẤT THỜI GIAN NHỈ?” Làm vẻ mặt như thấu hiểu lắm, viên thanh tra rút thuốc. “Những ký ức liên quan đến Kishinaka Reiji thì sao? Dù cậu từng nói là gặp anh ta lần đầu tiên vào đêm bị tấn công, thế trước đó cậu từng gặp anh ta chưa?”

“Theo như tôi nhớ thì chưa.”

“VẬY SAO? THẾ THÌ CŨNG KHÔNG CÓ GÌ KHÁC.” Viên thanh tra gạt đầu, tiếp tục hút thuốc. “Đêm đó, cậu có nói chuyện với Kishinaka Reiji đúng không? Cậu khai là nói về rượu.”

“CÓ NÓI VỀ IRISH CREAM.”

“NGOÀI RA CÒN CHUYỆN GÌ NỮA KHÔNG?”

“CÁI ĐÓ TÔI KHAI MẤY LẦN RỒI. CÓ ĐÁ QUUA MỘT CHÚT VỀ CÔNG VIỆC CỦA TÔI. ANH TA HỎI TÔI CÓ GẶP CHUYỆN GÌ KHÓ CHỊU KHÔNG? RỒI NẾU GẶP THÌ SẼ LÀM GÌ CHO HẾT KHÓ CHỊU?”

“Anh ta không nói gì về mình à? Ví dụ như nơi anh ta sống hay chỗ anh ta hay đến?”

“Anh ta hầu như không nói gì về bản thân mình, ngoài việc đi trăng mật ở Hawaii, trên chuyến bay về Nhật thì uống Irish Cream.”

Shinsuke đưa tay với hai cái cốc trên giá đựng bát, đặt bên cạnh máy pha cà phê. Từ máy pha cà phê, hơi nước bốc lên ngùn ngụt. Từng giọt dung dịch màu nâu bắt đầu rơi tí tách xuống bình đựng.

“Rốt cuộc có chuyện gì? Sao đến lúc này ông còn hỏi việc đó?” Lời nói của Shinsuke ẩn chứa cả nỗi bức dọc.

Viên thanh tra thở dài, đồng thời nhả ra làn khói thuốc. Ông ta lại cho tay vào túi áo khoác. Nhưng lần này không phải lấy ra bao thuốc, mà là một cái túi ni lông nhỏ. Trong đó có một cái chìa khóa.

“Tôi đang phân vân về thứ này.”

“Cái chìa khóa này là gì thế?” Shinsuke định sờ tay vào túi ni lông, nhưng anh chưa kịp chạm vào, viên thanh tra đã nhanh tay giật lại.

“Đây là của Kishinaka Reiji. Lúc tìm thấy thi thể anh ta, nó được nhét trong túi quần.”

“Có phải chìa khóa nhà không?”

“Nói đúng ra thì có hai chìa khóa. Một cái như cậu nói là chìa khóa nhà, nhưng còn cái này chúng tôi không biết là chìa khóa gì. Cậu từng thấy nó chưa?”

“Ông cho tôi xem nào.”

Shinsuke chìa tay ra, Kozuka đặt cả túi ni lông lên lòng bàn tay anh. Chiếc chìa khóa màu vàng đồng. Nếu mài nhẵn sẽ sáng lên như vàng. Phần nhét vào ổ hình chữ nhật phẳng, trên bề mặt chìa có vài chỗ gồ lên.

“Trông không giống chìa khóa kho để đồ hay xe ô tô.”

“Tôi thử đến chỗ làm của anh ta rồi. Nhưng không thấy cái ổ nào khớp với chìa này cả. Không nghi ngờ gì nữa, đó là chìa khóa nhà. Có lẽ là chìa

của nhà cao tầng hoặc chung cư.”

“Khác chìa nhà tôi.” Shinsuke trả lại chiếc chìa.

“Tôi biết.” Kozuka mỉm cười, cất cái chìa vào túi. “Ban nãy, trước khi ấn chuông, tôi đã xác nhận rồi.”

Miệng Shinsuke lệch đi.

“Mục đích đầu tiên của ông khi đến đây là vậy nhỉ?”

“Ừ, đúng vậy.”

“Anh ta có chìa khóa nào thì cũng kệ chứ! Chẳng có quy định nào cấm không được có chìa khóa khác ngoài chìa khóa nhà.”

“Bình thường thì là thế. Nhưng đây thì khác.”

“Vì anh ta tự tử à?”

Thanh tra Kozuka không trả lời, nở một nụ cười ẩn ý và lắc đầu. Shinsuke đã hiểu ông ta nghĩ gì.

“Ông nghĩ không phải tự sát ư?” Shinsuke hỏi. Có chút ngạc nhiên.

Viên thanh tra dập mẩu thuốc vào gạt tàn, tay còn lại gãi lên má.

“Tình hình thì rõ là như thế. Hầu như không có căn cứ nào để phủ định điều đó. Thế nên Sở Cảnh sát cũng chẳng cử thêm nhân viên điều tra đến, cũng không thành lập tổ điều tra nào. Đồn trưởng chỗ tôi cũng không mấy quan tâm.”

“Nhưng ông Kozuka không nghĩ vậy. Mà nghi ngờ đây không phải vụ tự tử bình thường.” Shinsuke chỉ ngón tay vào viên thanh tra.

“Đành trả lời thế này. Tôi không nghĩ đó đơn giản là tự tử.”

“Vậy sao? Tự tử thì cũng có đơn giản và phức tạp ư? Lần đầu tiên tôi nghe đó.” Shinsuke đứng dậy, rót cà phê vào cốc. “Ông có cần đường hay sữa không?”

“Không cần đâu.”

Shinsuke cầm hai tách cà phê, quay lại bàn. Đặt một tách trước mặt viên

thanh tra.

“Cảm ơn cậu.” Kozuka dụi điều thuốc vào gạt tàn, húp cà phê. “Ngon lắm, đúng là nghề của cậu nhỉ!”

“Tôi là bartender mà. Chẳng liên quan gì đến cà phê cả. Nếu có máy pha cà phê thì ai cũng pha được như thế.”

“Việc gì cũng tùy vào cách nghĩ. Ừ, thơm quá!” Ông ta xoay xoay cái tách ở dưới mũi như một chuyên gia nếm rượu.

“Này ông Kozuka, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Cho tôi biết thêm chút thông tin đi! Nếu biết điều gì, tôi sẽ hợp tác giúp đỡ ông mà.”

Nghe Shinsuke nói, viên thanh tra nhún vai.

“Có muốn nói thì cũng chưa có thông tin gì đáng nói cả, chẳng còn cách nào.” Ông ta húp cà phê một cách ngon lành, rồi thở phào nhìn Shinsuke. “Tôi đã nói với cậu căn hộ mà chúng tôi tìm thấy xác của Kishinaka ở đâu chưa?”

“Kiba, quận Koutou.” Shinsuke đáp. “Ông nói là Sunny House.”

“Cậu nhớ rõ thật đấy.”

“Cũng mang máng thôi.”

Anh không nói chuyện mình đã đến căn hộ đó.

“Khoảng gần ba tháng trước khi chết, hình như Kishinaka không sống ở căn hộ đó.”

“Vậy sao? Vậy anh ta sống ở đâu?”

“Tôi không biết. Nhưng chắc chắn là anh ta ngủ nghỉ ở một nơi khác. Bưu phẩm và báo đầy đến nỗi không nhét nổi vào hòm thư, quản lý chung cư phải vài lần xếp phần tràn ra trước cửa phòng anh ta. Họ hàng hay bạn bè đều nói hầu như anh ta toàn đi vắng lúc họ gọi điện đến nhà. Lượng điện, gas, nước sử dụng trong ba tháng trước khi anh ta chết giảm đột ngột. Tủ lạnh hầu như trống không, những thứ trong đó toàn hết hạn sử dụng rồi. Cũng không phải là anh ta hoàn toàn không ở đó, vì thỉnh thoảng người quản

lý có thấy anh ta xuất hiện.”

“Nghĩa là cái chìa khóa lúc nãy...”

“Nếu nghĩ nó là chìa khóa một nơi ở khác của Kishinaka thì có vẻ hợp lý. Nhưng nếu vậy thì nó ở chỗ nào? Nếu không làm rõ được điều đó, tôi không thấy yên lòng với vụ này được. Nhưng khi hỏi những người có liên quan, chẳng ai biết gì. Vậy nên tôi đến gặp anh thế này cũng là hết cách rồi đây.”

Không biết từ lúc nào, ông ta đã đổi cách gọi từ ‘cậu’ thành ‘anh’, nhưng Shinsuke cũng chẳng thêm để tâm.

“Nếu một người đàn ông trưởng thành lại có một chỗ khác để ngủ ngoài căn nhà mình ở...”

“Là chỗ của phụ nữ nhỉ? Việc đó anh không nói thì tôi cũng nghĩ tới rồi.” Kozuka châm lửa điếu thuốc thứ hai. “Nhưng thử nghĩ xem. Nếu có người phụ nữ khác ở bên ngoài thì sao đến giờ anh ta còn cảm hận kẻ gây ra tai nạn cho vợ mình một năm rưỡi trước?”

Đúng là vậy, Shinsuke nghĩ và im lặng.

“Nói là vậy, nhưng mà...” Kozuka bặm môi, thở ra làn khói trắng. “Không phải xung quanh Kishinaka không có người phụ nữ nào.”

Định uống cà phê, Shinsuke ngẩng mặt lên khỏi cái tách...

“Nói vậy là...”

“Cạnh căn hộ của Kishinaka ở có một gia đình sinh sống.” Kozuka bắt đầu nói bằng giọng nghiêm trọng. “Căn hộ khá chật, chỉ có hai phòng và bếp thôi, đứa con trai học cấp ba. Là một đứa trẻ như bao đứa trẻ khác, say mê nhạc rock và xe phân khối lớn. Đứa trẻ đó dạo gần đây nói một điều rất kỳ lạ. Vào một đêm, lúc hơn mười hai giờ, cu cậu về nhà thì nhìn thấy một phụ nữ đi ra từ căn hộ của Kishinaka.”

“Hả?” Shinsuke gật đầu. “Thế thì tốt chứ sao! Vợ chết vì tai nạn rồi. Thi thoảng cũng nên có mấy chuyện đó.”

Shinsuke nghĩ tới những tờ rơi màu hồng hằng ngày được nhét vào hòm

thư của chung cư. Trên đó ghi mấy dòng như sau “Dù bạn ở khách sạn, chung cư, hay đi công tác ở bất cứ nơi đâu, chúng tôi sẽ giới thiệu những cô gái phù hợp nhất với bạn. Đổi bao nhiêu lần cũng được.” Khả năng lớn là Kishinaka Reiji muốn quên đi nỗi buồn mất vợ nên đã gọi đến số điện thoại in trên tờ rơi đó.

“Đương nhiên nếu phụ nữ thường xuyên ra vào căn hộ đó thì chả nói làm gì. Nếu anh ta không phạm pháp, và có sức khỏe. Vấn đề là cái ngày cậu nhóc đó nhìn thấy cơ.”

“Là ngày nào vậy?”

“Đêm trước hôm chúng tôi phát hiện ra thi thể của Kishinaka.”

“Hả?” Shinsuke bất giác mở tròng mắt. “Đêm trước... nhưng khi ấy người đó đã...”

“Đúng vậy.” Kozuka chậm rãi gật đầu. “Kishinaka đã chết rồi.”

“Nghĩa là người phụ nữ đó đã phát hiện ra thi thể anh ta.”

“Đúng vậy. Nhưng cô ta không báo cảnh sát. Chúng tôi phát hiện ra thi thể đó vào lúc đến tìm Kishinaka để điều tra về vụ anh bị tấn công.”

“Tại sao người phụ nữ đó lại không trình báo nhỉ?” Shinsuke lẩm bẩm.

Kozuka cong môi cười.

“Thấy chưa, anh đã hiểu tâm trạng của tôi khi muốn nói đó không đơn giản là vụ tự tử chưa?”

“Có thể người phụ nữ đó không thân quen với Kishinaka, lại ghét dính vào mấy chuyện phức tạp nên không trình báo.”

“Không có khả năng đó đâu.” Viên thanh tra phủ định.

“Sao lại thế?”

“Anh thử nghĩ xem. Người phụ nữ đó có quan hệ gì với Kishinaka? Anh nghĩ cô ta là gái bán hoa đúng không? Giả sử như vậy thì ai gọi cô ta đến? Theo thời gian tử vong thì đêm đó Kishinaka đã chết rồi. Người chết sao mà gọi gái đến được. Nếu không phải gái bán hoa, không phải được gọi đến mà

tự dung đêm đó lại tới thì thật lạ nếu không phải có quan hệ mật thiết với Kishinaka.”

“Vậy à?” Những lời Kozuka nói quả là hợp lý.

“Nếu cậu học sinh cấp ba kia đưa ra lời khai sớm hơn thì chúng tôi đã không dễ dàng kết luận vụ đó là tự tử. Bây giờ mà nói ra những lời đó thì chẳng khác nào bảo chúng tôi đã kết luận sai.” Viên thanh tra chép miệng.

“Thế các ông không dò hỏi thông tin xung quanh à?”

“Chúng tôi đi dò hỏi rồi. Có phải là không đâu. Nhưng cậu nhóc kia giấu nhem thông tin đó đi. Lại còn đưa ra lý do rất vớ vẩn.” Viên thanh tra bực dọc nói.

“Đó là gì vậy, cái lý do vớ vẩn đó ấy?”

“Suýt, không nên nghe thì hơn. Nghe xong có khi lại hối hận đó.” Viên thanh tra nhìn đồng hồ rồi đứng dậy. “Tôi phiền anh lâu quá rồi. Có mấy vấn đề phiền hà nên đâm ra tôi đến đây để than thở mất rồi. Nếu được, anh hãy quên đi nhé! ”

Kozuka đi về phía cửa, Shinsuke đuổi theo.

“Xin lỗi, ông cho tôi biết một chuyện được không?”

“Còn tùy xem câu hỏi đó tôi có trả lời được không đã.” Kozuka xỏ chân vào giày và nói.

“Kishinaka có làm gì Kiuchi Haruhiko không?”

“Kiuchi?” Kozuka làm vẻ mặt như bị lừa gạt.

“Kiuchi Haruhiko ấy mà. Là người đã gây tai nạn cùng tôi. Một người nữa là nguyên nhân gây ra cái chết cho Kishinaka Minae.”

Không lý nào cảnh sát không biết Kiuchi Haruhiko, vì khi điều tra vụ Shinsuke bị tấn công, họ cũng tra xét kỹ càng vụ tai nạn một năm rưỡi trước.

“Kiuchi hả?” Kozuka nhìn băng quơ, rồi thở dài. “Người đó đúng là kỳ lạ.”

“Kỳ lạ á?”

“Thật ra chúng tôi mãi chưa gặp được anh ta. Đúng là thời điểm khó khăn. Bản thân anh ta hình như cũng không bị Kishinaka tiếp cận, nên chúng tôi buộc phải kết luận là không có liên quan đến vụ tấn công anh.”

Lời nói của Kozuka trở nên lấp lửng. Có lẽ trực giác nghề nghiệp của ông ta cũng bị kích thích khi nhắc đến Kiuchi.

Chắc nghĩ rằng không được để lộ thêm thông tin nào ra nữa, Kozuka nói ‘Vậy tôi xin phép’ và cáo lui.

Chương 19

Hơn ba giờ chiều, Shinsuke đạp xe ra ngoài ăn. Anh ăn trưa muộn tại quán ăn quen thuộc ở phố Monzennaka. Đây là lần đầu tiên anh tới quán này một mình. Bình thường thì lúc nào cũng đi cùng Narumi. Rời khỏi quán, anh bất chợt rút tay vào hai túi quần ka ki. Hai tay anh chạm phải cái gì đó. Lôi ra thì cả hai đều là điện thoại di động. Tay trái là điện thoại màu đen, tay phải là màu bạc. Anh nhét chiếc điện thoại màu bạc vào lại trong túi. Chiếc màu đen là điện thoại của Shinsuke. Anh dùng nó gọi cho Narumi. Nhưng đoán trước chín mươi chín phần trăm là không liên lạc được.

Quả đúng như dự đoán. Âm thanh anh nghe thấy là thông báo đầu bên kia đang ở vùng không kết nối điện thoại hoặc điện thoại tắt nguồn. Anh nhanh chóng cúp máy, rồi xóa luôn cả số của Narumi lưu trong điện thoại.

Anh có chút buồn. Nhưng chỉ vậy thôi. Cảm giác thoải mái với sự dứt khoát của mình cũng không phải là ít. Anh quyết định là sẽ không nghĩ đến Narumi nữa.

Tiếp đến, Shinsuke cất điện thoại đen vào túi, lôi ra chiếc điện thoại màu bạc từ túi bên phải. Đây đương nhiên không phải điện thoại của anh, mà của cô gái tự xưng là Ruriko để lại hôm trước. Đêm đó, anh mang chiếc điện thoại này về, đợi nó reo đến tận sáng. Vì nghĩ rằng không thể có chuyện cô gái ấy bỏ quên nên anh cất nghĩa là cô để lại phương tiện để liên lạc với anh.

Nhưng đã mấy ngày trôi qua, điện thoại chẳng hề đổ chuông. Cô gái đó cũng không đến quán. Nhưng Shinsuke tin rằng chiếc điện thoại này là sợi dây liên hệ duy nhất với cô, nên hôm qua anh đến cửa hàng tiện lợi mua sạc pin cho nó. Anh sợ nếu hết pin thì sợi dây liên lạc sẽ bị đứt đoạn.

Nghĩ đến đêm đó, Shinsuke vẫn còn lâng lâng. Mùong tượng lại vị cocktail cô gái móm bằng môi lan tỏa trong miệng, cơ thể anh lại rạo rục. Đôi môi mềm mại, làn da mịn màng, sự hưng phấn khi đi vào cơ thể cô, tất cả vẫn còn khắc sâu trong tâm trí.

Anh muốn gặp Ruriko. Anh thành tâm ước nguyện được gặp cô. Nhưng chẳng có cách nào để gặp.

Chiếc điện thoại cô để lại chỉ lưu duy nhất một số. Anh không biết gọi đến số đấy thì có tìm đến được chỗ cô không.

Shinsuke tìm số đó, ấn nút gọi. Anh nghe thấy tiếng chuông bên tai. Tim anh đập thình thịch.

Có tín hiệu rồi. Ba lần, bốn lần, lần thứ năm... Có thể liên lạc rồi.

“Vâng... cảm ơn bạn vì đã gọi đến. Bây giờ tôi đang để chế độ hộp thư thoại. Sau thông báo này, nếu bạn để lại tên, số điện thoại và lý do gọi, tôi sẽ gọi lại sau.”

Shinsuke đập máy trước khi nghe đến tiếng chuông. Đây không phải lần đầu tiên anh nghe thấy thông báo này. Thấy số điện thoại lưu trong máy, anh đã gọi ngay lập tức. Sau đó cũng gọi thêm vài lần nữa, nhưng lần nào cũng nghe thấy thông báo này.

Thật ra, ở lần gọi thứ hai, Shinsuke đã để lại lời nhắn. Cô hãy gọi lại cho Amemura ở quán Myoga. Tên của Shinsuke có thể cô không biết, nhưng nghe đến ‘Myoga’ thì chắc chắn phải biết chứ.

Vấn đề là tin nhắn của anh có đến được chỗ Ruriko không? Giọng nói nghe trong thông báo hình như không phải của cô. Shinsuke tin vào tai mình. Nếu là cùng một người thì chắc chắn anh sẽ biết.

Có khi số điện thoại lưu trong này là số máy bàn của một người xa lạ cũng nên. Nếu bị một người đàn ông không quen biết để lại lời nhắn thì chủ nhân của số điện thoại này chắc sẽ thấy sợ lắm. Nghĩ vậy, từ lần gọi thứ ba, anh không để lại bất cứ lời nhắn nào.

Nhưng tại sao số này lúc nào cũng để chế độ vắng mặt? Thật lạ lùng, Shinsuke thì mong người nhắc máy là một ai đó không phải Ruriko cũng được. Lưu trong này rồi thì chắc phải là người quen của cô. Dù có bị xem là khả nghi, nhưng anh muốn lấy lý do nào đó để hỏi cho bằng được địa chỉ liên hệ của Ruriko.

Nhưng mà chẳng có ai buồn nhắc máy.

Shinsuke nhét điện thoại vào túi, leo lên xe đạp. Anh đạp xe về hướng căn hộ của mình.

Anh chợt nhận ra một điều lúc đạp xe. Gần đến nhà nhưng anh không giảm tốc độ mà cứ thế đi thẳng, chẳng bao lâu sau, đã đến đường Kasaibashi. Đèn giao thông đang là màu đỏ. Đến đây anh mới bóp phanh.

Trong lúc chờ đợi đèn giao thông, anh rút ví ra. Trong ngăn đựng tiền có nhét tờ giấy ghi nhớ.

“Kiuchi Haruhiko, quận Chuo, phố Nihonbashihama, phòng 505, Garden Palace.”

Là mảnh giấy viết vội lúc Ejima đọc cho.

Anh không định gặp Kiuchi, chỉ là tò mò muốn xem anh ta sống ở nơi nào. Với Kishinaka cũng vậy, Shinsuke đơn thuần là để tâm đến ai đó, và muốn xem nơi nhân vật đó sống thôi. Đó có lẽ là một tật xấu khó bỏ. Anh có cảm giác nếu nhìn tận mắt nơi ai đó sống thì sẽ phần nào hiểu được đó là người thế nào. Hiển nhiên điều đó cũng chỉ dừng lại ở mức ‘có cảm giác’ thế thôi.

Từ lúc biết rằng có hai chiếc ô tô liên quan tới vụ tai nạn, Shinsuke đã thấy kỳ lạ. Tại sao Kishinaka chỉ tấn công anh? Nếu muốn báo thù cho vợ thì phải trả thù cả Kiuchi chứ, đó chẳng phải cách nghĩ bình thường sao? Hay là Kishinaka nghĩ rằng tất cả trách nhiệm phải đổ cho người gây ra vụ tai nạn là Shinsuke gánh hết? Anh cũng nghĩ mãi tới lời nói của Kozuka. Ông ta bảo Kiuchi là một người kỳ lạ, rốt cuộc là sao nhỉ?

Đèn giao thông chuyển xanh rồi, anh đạp xe đi tiếp. Băng qua con đường

Kasaibashi, chạy thẳng đến hướng bắc. Còn thêm vài cái đèn giao thông nữa, nhưng may thay không có cái ô tô nào nên anh đã kịp vượt qua lúc đèn xanh. Rẽ trái vào đường Kiyosubashi, chạy về phía tây. Băng qua cầu Kiyosu, nếu chạy vượt qua ngã tư giao với đường Shinohashi, sẽ đến khu số 2 phố Nihonbashihama.

Chung cư Garden Palace xây ngay trước công viên Hamachou. Hình như trên tầng bảy. Tường tòa chung cư trông lạnh lẽo như kim loại. Đứng giữa công viên Hamachou, có thể nhìn thấy nhà hát Meijiza.

Shinsuke để xe đạp dưới đường, bước vào chung cư đó. Ngay bên trái là phòng bảo vệ, bên trái phòng là cửa kính đóng mở tự động. Đối diện cái cửa đó là sảnh chờ thang máy to như sảnh khách sạn.

Trong phòng bảo vệ có một người đàn ông mặc đồng phục với mái tóc bạc trắng. Ông ta đang cúi húi viết gì đó, rồi chắc biết ai đó đang nhìn mình nên ngẩng đầu lên.

Shinsuke làm bộ như không biết gì và đi thẳng vào. Đi sâu vào bên trong, có một dãy hòm thư. May cho anh, nó nằm ở góc khuất nên không ai nhìn thấy.

Anh nhìn thấy hòm thư của phòng 505. Không thấy biển tên.

Shinsuke rón rén ấn ngón tay vào khe nhét thư, mở ra. Báo ngày hôm nay vẫn chưa lấy ra. Bưu phẩm được xếp lên trên mấy tờ báo đó, luồn tay vào sẽ chạm đến.

Anh kiểm tra lại xem có ai nhìn không, rồi chọc sâu tay vào khe nhét thư.

Ngón tay chạm đến bưu phẩm rồi. Anh kẹp bưu phẩm bằng ngón trỏ và ngón giữa, thận trọng lôi nó ra.

Thành quả thu được là hai phong bì trắng và ba tấm bưu thiếp. Shinsuke nhìn nhanh mấy thứ đó. Bưu thiếp đều là thư gửi trực tiếp. Nhưng anh phải căng mắt khi nhìn nội dung bưu thiếp. Cái nào cũng được gửi đến từ cửa hàng âu phục và trang sức cao cấp. Là những bưu thiếp tuyệt nhiên sẽ không bao giờ được gửi đến hòm thư của Shinsuke.

Nhìn cột người gửi trên hai phong bì, Shinsuke phải thốt lên kinh ngạc. Cái nào cũng ghi tên mấy câu lạc bộ nổi tiếng ở khu Ginza. Là những câu lạc bộ bậc nhất, đến mức không ai từng làm ở Ginza mà không nghe danh.

Trong phong bì chắc là yêu cầu thanh toán. Vì được gửi đến nhà nên không phải dùng khi tiếp khách rồi*.

Phiếu yêu cầu thanh toán sẽ được gửi đến nhà nếu sử dụng dịch vụ ở quán rượu cho mục đích cá nhân thì giấy yêu cầu thanh toán, còn nếu là để tiếp khách thì sẽ được gửi đến công ty.

Shinsuke thử giờ ra ánh sáng, nhưng chẳng thấy gì.

Là cái gì đây nhỉ? Theo như lời của Ejima, Kiuchi chỉ làm công ăn lương thôi. Thật khó tưởng tượng ra một nhân viên công chức lại đi mua sắm ở cửa hàng cao cấp, rồi tới lui mấy câu lạc bộ hạng nhất giữa thời buổi kinh tế khó khăn nhường này. Đương nhiên trong xã hội này có rất nhiều hạng người. Chỉ vì anh ta là công chức mà quy chụp không có tiền thì vội vàng quá. Nhưng một năm rưỡi trước, Kiuchi Haruhiko đã gây ra một vụ tai nạn chết người. Bình thường thì vị thế của anh ta trong công ty phải bị sụt giảm đi chứ.

Sợ ở đây lâu lại bị bảo vệ nghi ngờ, Shinsuke đưa bưu phẩm trở lại hộp thư, quay lại phía sảnh. Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bảo vệ mở, người bảo vệ bước ra. Người đàn ông tóc bạc trắng cầm chổi trên tay. Chắc nhằm Shinsuke với ai đó, ông ta cất lời: “Anh vất vả rồi.”

Tối đến, Shinsuke gọi cho Okabe, cậu bạn làm cùng quán Sirius hồi trước.

“Ngạc nhiên thật đấy.” Biết Shinsuke gọi, giọng Okabe đầy ngạc nhiên.

“Tôi có việc muốn nhờ cậu.”

Nghe vậy, cậu ta im lặng một lát. Anh biết là Okabe đang cảnh giác. Từ ngày xưa, cậu ta đã là gã kiêu lời nhưng có khả năng quan sát đặc biệt và

trực giác tốt.

“Nếu là mấy chuyện phiền phức thì xin lỗi nhé!” Okabe nói. Lúc nào cũng thẳng thừng nói ghét những việc phiền toái là đặc trưng của cậu ta.

“Xin lỗi cậu, quả là có hơi phiền phức.” Shinsuke thật thà nói.

Đầu dây bên kia, Okabe thở dài.

“Thôi, cứ kể xem nào. Là chuyện gì vậy?”

“Hồi trước cậu nói có người quen ở Mizu Kagami đúng không?”

“Mizu Kagami? À, thì có.”

Mizu Kagami là một trong số hai quán gửi yêu cầu thanh toán cho Kiuchi.

“Người đó phụ trách tiếp khách nhỉ?”

“Đúng thế. Vậy thì sao?”

“Cậu giới thiệu tôi với người đó được không?”

Okabe lại im lặng. Lần này thời gian im lặng dài hơn lần trước.

“Amemura.” Okabe khẽ cất tiếng. “Anh đang mưu tính gì thế?”

“Tôi có mưu tính gì đâu.” Shinsuke vừa cười vừa nói.

“Thế sao? Đạo này anh kỳ lạ lắm. Hồi Yuka mấy điều kỳ lạ, rồi gây khó khăn cho Ejima.”

Hình như lúc Shinsuke dò hỏi thông tin ở Sirius, cậu ta đứng từ quầy bar trông ra. Đúng là chẳng có gì qua được mắt cậu ta.

“Tôi có lý do mà.” Shinsuke nói. “Chắc Ejima kể cho cậu rồi, sau vụ đó, trí nhớ của tôi bị hỗn loạn. Bản thân tôi cũng không rõ về ký ức của mình. Nên phải đi hỏi mọi người về những chuyện trước đây.”

“Việc đó tôi biết. Tôi cũng hiểu tâm trạng của anh. Nhưng mà Ejima nói với tôi là cứ để kệ Shinsuke, giờ thần kinh cậu ta không ổn định, không được kích thích cậu ta.”

“Nếu cứ thế này, cả đời tôi sẽ không bình tâm lại được. Nên tôi nhờ cậu.

Hãy giúp tôi.”

Okabe đành im. Nhưng không phải sự im lặng hoàn toàn. Tiếng lầm bầm khe khẽ của cậu ta vẫn truyền qua cả điện thoại.

“Tại sao anh lại cần tôi giới thiệu cho tiếp viên nam ở quán Mizu Kagami chứ?” Okabe hỏi.

“Tôi muốn biết về một vị khách thỉnh thoảng đến đó.”

Okabe thở dài.

“Amemura, anh cũng hiểu phải không? Chúng ta sống bằng nghề mua vui cho khách thì không được nói linh tinh về khách. Cho dù là nói với người cùng nghề.”

“Việc đó cậu có thể giúp tôi không? Chỉ cần giới thiệu cho tôi thôi, tôi sẽ giải thích với người đó. Tôi sẽ không gây phiền phức cho cậu đâu.”

“Tôi không làm thế được. Quan sát anh dạo gần đây là biết rồi. Thế nào anh cũng chọc giận người đó.”

“Không sao mà, tôi hứa đấy.”

“Tôi không giúp anh được đâu.” Okabe nói thẳng.

Lần này tới lượt Shinsuke im lặng. Anh đang nghĩ xem phải làm thế nào để thuyết phục được Okabe.

“Này.” Anh nói. “Tôi xin cậu đấy.”

“Đừng làm khó tôi!”

“Vì cậu mà tôi cũng phải gượng ép làm mấy việc rồi.”

Lời nói này ít nhiều có hiệu quả. Trong phút chốc, Okabe không tìm ra lời nào để đáp lại.

Okabe hiểu hơn ai hết Shinsuke đang ám chỉ việc gì. Vài năm trước, Okabe vướng một khoản nợ rất lớn, để trả dần khoản đó, cậu ta tuồn rượu của quán ra ngoài bán. Chỉ Shinsuke biết điều đó. Để mọi việc không bị lộ, anh còn giúp sửa nhãn rượu và sổ sách, còn khuyên Okabe nói chuyện nợ

nằm với Ejima. Nhờ thế hiện giờ cậu ta chẳng vướng khoản nợ nào. Vụ tuồn rượu ra cũng không bị phanh phui mà được giải quyết êm đẹp.

“Anh đang đe dọa tôi hả?”

“Không phải.” Shinsuke lập tức phủ nhận. “Tôi không định đào xới lại chuyện xưa đâu. Chỉ là tôi muốn cậu biết tôi đã từng cố hết sức giúp cậu.”

Okabe lại lầm bầm.

“Tôi hiểu rồi.” Giọng điệu cậu ta như sắp bỏ cuộc. “Tôi sẽ thử làm gì đó xem.”

“Xin lỗi cậu nhé!”

“Nhưng tôi từ chối việc giới thiệu. Tôi sẽ hỏi thay anh. Như thế sẽ đỡ bị nghi ngờ hơn. Thế cũng được đúng không?”

“Cũng được. Chẳng còn cách nào cả.” Anh không thể đòi hỏi vô lý hơn được nữa.

Shinsuke nói rằng muốn biết về vị khách tên Kiuchi Haruhiko. Anh ta làm ở công ty nào? Làm công việc gì? Bình thường hay đến quán cùng với ai? Gần đây anh ta có gì lạ không? Tóm lại là muốn nghe tất cả những gì liên quan tới Kiuchi.

Okabe có vẻ khó chịu nhưng vẫn nói sẽ hỏi thử rồi cúp máy.

Tối ngày hôm đó, Okabe gọi điện tới. Vì là thứ Bảy, quán Mizu Kagami nghỉ nên cậu ta cũng nắm được những thông tin đơn giản về vị khách anh hỏi.

“Kiuchi đúng là hay lui tới Mizu Kagami. Nhiều thì hai, ba lần một tuần. Bình thường thì tuần một lần.” Giọng điệu Okabe nhẹ nhàng hơn lần trước. Anh đang mải nghĩ sao kỳ lạ vậy thì Okabe nói tiếp. “Thật ra, lúc tôi hỏi cậu ta có biết vị khách tên Kiuchi không, cậu ta tuồn ra một tràng. Có vẻ vị khách đó rất kỳ lạ và khá nổi tiếng trong mấy câu lạc bộ ở Ginza.”

“Kiểu biến thái sao?”

“Không phải theo nghĩa đó. Mà là không thể biết anh ta là người thế nào. Chỉ biết được anh ta làm ở công ty xây dựng Teito. Chức vụ ở công ty cũng không biết. Tuổi tác khoảng trên dưới ba mươi nên chắc là nhân viên bình thường thôi. Hầu hết là đi uống một mình. Thỉnh thoảng cũng dẫn người quen đến. Những lúc đó vẫn là Kiuchi trả tiền.”

“Vậy là anh ta mời khách sao?”

“Đúng vậy. Có buổi tối anh ta chi hơn hai trăm nghìn yên.”

“Anh ta lấy đâu ra số tiền lớn thế nhỉ?”

“Công ty xây dựng Teito không phải công ty lớn đến thế, dù anh ta có được trả lương cao ngất ngưỡng thì cũng không thể vung tay tới hai trăm nghìn yên trong một buổi tối. Mà từ trước tới nay chưa lần nào anh ta chậm thanh toán tiền. Nên anh ta được coi là khách VIP của quán.”

Chi tiền như vậy được coi là khách VIP cũng đúng thôi, Shinsuke nghĩ. Vị khách đó mà tới Myoga thì bà chủ Chizuko sẽ mừng rớt nước mắt.

“Mà cũng chả vui về gì đâu. Không bao lâu sau khi vị khách tên Kiuchi đó đến, những khách quen có chức tước ở công ty Teito đó bỗng lặn mất tăm. Đúng là một tổn thất lớn cho quán.”

“Là vì họ không thể đến quán mà nhân viên bình thường cũng đến uống rượu được đúng không?”

“Đành giải thích như vậy, nhưng chả ai phục cả.”

“Ừ.” Càng nghe càng thấy lạ. “Kiuchi bắt đầu đến Mizu Kagami từ lúc nào?”

“Khoảng nửa năm trước.”

Là một năm sau vụ tai nạn đó. Dù vậy bản thân là người gây tai nạn lại có thể ăn chơi phung phí thế sao?

“Thế bản thân anh ta có nói gì về nguyên do tại sao anh ta phung phí được như vậy không?”

“Không thấy nói gì về việc đó. Tiếp viên cũng mấy lần hỏi đùa anh ta lấy

đâu ra lắm tiền thế, nhưng anh ta đều cúi nặng lên nói không liên quan đến mấy người.”

Shinsuke vô thức lẩm bẩm. Rốt cuộc là sao? Thật không thể hiểu nổi.

“Tôi chỉ hỏi được thế thôi. Mà tôi nói với anh rồi, một khách hàng đặc biệt như thế nên người quen của tôi cũng chẳng vui vẻ gì mà kể đâu. Anh đừng nhờ tôi mấy việc thế này nữa.” Okabe nói. Chỉ có lúc này, giọng cậu ta gần trở lại.

Chương 20

Ngày hôm sau là Chủ nhật, Shinsuke lại leo lên xe đạp, đi tới chung cư Kiuchi Haruhiko sống. Anh đã quyết định không điều tra Kiuchi nữa, mà sẽ gặp trực tiếp anh ta.

Câu chuyện nghe từ Okabe tới qua cứ vẫn vơ trong đầu óc anh mãi. Dù có cùng tội khi gây ra cái chết của Kishinaka Minae nhưng Kiuchi không hề khổ sở với sự thật đó, lại còn sống cuộc đời thượng lưu mà Shinsuke không thể sánh được. Sao lại có chuyện đó? Shinsuke muốn biết sự thực. Anh không phục là tại sao Kishinaka Reiji lại không động tay chân với Kiuchi. Anh hiểu anh ta muốn báo thù cho vợ, nhưng không thể chấp nhận được việc anh ta chỉ trút mọi hận đó vào mình. Tóm lại, anh phải nói chuyện về vụ tai nạn với Kiuchi. Dù Ejima cảnh báo rằng không được đến gần Kiuchi, nhưng nếu kệ không làm gì, thần kinh anh sẽ không chịu nổi mất.

Đến công viên Hamachou, anh để xe đạp ở chỗ giống hôm trước rồi đi vào chung cư. Ở sảnh, người bảo vệ đang dùng dây bó mấy hộp các tông cũ lại. Chắc là để tái chế.

Shinsuke đứng trước cửa kính tự động, nhìn bảng điều khiển gắn trên tường. Nút bấm nằm ngay ngắn như trên máy tính ngày xưa. Thở một hơi, Shinsuke ấn số 505. Trên bảng hiển thị hiện lên con số đó. Tiếp tục ấn nút gọi.

Anh tưởng tượng lúc đối phương xuất hiện, trong đầu lảm bảm mấy lời chào. Bị đối phương nghi ngờ thì cũng đành vậy, nhưng phải cố làm sao để không bị người ta thù ghét.

Nhưng chẳng có phản ứng nào từ cái loa nhỏ gắn trên bảng điều khiển.

Anh thử gọi một lần nữa. Kết quả vẫn vậy.

“Cậu có việc gì với anh Kiuchi à?” Giọng nói vang lên từ đằng sau. Bảo vệ tòa nhà đứng ở đó.

“Vâng.” Shinsuke đáp.

“Chắc đi vắng rồi. Anh ta ít khi ở nhà lắm.”

“Vậy sao?”

“Đồ đạc thì thường xuyên được gửi đến, cả thứ Bảy lẫn Chủ nhật tôi đều phải giữ hộ. Thế mà ngày thường còn đi lang thang. Tôi cũng chẳng biết anh ta làm gì.”

Đúng là ông bảo vệ dễ nói chuyện. Có lẽ ông ta đang buồn chán.

“Kiuchi sống ở chung cư này lâu chưa?”

“Không lâu đâu. Mới hơn một năm thôi.”

Chuyển đến đây hơn một năm trước ư? Nghĩa là không lâu sau vụ tai nạn đó.

“Anh ta sống một mình à?”

“Hình như vậy. Lúc đầu có nghe anh ta có vợ sắp cưới. Nhưng rốt cuộc chỉ mình anh ta chuyển tới đây. Giờ vẫn vậy.”

“Vợ sắp cưới ư? Là anh ta có dự định kết hôn à?”

“Hình như không phải. Tôi cũng không biết nữa.” Ông bảo vệ lắc đầu, quay lại phòng bảo vệ.

Shinsuke đạp xe đi, bỏ lại chung cư nơi Kiuchi sống sau lưng. Không gặp được Kiuchi, anh thấy hụt hẫng. Mặt khác, không gặp có lẽ cũng là việc tốt. Nhân vật tên Kiuchi đó có quá nhiều điểm anh không hiểu nổi. Cũng không biết điều đó có liên quan gì đến vụ tai nạn này không? Nhưng không thể nghĩ rằng một vụ tai nạn chết người như thế lại không gây ra ảnh hưởng gì đến cuộc sống hiện tại của anh ta.

Anh muốn thu thập thêm thông tin về Kiuchi.

Lúc chạy qua đường Kiyosubashi, anh chợt nảy ra một ý. Nhớ lại những lời Kozuka nói khiến anh phải để tâm vài điều.

Anh chạy một mạch đến Kiba. Nhìn thấy cây xăng, đằng sau đó là chung cư nơi Kishinaka sống. Anh đỗ xe ngay trước tòa nhà màu hoàng thổ lờ mờ. Vị trí, màu sắc, năm xây dựng, cái nào cũng khác với chung cư của Kiuchi.

Kẻ gây tai nạn sống cuộc đời thượng lưu, hai vợ chồng bị hại đều không còn trên thế gian này, dù cũng là người gây tai nạn, nhưng Shinsuke không khỏi cảm thấy mâu thuẫn trước sự thực đó.

Lần đến trước đây cũng vậy, phòng bảo vệ không có ai. Điểm này cũng khác Garden Palace. Phòng Kishinaka là 202. Anh đứng cách ra một chút, ngắm căn phòng. Không có vẻ gì là có người sống ở đó. Đồ đạc bên trong không biết sao, nhưng hình như vẫn chưa có người thuê tiếp.

Shinsuke đến trước cửa phòng 202, rồi nhìn sang hai bên. Theo lời Kozuka, cậu học sinh nhà bên nhìn thấy có người phụ nữ bước ra từ phòng của Kishinaka. Nhà bên ông ta nói là phòng nào nhỉ? Là phòng 201 ở phía trong khi nhìn từ cầu thang hay phòng 203 ở phía ngoài?

Anh đứng ở phòng 203 trước. Không có bảng tên. Định ấn chuông thì nghe thấy tiếng động đằng sau. Là cửa phòng 201 mở ra. Shinsuke nhanh chóng rút lại cái tay định chạm vào chuông cửa.

Từ phòng 201, một người phụ nữ mặc đồ tang bước ra. Bà ta khoảng bốn mươi lăm tuổi.

“Anh không nhanh lên là muộn đấy!” Bà ta quay mặt vào bên trong nói.

Một người đàn ông béo ục ịch, chắc là chồng bà ta, đi ra. Quả nhiên cũng mặc đồ tang màu đen. Cà vạt cũng màu đen. Thịt núc ních dính ở cổ.

“Này, Juitsu, nhớ đóng cửa nhé!” Người đàn ông nói. Có tiếng nói vọng ra từ trong phòng. Nói gì anh nghe không rõ, nhưng đúng là tiếng nói của cậu bé trong thời kỳ vỡ giọng.

Hai vợ chồng mặc đồ tang đó khẽ cúi đầu chào khi đi qua Shinsuke, rồi đi

về phía cầu thang.

Lúc không thấy bóng dáng cặp vợ chồng đó nữa, Shinsuke mới đi đến trước phòng 201. Ở đây có biển tên. Là Hotsuta.

Shinsuke ấn chuông. Anh suy nghĩ xem sẽ xử sự thế nào khi có người xuất hiện.

Vài giây sau, cánh cửa mở ra. Cậu nhóc thò mặt ra chỗ khe cửa. Gương mặt có vẻ buồn bĩnh. Trông cậu ta có vẻ giống học sinh lớp mười một. Shinsuke tin chắc mình tìm đúng người rồi.

“Cậu là Hotsuta Juitsu nhỉ?” Kết hợp thông tin mới nghe được với đọc trên bảng tên, Shinsuke hỏi.

Cậu nhóc nhìn anh với ánh mắt khó chịu, rồi gật đầu. “Đúng vậy.”

“Về vụ án ở đây, tôi muốn hỏi chi tiết hơn nữa. Chuyện cậu nhìn thấy một phụ nữ ngay trước khi thi thể của Kishinaka phòng bên được phát hiện ra.”

Thái độ của cậu thiếu niên thay đổi rõ rệt khi nghe Shinsuke nói. Cậu ta run run, gò má căng cứng.

“Nếu là việc đó, chẳng phải tôi đã nói rất nhiều lần rồi sao?” Cậu ta ngoảnh mặt đi.

“Tôi muốn nghe một lần nữa. Nốt lần này thôi. Tôi sẽ không hỏi nữa đâu.”

Shinsuke cố tình nói để cho cậu ta hiểu nhầm mình có liên quan đến cảnh sát. Quá lắm thì anh sẽ nói mình là cảnh sát hình sự. Để tránh bị lộ, anh cố gắng đặt câu hỏi mập mờ.

“Đẳng nào mấy chuyện quan trọng các người đâu có tin.” Cậu thiếu niên nói.

“Hả, là chuyện gì?”

Cậu thiếu niên không trả lời, chỉ nhìn sang bên cạnh. Sự chống đối đặc trưng của lứa tuổi 10x* hẳn rõ trên nửa gương mặt cậu ta.

lúa tuổi 10x trở những người sinh từ năm 2000 đến năm 2009.

“Theo như cậu nói thì...” Shinsuke nói. “Buổi tối lúc về nhà, cậu nhìn thấy một phụ nữ bước ra từ phòng Kishinaka. Cậu không nhầm đúng không? Chắc chắn là bước ra từ phòng đó chứ? Hay cậu nhìn thấy lúc cô ta mở cửa bước ra.”

Cậu thiếu niên cắn móng tay, không có vẻ gì là muốn trả lời.

“Cậu quên rồi sao? Hay không nhớ rõ.” Shinsuke khiêu khích.

Cậu thiếu niên chăm chú nhìn móng tay mình, nói giọng không mấy vui vẻ: “Cửa mở sẵn rồi. Cô ta mới bước ra.”

“Một phụ nữ bước ra sao?”

Cậu ta khó chịu gật đầu. Chẳng thèm nhìn mặt Shinsuke.

“Thế người phụ nữ đó có nhìn thấy cậu không?”

“Không nhìn đâu.”

“Tại sao?”

“Lúc cửa mở thì tôi đang ở đó.” Vừa nói cậu ta vừa chỉ tay ra chỗ Shinsuke. “Đang lấy chìa khóa ra thì thấy cánh cửa đó khẽ mở ra, người phụ nữ đi ra từ đó. Nhưng cô ta không nhìn tôi. Không nhìn mà đi thẳng một mạch ra cầu thang.”

Shinsuke nhìn phòng 202, nếu ra khỏi phòng và đi thẳng đến cầu thang thì khả năng người phụ nữ đó không nhìn thấy cậu nhóc này là rất lớn.

“Dáng vẻ người đó thế nào? Có vội vàng hay run rẩy sợ hãi không?”

Cậu thiếu niên lắc đầu.

“Tôi không rõ. Tóm lại, việc đó xảy ra trong phút chốc.”

“Trong phút chốc ư?”

“Đã bảo là tôi nói rất nhiều lần rồi. Tôi ngạc nhiên quá nên đầu óc trắng xóa hết cả. Mãi một lúc lâu sau vẫn không hoạt động nổi.”

Đến lúc này, Shinsuke mới nhận ra cậu thiếu niên đang run rẩy, gương

mặt cậu xanh xao, đôi mắt vô hồn.

“Việc đó là sao?” Shinsuke hỏi. “Tại sao lại ngạc nhiên và đầu óc trắng xóa? Sao cậu lại bị thế?”

Lúc đó, cậu ta mới nhìn Shinsuke, đôi mắt vẫn đỏ.

“Anh nghe câu chuyện này từ ai phải không?”

“Không... tôi chỉ nghe qua thôi. Tôi muốn nghe chi tiết hơn nên mới đến đây để xác nhận với cậu.”

“Vậy sao?”

“Cậu hãy nói cho tôi biết. Sao cậu lại ngạc nhiên đến vậy khi thấy người phụ nữ đó?”

Nhưng cậu ta chỉ lắc đầu.

“Thôi, đằng nào cũng chẳng ai tin đâu. Thế nên tôi mới im lặng đến tận bây giờ. Tôi đã biết trước là sẽ bị cười nhạo mà.”

Cậu thiếu niên cởi giày, đóng cánh cửa lại. Shinsuke vội vàng nhét tay vào khe cửa để ngăn lại.

“Anh bỏ tay ra đi!” Cậu thiếu niên nói.

“Cậu hãy nói cho tôi biết, tôi tin cậu mà.”

“Mọi người đều nói vậy. Tôi tin cậu mà, hãy kể cho tôi chuyện đó đi! Nhưng chẳng có lấy một ai tin tôi cả. Toàn những kẻ bật cười khi tôi còn chưa kịp kể hết chuyện.”

Giọng nói của cậu ta chứa đầy sự phẫn nộ. Hình như cậu ta còn kể với người khác nữa ngoài cảnh sát. Rốt cuộc cậu ta đã thấy gì? Tại sao mọi người không ai tin lời cậu ta?

“Nếu tôi cười, tôi cho cậu đánh tôi.” Shinsuke nói “Thế nên kể cho tôi đi!”

Ánh mắt cậu ta đầy ngạc nhiên. Cánh tay định đóng cửa vào dần buông lỏng ra. Chớp lấy cơ hội này, Shinsuke mở rộng cánh cửa và lách người qua.

“Cậu nói đi! Sao cậu lại ngạc nhiên khi thấy người phụ nữ đó?”

Cậu ta nhìn xuống đất, vài giây sau ngẩng lên nhìn Shinsuke. Đó là đôi mắt ngây thơ, không tha thứ cho sự dối trá.

“Đó là người tôi biết.” Cậu ta nói.

“Người phụ nữ đó hả?” Shinsuke ngạc nhiên hỏi.

Cậu thiếu niên gật đầu.

“Đó là ai?”

Cậu ta liếm môi. Sau vài giây chần chừ mới mở miệng nói.

“Là cô vợ.”

“Cái gì?”

“Là vợ của Kishinaka. Tôi biết người đó.”

Chương 21

Lúc kinh ngạc kêu lên thì muộn rồi. Cái cốc mắc vào tay áo đã rơi xuống dưới chân. Cùng với tiếng cộp, mảnh vỡ của cốc bắn ra tung tóe.

“Tôi xin lỗi.” Vội vàng nói với vị khách ngồi ở quầy bar và vị khách ngồi ở bàn đang tròn mắt ngạc nhiên, Shinsuke lấy chổi và hốt rác ra vun gọn lại. Anh nhìn thấy Chizuko đang nhăn nhó.

Một lát sau, Chizuko đến chỗ anh.

“Sao vậy? Sao hôm nay Shinsuke lạ thế? Lúc này còn mang sai đồ cho khách nữa. Có chuyện gì thế hả?”

“Không có gì đâu.” Shinsuke lắc đầu, vẫn chăm chú dùng chày đập đá.

“Xin lỗi, nhưng hôm nay cậu không tập trung. Cậu làm việc cho hẳn hơi đi!” Chizuko đập nhẹ tay vào lưng Shinsuke, quay lại bàn có khách đang ngồi chờ.

Shinsuke khẽ thở dài. Bản thân anh cũng biết lý do anh không thể tập trung. Câu chuyện nghe được lúc đến chung cư nơi Kishinaka sống vẫn lờ lửng trong đầu anh.

Cậu học sinh đó nói đã nhìn thấy Kishinaka Minae ngay đêm trước khi phát hiện ra thi thể của Kishinaka Reiji.

‘Vớ vẩn thật!’ Shinsuke nói. Lập tức, mắt cậu học sinh tên Hotsuta Juitsu đó trợn trừng lên.

‘Đấy thấy chưa? Đúng là anh không tin. Mà này còn nói là nếu cười thì cho tôi đánh chứ.’

Shinsuke chân chừ trước cơn giận dữ của cậu ta. Trông cậu ta không có

về gì là nói dối.

Shinsuke chỉ nói: ‘Hay cậu nhầm người?’

‘Không thể nhầm được. Dù nhìn thoáng qua nhưng tôi chắc chắn là người đó. Kiểu tóc y hệt, cũng mặc cái váy liền màu xanh da trời, về ngoài đó tôi đã thấy không biết bao nhiêu lần rồi.’

Đương nhiên Hotsuta Juitsu biết là Kishinaka Minae đã chết rồi.

‘Thế nên tôi sợ quá không dám nói với ai. Vì nói có ai tin đâu. Người đó đúng là vợ của anh hàng xóm. Là người vợ chết một năm rưỡi trước.’

Gương mặt cương quyết của Hotsuta Juitsu như vẫn còn sờ sờ trước mắt anh. Nỗi sợ hãi của cậu ta cũng truyền sang Shinsuke. Đương nhiên, Shinsuke nghĩ không thể có chuyện đó. Việc Kishinaka Minae chết là một sự thật không thay đổi được. Người chết rồi sao có thể hồi sinh?

Anh giả thuyết hay Kishinaka Minae có chị em sinh đôi, và người đó đến thăm Kishinaka Reiji. Điều đó không phải là không thể. Nhưng có lẽ Kishinaka Minae không có chị em sinh đôi gì đâu. Nếu có thật thì nghe lời khai của Hotsuta Juitsu xong, thanh tra Kozuka phải đi điều tra người đó chứ. Viên thanh tra nói việc Hotsuta Juitsu nhìn thấy Kishinaka Minae là vợ vẫn mà.

Nếu vậy thì là... hồn ma chẳng?

Con gió lạnh bỗng thổi vào lưng anh. Anh lắc đầu, cố xua đi dự cảm không tốt. Cái tay cầm chày đập đá của anh đang run lên, cuối cùng đập cả vào tay.

Hơn mười hai giờ, chuông điện thoại reo. Shinsuke nhắc ống nghe.

“Xin lỗi vì để quý khách đợi lâu. Đây là quán Myoga.”

“Shinsuke à? Là tôi, Okabe đây.” Giọng nói khẽ vang lên trong điện thoại.

Shinsuke nhìn nhanh sang chỗ Chizuko, thấy bà ta vẫn mãi mê nói chuyện với khách thì vắn người, giấu điện thoại đi.

“Gì vậy? Có mấy khi cậu gọi cho tôi đâu.”

“Thật ra thì không gọi cũng được, nhưng có chút chuyện muốn nói anh nghe.” Cách nói của cậu ta đầy ẩn ý.

“Cậu quan tâm đến tôi thật. Thế có chuyện gì vậy?”

“Anh muốn biết về người đàn ông tên Kiuchi đúng không? Người đó sắp đến đây rồi.”

“Đến Sirius á?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Tôi nay Kiuchi đến Mizu Kagami. Người quen của tôi bảo vậy. Kiuchi hỏi cậu ta là có biết quán nào có thể uống được mấy loại cocktail cơ bản không? Cậu ta nhớ là bữa trước tôi có hỏi về Kiuchi nên báo với anh ta là quán Sirius có được không? Cậu ta đang hỏi tôi còn chỗ không này. Chắc chỉ ba mươi phút nữa là đến thôi.”

“Vậy sao?”

Shinsuke nhìn đồng hồ, nhắm tính trong đầu. Sirius đóng cửa lúc hai giờ. Giờ mà đi nhanh thì thừa thời gian kịp đến đó.

“Vậy thôi nhé!” Okabe cúp máy.

“Chờ chút đã. Hôm nay Ejima có đó không?”

“Ông ta không đến đâu. Ông ta đi họp về quán ở Osaka rồi.”

“Vậy sao? Ejima không có ở đó hả?”

“Shinsuke, anh định tới đây hả?”

“Có lẽ tôi sẽ đến đó.”

“Vậy tôi cũng không phiền. Nhưng anh đừng gây chuyện âm ỉ là được. Nếu lộ ra, tôi sẽ bị Ejima nói không ra gì đâu.”

“Tôi biết mà. Xin lỗi cậu nhé!” Shinsuke tạ lỗi rồi cúp máy.

Chizuko đang nói chuyện với khách. Nhưng lúc Shinsuke nhìn, bà ta cảm

nhận được ánh nhìn của anh nên lập tức quay lại. Anh khẽ gơ tay lên.

“Tôi xin lỗi.” Chizuko nói với khách.

“Xin lỗi bà chủ. Tôi xin phép về được không?”

“Bây giờ ư?” Chizuko nhăn trán.

“Cảnh sát gọi cho tôi, nói là giờ có chuyện muốn hỏi.”

“Cảnh sát ư? Nhưng vụ đó đã xong xuôi rồi mà.”

“Hình như không phải vậy. Nếu tôi không đến được thì ông ta sẽ đến đây.”

Nghe vậy, mặt Chizuko biến sắc. Bà ta xua tay. “Thế thì phiền lắm. Khách sẽ thấy lạ. Tôi hiểu rồi. Để tôi xoay xở cho.”

“Tôi xin lỗi.” Shinsuke cúi đầu.

“Nhưng mà vụ đó cứ kéo dài lê thê mãi nhỉ. Chẳng phải thủ phạm đã chết rồi sao? Thế là kết thúc được rồi chứ?” Chizuko nhăn nhó.

“Đúng vậy. Tôi cũng muốn mau chóng kết thúc.” Shinsuke nói.

Đến gặp cảnh sát để nghe tình hình vụ án là nói dối, nhưng thật tình anh cũng muốn kết thúc cho nhanh.

Đến Sirius là lúc hơn một giờ sáng. Mở cửa ra, việc đầu tiên là anh nhìn vào trong quầy bar. Mắt anh giao với Okabe đang đứng lắc bình pha chế. Shinsuke im lặng, ngồi xuống ghế.

“Vodka Lime.” Shinsuke nói.

Okabe gật đầu, hát hàm về phía trong. Âm chỉ rằng anh ta ở trong đó.

Shinsuke vắn người, làm như vô tình nhìn ra đó. Bàn trong cùng có hai nam hai nữ ngồi. Cô gái hình như là tiếp viên, chắc dẫn từ Mizu Kagami sang. Hai người đàn ông khoảng ba mươi tuổi. Người ngồi gần Shinsuke hơn trông giống dân kinh doanh, đeo kính, đầu tóc chải chuốt gọn gàng. Anh ta đang say sưa cười nói với mấy cô gái. Người đàn ông ngồi trong chỉ hùa

theo câu chuyện. Thấy bảo muốn uống mấy loại cocktail cơ bản nên mới đến đây, nhưng theo những gì Shinsuke thấy, anh ta không vui vẻ thưởng thức rượu. Chắc người đàn ông có vẻ mặt cau kính đó là Kiuchi Haruhiko.

Okabe đặt ly Vodka Lime trước mặt Shinsuke. Ánh mắt sắc lạnh như muốn nói đừng làm điều gì kỳ lạ. Bản thân Shinsuke cũng không nghĩ là anh sẽ đột ngột đi đến bàn đối diện bắt chuyện với Kiuchi. Đầu tiên, anh sẽ quan sát xem Kiuchi là người thế nào.

Càng nhìn lại càng thấy có cảm giác đã gặp anh ta ở đâu đó. Nghĩ lại thì, lúc ở phiên tòa xét xử vụ tai nạn giao thông, cả hai đều phải đứng trên bục để khai trước tòa, ngoài buổi đó ra, cũng có khả năng chạm mặt ở đâu đó. Có khi Kiuchi còn nhớ mặt Shinsuke hơn.

Anh đang mãi ngẫm nghĩ thì Kiuchi đột nhiên đứng dậy. Hình như đi rửa tay. Quán này không có nhà vệ sinh nên phải đi ra ngoài. Kiuchi được ai chỉ cho điều đó nên nhanh chóng đi bộ ra cửa.

Shinsuke gục mặt xuống. Kiuchi đi qua lưng anh.

Đặt ly vodka xuống, Shinsuke đứng dậy.

“Amemura.” Okabe nói vọng ra từ quầy bar.

“Không sao đâu.” Shinsuke ra ám hiệu bằng mắt, rồi mở cửa bước ra ngoài.

Nhà vệ sinh ở bên hông sảnh chờ thang máy. Shinsuke đứng hút thuốc ở sảnh, chờ Kiuchi đến. Cửa sổ đang mở, từ đó nhìn thấy bầu trời tối đen. Đêm không trăng, cũng không có sao, nhưng nếu cúi xuống nhìn, sẽ thấy ánh đèn neon sáng rực rỡ.

Kiuchi Haruhiko bước ra. Anh ta đút hai tay vào túi, miệng méo xẹo như chán chường lắm. Không có vẻ gì là đang say.

Kiuchi nhìn thoáng gương mặt Shinsuke. Shinsuke cũng nhìn lại. Kiuchi liền lảng đi, đi qua Shinsuke. Có thể thấy anh ta đang rảo bước nhanh hơn.

Nhưng bước chân đó bỗng khựng lại. Một lát sau, anh ta quay lại nhìn

chằm chằm Shinsuke.

“Cậu, lẽ nào...” Kiuchi nói.

“Tôi là Amemura.” Shinsuke đáp.

“Amemura.” Sau khi nhắc lại cái tên đó như đang đọc sách, Kiuchi gật đầu. “Đúng rồi, là cái tên đó. Tôi cứ tưởng là cái tên khác.”

“Anh vẫn còn nhớ tôi sao?”

“Đương nhiên rồi.” Kiuchi nhún vai. “Ban nãy cậu cũng ở trong quán Sirius à?”

“Vâng, lúc ngồi ở quầy bar, tôi nhìn thấy anh Kiuchi, nên ra đây chờ anh.”

“Vậy ư? Trùng hợp thật. Đúng là trái đất tròn.” Kiuchi thở dài. “Thế cậu cất công ra tận đây chờ tôi là có việc gì? Tôi nghĩ cả hai chúng ta đều là người mà đôi phương không muốn nhớ đến.”

“Tôi có vài chuyện muốn hỏi anh.”

“Đến giờ này cậu còn muốn hỏi gì?”

“Tôi bị tấn công mấy tuần trước, vào buổi tối, đột nhiên bị đánh từ đằng sau bằng cờ lê. Thủ phạm là Kishinaka Reiji. Đương nhiên anh biết anh ta nhỉ?”

“Hả?” Kiuchi há miệng, rồi gật đầu. “Nhắc mới nhớ, thanh tra cũng đến báo với tôi chuyện đó.”

“Việc tôi bị tấn công có lẽ là do Kishinaka Reiji muốn trả thù. Vì tôi đã gây ra cái chết cho vợ anh ta. Nhưng nếu vậy, có một điều tôi không hiểu.”

“Tại sao anh ta không tấn công Kiuchi, một người nữa gây tai nạn cho vợ anh ta?” Kiuchi nói rồi cười.

Đúng vậy, Shinsuke gật đầu.

“Viên thanh tra cũng hỏi tôi điều đó. Hỏi tôi là tại sao? Tôi không biết. Tôi trả lời như vậy đây. Quả thật tôi không biết, nên cũng chẳng thể trả lời

khác được. Phải chăng Kishinaka Reiji nghĩ người chịu trách nhiệm chính trong vụ tai nạn đó là cậu? Người khiến vợ anh ta chết cũng là cậu? Tôi chỉ nghĩ được vậy thôi.”

“Dù vậy tôi vẫn không hiểu là sao anh ta không tiếp cận anh?”

“Bị nói lời đó tôi cũng khó xử lắm. Bởi vì người tấn công cậu có phải tôi đâu, là Kishinaka Reiji mà.” Kiuchi quay gót, đi về phía quán rượu.

Shinsuke vội vàng chạy theo. “Anh Kiuchi, công việc của anh giờ thế nào?”

“Công việc? Công việc của tôi làm sao?”

“Ngày thường anh cũng có về hay ở nhà nhỉ? Không đến công ty cũng được ư?”

Kiuchi dừng bước trước câu hỏi của Shinsuke.

“Cậu nghe ai nói chuyện đó?”

“Ai chả được. Anh hãy trả lời tôi đi!”

Kiuchi thở dài, trông có vẻ ngán ngẩm.

“Nếu cậu theo dõi hay nghe ngóng gì ở chung cư nơi tôi ở thì cậu đúng là rối hời. Chỗ tôi làm có giờ giấc linh hoạt, nên ngày thường có thể ở nhà vào ban ngày.”

“Ngày ở nhà. Tôi thì đến Ginza. Vậy anh đến công ty lúc nào?”

“Vì cậu cứ lằng nhằng thế nên tôi sẽ cho cậu biết. Gọi đó là sự giúp đỡ của tôi cũng được.” Nói vậy rồi Kiuchi lại bước đi.

“Anh có nghĩ về vụ tai nạn đó không?” Shinsuke đi ngang với Kiuchi và hỏi.

“Có chứ. Có điều, cảm giác tội lỗi mờ nhạt lắm. Cậu cũng thế phải không?”

“Anh đã tới căn hộ của Kishinaka Reiji bao giờ chưa?”

“Chưa.” Anh ta thành thật trả lời. Cũng không thèm nhìn Shinsuke.

Đến trước quán rồi, Kiuchi đặt tay lên cái nắm cửa.

“Hồn ma thì sao?” Shinsuke hỏi.

Kiuchi dừng lại, gương mặt lúc quay nhìn Shinsuke có đầy tia máu đỏ trong mắt.

“Cái gì cơ?” Kiuchi hỏi.

“Hồn ma thì sao?” Shinsuke hỏi lại. Anh quan sát phản ứng của anh ta. “Anh có nhìn thấy hồn ma của Kishinaka Minae không?”

Những biểu cảm trên gương mặt Kiuchi từ ngạc nhiên chuyển sang phân vân, rồi bất an. Rồi gương mặt đó méo xệch đi. Một lúc lâu sau, anh ta lắc đầu.

“Cậu đang nói gì vậy? Tôi chẳng hiểu gì hết.”

“Anh biết đúng không? Chuyện hồn ma ấy.” Shinsuke vẫn lẳng nhặng hỏi. Anh khéo léo moi thông tin.

“Tôi chẳng hiểu gì. Đầu óc cậu có bị sao không vậy?” Kiuchi mở cửa bước vào trong. Shinsuke cũng bước theo sau.

Vẫn giữ nguyên sự khó chịu trên gương mặt, Kiuchi quay lại bàn mình. Anh ta đi lâu quá nên hình như khiến người đàn ông đi cùng nghi ngờ. Người đó đang hỏi Kiuchi làm gì mà đi lâu thế. Kiuchi trả lời là bận nói chuyện với phụ nữ. Mấy cô tiếp viên đi cùng tỏ vẻ ghen tuông giận dữ.

Shinsuke cũng quay lại ghé, uống nốt ly Vodka Lime. Nhưng ly rượu đó hết lạnh rồi nên anh bảo Okabe cho ly khác.

Đặt ly Vodka Lime trước mặt Shinsuke, ánh mắt Okabe như muốn nói anh đừng làm mấy việc kỳ lạ nữa. Ánh mắt Shinsuke cũng đáp lại rằng tôi không làm gì, chẳng có vấn đề gì đâu.

Nhóm Kiuchi sắp sửa đứng dậy. Hình như vẫn là Kiuchi thanh toán. Lúc được hỏi anh ta cũng bảo không cần hóa đơn.

Lúc bọn họ rời đi rồi, Shinsuke mới thở dài nãy nê.

Okabe nhòai người ra hỏi: “Gã Kiuchi đó là ai vậy?”

“Là một người gây tai nạn nữa trong vụ của tôi.” Shinsuke đáp.

“Một người gây tai nạn nữa?” Về mặt Okabe vẫn chưa hiểu.

Shinsuke kể khái quát về vụ tai nạn bằng một giọng thật nhỏ để khách hàng khác không nghe thấy.

“Vậy sao? Tôi chỉ nghe Ejima nói đó là một vụ tai nạn phức tạp thôi.”

“Cùng là người gây tai nạn mà tôi bị tấn công bằng cờ lê, còn anh ta thì chơi bời vui vẻ ở Ginza. Cậu có nghĩ đó là một khác biệt lớn lao không?”

“Thế nên anh đeo bám Kiuchi, muốn xin chút vận may thừa của anh ta đó hả?”

“Chắc là vậy.”

Lúc Shinsuke trả lời, một cậu tiếp viên lại gần, nói thầm vào tai Okabe. Mặt Okabe nhăn nhó.

“Amemura, anh nên về đi!” Cậu ta khẽ nói.

“Có chuyện gì vậy?”

“Ejima gọi về. Nói là sẽ đến đây bây giờ.”

“Thế thì không ổn rồi.” Shinsuke nhào người. “Nếu biết tôi ở đây, kiểu gì cậu cũng bị ông ta nói cho mà xem. Ông ta mà gọi cho Chizuko thì việc tôi nói dối xin về cũng bị lộ mất. Vậy thôi, tôi về đây, gửi yêu cầu thanh toán cho tôi sau nhé!”

Okabe im lặng gật đầu. Gương mặt như giục anh đi lẹ đi.

Rời quán rượu, xuống thang máy, Shinsuke nhớ lại cuộc nói chuyện với Kiuchi. Lúc anh nhắc đến hồn ma, rõ ràng là anh ta hoảng hốt. Về mặt như biết điều gì đó. Nghĩa là lời nói của Hotsuta Juitsu không hẳn là sai. Là hồn ma có tồn tại. Đương nhiên để mà nói cho chính xác thì đó là thứ ‘na ná hồn ma’. Nhưng đó là gì? Sao Kiuchi lại biết?

Một điểm nữa, Shinsuke nhớ lại lời nói lạ lùng của Kiuchi. Lúc anh hỏi anh ta có nghĩ về vụ tai nạn không, Kiuchi đã trả lời thế này, ‘Có chứ. Có điều, cảm giác tội lỗi mờ nhạt lắm,’ rồi nói tiếp, ‘Cậu cũng thế phải không?’

Lúc đầu hỏi, anh chẳng mấy để tâm. Anh ta thể hiện suy nghĩ người gây ra cái chết cho Kishinaka Minae không phải chỉ có mình anh ta, và nói là ‘cảm giác tội lỗi mờ nhạt lắm’. Nhưng mà dù cho vụ tai nạn đó phức tạp đến đâu, anh vẫn không thể hiểu nổi đầu óc của anh ta khi khẳng định như vậy.

Thang máy xuống đến tầng một. Shinsuke rời tòa nhà. Vẫn chưa đến hai giờ, trên đường thấy bóng dáng của rất nhiều khách say và tiếp viên.

Đi đến chỗ taxi, anh bỗng dừng bước. Anh nhìn thấy hai người đàn ông trong con ngõ hẹp giữa tòa nhà anh vừa bước ra và tòa nhà bên cạnh. Một người là Kiuchi. Người còn lại không phải gã vừa ở cùng Kiuchi ban nãy.

Shinsuke lén nhìn sang đó, cố để đối phương không nhận ra mình. Trời, lẽ nào... Anh nghĩ.

Kẻ đang nói chuyện có vẻ rất nghiêm trọng với Kiuchi đó không ai khác là Ejima.

Tại sao lại là Ejima với Kiuchi?

Shinsuke vừa rời khỏi con ngõ vừa lắc đầu. Không thể tin được là Ejima có quen biết với Kiuchi từ trước. Lúc Shinsuke nói muốn biết tên của người thứ hai gây tai nạn, Ejima vờ như không hề biết người đó. Chuyện gì thế này? Lúc anh quay đầu lại nhìn con ngõ đó, điện thoại bỗng đổ chuông. Không phải điện thoại của Shinsuke mà là của cô gái tên Ruriko bỏ lại. Shinsuke đi tới mép làn đường đi bộ, nhấn nút nghe.

“Vâng.” Anh nói.

Không thấy phía bên kia trả lời. Nhưng chắc chắn điện thoại đã được kết nối. Chỉ là phía bên kia đang im lặng thôi.

“A lô. Là cô phải không? Trả lời tôi đi!” Shinsuke nói.

Cuối cùng, Ruriko cũng cất tiếng: “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Là giọng nói đó. Giọng nói trầm buồn đầy bí ẩn. Lúc đó, máu trong cơ thể Shinsuke như nhảy múa. Cảm giác khi chạm vào làn da cô gái đó bỗng sống dậy.

“Ồ Ginza.” Anh đáp.

“Ginza à?” Cô ngẫm nghĩ một chút. “Được đó, giờ hãy đến chỗ tôi đi!”

Đó là lời mà Shinsuke chờ đợi mãi. Vì thế anh mới luôn giữ chiếc điện thoại đó bên người, không lúc nào rời.

“Tôi phải đến đâu?”

“Anh lên taxi đi. Rồi tôi sẽ nói. Hãy đến Universal Tower. ”

“Universal Tower? Là tòa nhà to đùng đó hả?”

“Tòa nhà cao, trông thô kệch ý,” Ruriko nói. “Phòng 4015.”

“4015.” Tức là ở tầng bốn mươi nhì, Shinsuke nghĩ.

“VẬY TÔI SẼ CHỜ.”

“Từ từ đã!” Lúc Shinsuke nói vậy, điện thoại đã bị cúp rồi. Anh đang định hỏi số của cô gái đó. Trên màn hình điện thoại không hiển thị số gọi đến.

Anh bắt taxi, nói địa chỉ như được bảo. Tài xế taxi cũng biết tòa nhà đó.

“Quý khách sống ở tòa nhà hoành tráng đó à?” Giọng điệu ông tài xế đầy hoài nghi xen lẫn cảm phục.

Shinsuke nhìn lại bộ dạng mình, chắc trông anh xoàng xĩnh lắm so với người sống ở đó. Bực bội, Shinsuke đáp: “Đúng vậy, trên tầng... bốn mươi.”

“VẬY Ừ?” Lần này, ông tài xế trung niên ngạc nhiên thật sự.

Shinsuke từng nghe Universal Tower là chung cư siêu cao tầng do công ty bất động sản hàng đầu xây dựng ở Nihonbashi. Trong tòa nhà có hơn năm mươi tầng với hơn bảy trăm phòng. Giá mỗi phòng dao động từ vài chục triệu đến hơn ba trăm triệu yên.

Cô ấy sống ở nơi đó sao? Nghĩ lại thì với phong thái khác hẳn người thường như Ruriko, điều đó cũng có thể lắm chứ.

Chẳng bao lâu, tòa nhà đó đã hiện ra trước mắt. Không hổ danh là Tower,

tòa tháp bốn góc nhọn chĩa thẳng lên bầu trời đêm. Xung quanh nó cũng có vài chung cư cao tầng, bước vào khu vực này như lạc vào vương quốc khác.

Taxi từ đường đi vào chung cư. Băng qua con đường dành cho ô tô được bao quanh bởi mảng cây cối kiểu vườn Anh, chiếc taxi đến trước sảnh trông như khách sạn cao cấp.

“Có vẻ như người phục vụ hay ai đó đang chờ.” Ông tài xế nói.

Shinsuke rút ra hai tờ năm nghìn yên rồi nhận lại tiền thừa. Ông tài xế làm gương mặt buồn xo, chắc hí hửng sẽ nhận được tiền bo.

Anh đi qua cửa tự động, bước vào sảnh. Bên trái là bàn lễ tân như trong khách sạn. Có sẵn chuông đặt ở đó, chắc ấn vào, bảo vệ sẽ ra. Chắc đó sẽ là người đàn ông mặc đồng phục chũm chu mà cái tên gọi bảo vệ sẽ không xứng với anh ta.

Chính diện có cái cửa kính, cạnh đó là cái bàn lớn, trên bề mặt lắp những bảng điều khiển khóa tự động. Shinsuke đứng trước cái bảng đó, ấn dãy số 4015, rồi ấn nút gọi.

Tưởng sẽ nghe thấy giọng nói của Ruriko trên loa, nhưng chẳng có phản ứng gì, đột nhiên cái cửa kính bên cạnh mở ra. Shinsuke bước vào trong. Có hành lang xếp một loạt ghế xô pha dành cho khách đợi. Ngập tràn bầu không khí kiểu như sẽ có mấy cậu bồi bàn nhã nhặn xuất hiện.

Trên trần treo một cái đèn chùm cực lớn. Đi sâu vào trong có sảnh chờ thang máy. Tám cái thang máy tất cả, mỗi bên bốn thang máy, đặt đối diện nhau. Từ trước đến nay, Shinsuke chưa từng nhìn thấy chung cư nào có nhiều thang máy đến thế.

Anh bước vào thang máy, ấn nút tầng bốn mươi trên bảng điện tử dạng cảm ứng được xếp ngay ngắn. Cánh cửa nặng nề đóng lại, thang máy nhẹ nhàng đi lên cao. Chuyển động của thang nhẹ quá nên trong phút chốc anh không biết được là đang lên hay đang xuống.

Thang máy dừng lại cũng rất nhẹ nhàng. Chỉ biết thang đã dừng lại khi cửa mở ra. Lúc quan sát cảnh xung quanh, thấy rõ ràng là thay đổi rồi thì

mới chắc chắn là thang máy đã di chuyển.

Shinsuke bước đi trên hành lang trải thảm màu nâu trầm. Các phòng được sắp xếp rất ngay ngắn. Phòng nào cũng lắp cửa trông rất kiên cố.

Anh dừng bước trước phòng 4015. Có chuông cạnh cửa. Anh nhấn nút, nhưng chẳng có phản ứng gì. Lúc Shinsuke đứng đó, có tiếng mở khóa. Tiếp theo, từ bên trong vọng ra tiếng mở cửa. Nhưng chẳng thấy có vẻ gì là cánh cửa chuyển động. Anh cầm tay nắm hình chữ L, xoay và đẩy cửa vào. Cửa mở ra không có chút phản ứng gì.

Bên trong tối om. Mùi nước hoa bay khắp phòng. Anh chăm chú nhìn, thấy cái cửa hai cánh ở ngay trước mặt. Cánh cửa đó đang mở. Trong cùng có một phòng trông như phòng khách.

Anh đóng cánh cửa sau lưng lại. Ngay sau đó, có tiếng như khóa kim loại sập vào. Shinsuke ngạc nhiên, định mở cánh cửa đó ra nhưng cửa đã bị khóa, cực kỳ chắc.

Anh bị nhốt kín trong này sao?

Lúc nghĩ vậy, Shinsuke bỗng nghe thấy tiếng đàn dương cầm phát ra từ đâu đó. Anh cởi giày, bước vào phòng. Tiếng đàn vọng ra từ bên trái.

Lần theo tiếng nhạc, đi ra hành lang, anh tìm thấy một thứ trông như công tắc đèn gắn trên bức tường. Anh thử ấn vào đó, nhưng chẳng có thay đổi nào.

Đầu hành lang có một căn phòng. Hình như tiếng đàn vang lên từ trong căn phòng đó. Anh mở cửa ra.

Đó là phòng ngủ. Giữa căn phòng rộng chừng ba mươi mét vuông có đặt cái giường đôi. Hầu như không có những vật dụng dùng trong phòng ngủ. Chỉ có một cái tủ đầu giường đặt ở đó.

Trên giường có một cô gái đang nằm. Cô đang mặc váy hay váy ngủ nhỉ? Dù là cái nào cũng chẳng có gì khác. Trong bóng tối nên nhìn không rõ lắm, hình như là màu đỏ. Cô ngồi dậy, nhìn Shinsuke. Trên tay cô cầm một vật trông như cái điều khiển ti vi.

“Cuối cùng anh cũng đến,” cô nói.

“Đây là nơi cô sống sao?” Shinsuke tiến một bước lên phía trước.

Ruriko cầm điều khiển, chĩa về phía tủ đầu giường, ấn nút gì đó. Thế là tiếng dương cầm bỗng ngừng lại. Shinsuke nhìn lên phía trên đầu. Trên tường có gắn loa. Cô uốn người trên giường. Có tiếng quần áo cọ vào nhau sột soạt. Cô vén cao gấu váy lên, để lộ ra bắp đùi trắng ngần trong bóng tối.

“Anh muốn gặp tôi chứ?” Cô hỏi.

“Cô thì sao?” Shinsuke hỏi ngược lại.

“Nói thế nào nhỉ?”

Cô chỉ tay về phía Shinsuke. Shinsuke lại gần chiếc giường. Cái thảm lông dài và rất êm dưới những bước chân của Shinsuke. Anh với tay ra, chạm vào đầu ngón tay cô.

“Tôi muốn gặp cô, muốn đến chết đi được.” Shinsuke luồn ngón tay vào ngón tay cô.

Chương 22

Ruriko đang mặc váy chứ không phải váy ngủ. Lúc cô cởi bộ đó ra thì anh mới biết. Dưới bộ váy đó, cô không mặc đồ lót.

Cô muốn nằm trên. Cơ thể trắng muốt uốn éo như con rắn. Cô mảnh dẻ nhưng có bộ ngực nở nang. Ngực cô đang rung lên trông như một loài động vật thân mềm. Shinsuke bóp bầu ngực đó, ôm eo cô. Mỗi lần như thế, Ruriko lại lùi ra sau. Mái tóc dài đang tung bay.

Đôi gò má cao ngửa lên trần. Miệng cô mở ra, rên rỉ. Mồ hôi vẽ thành đường như đường gân trên cái cổ thon dài. Mồ hôi đó chảy xuống tận ngực.

Thi thoảng cô lại đặt hai tay lên ngực Shinsuke, nhìn xuống anh. Ánh sáng từ đèn ngủ chiếu vào gương mặt cô. Ánh mắt cô chứa đầy dự vọng và mưu tính như ánh mắt của động vật săn mồi nhìn con mồi. Anh nhìn thấy cái lưỡi màu đỏ trong miệng cô.

Shinsuke bắt đầu thấy khoái cảm, não bộ như tê đi. Thần kinh trở nên nhạy cảm lạ thường. Cảm giác khi da cọ vào ga trải giường càng đẩy khoái cảm của anh lên cao trào.

Anh như mất hết khả năng suy nghĩ. Ngoài việc đắm chìm trong khoái lạc, anh không thể nghĩ gì khác nữa. Ước gì khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi.

Nhưng...

Khi khoái cảm dâng lên như làn sóng, một suy nghĩ bỗng lướt qua đầu anh. Cô gái này là ai?

Trước nay anh cũng từng nghĩ về con người Ruriko rồi. Thậm chí anh còn đưa ra rất nhiều dự đoán. Nhưng những suy tư chạy qua đầu anh lúc này

lại là những thứ hoàn toàn khác.

Anh từng gặp cô gái này rồi.

Mình từng gặp cô gái này rồi. Trước đây đã gặp ở đâu đó. Không phải ở Myoga. Mà là ở nơi khác. Mà cũng không phải xưa lắm. Là gần đây thôi.

Lần đầu tiên quan hệ với cô gái này, anh đã nghĩ như vậy. Cô gái này giống ai đó. Giống ai nhỉ?

Mà không phải giống ai, anh nghĩ. Đó là người mà anh biết từ trước. Nhưng anh không thể nghĩ ra là ai.

Điều kỳ lạ là không phải chỉ trong lần đầu tiên Ruriko đến quán, mà đến tận bây giờ anh vẫn nghĩ như vậy.

Nhưng suy nghĩ đó chỉ xuất hiện trong thoáng chốc. Con sóng khoái cảm như nuốt gọn cơ thể anh, rồi phun trào ra từ trong cơ thể như nham thạch. Anh cố kìm hãm khoái cảm đó lại, vẫn chưa muốn kết thúc. Anh vẫn muốn gắn kết với cơ thể cô. Khoảng thời gian ít ỏi giữ được sự cân bằng đó là lúc sung sướng nhất. Nhưng rồi anh không thể kìm giữ sức nóng trong cơ thể nữa.

Hình như Shinsuke đã thiếp đi. Lúc tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường, người trần trụi, không mặc quần áo.

Không thấy bóng dáng Ruriko đâu. Anh nhắc người dậy. Quần áo anh cởi ra vẫn còn rơi trên sàn. Chưa hết uể oải, anh tuột khỏi giường, mặc đồ lót, xỏ quần dài, khoác áo khoác. Đi cả giày.

Anh thử gọi Ruriko. Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô. Chỉ vậy thôi nhưng như xé tan bức tường dày. Không thấy trả lời. Tiếng gọi của anh không vọng lại mà biến mất ở đâu đó. Anh cảm thấy không khí rất khô.

Nghe thấy âm thanh khe khẽ, anh rời khỏi phòng, đi ra hành lang. Âm thanh ấy phát ra từ phòng khách. Là âm thanh quen thuộc với anh.

Shinsuke đi vào phòng khách. Một căn phòng rộng hơn ba mươi mét vuông.

Giữa phòng có đặt một quầy bar. Đứng trước bàn, Ruriko mặc áo khoác lụa, đang rót cocktail từ bình pha vào ly. Âm thanh ban nãy anh nghe thấy là tiếng lắc bình pha cocktail.

“Cô dùng công thức gì?” Shinsuke hỏi.

“Brandy, rum trắng, rượu Curaçao, nước ép chanh.” Cô đáp trôi chảy.

“Between the sheets à?”

“Giống với tôi đó.”

Ruriko mỗi tay cầm một ly, chìa ly trên tay trái về phía Shinsuke. Shinsuke nhận ly cocktail, cụng keng một cái vào ly cô đang cầm trên tay, rồi uống ừng ực ly của mình.

“Có được không?” Cô hỏi.

“Giống như căn phòng này.” Shinsuke trả lời.

Cô nghiêng đầu, như muốn hỏi thế nghĩa là sao?

“Hoàn hảo. Tuyệt vời.”

Ruriko cười một cách đáng ngờ, nhỏ nhẹ nói cảm ơn. Thấy điệu bộ đó, Shinsuke lại nghĩ không biết cô giống ai. Cô gái này là ai nhỉ?

Uống được nửa ly cocktail, anh đặt ly lên bàn.

“Cho tôi xem phòng được không?”

“Mời anh!”

Cạnh quầy bar có một cái cửa kéo. Shinsuke mở cánh cửa đó ra trước. Bên kia cánh cửa là phòng bếp. Bếp thiết kế hình chữ L trông có vẻ tiện dụng, ai mà thích nấu ăn hẳn sẽ thích lắm đây. Shinsuke nhìn thì thấy bồn rửa, bàn bếp ít nhất phải hai, ba tuần không sử dụng đến.

Băng qua bếp, ra hành lang, quay lại sảnh. Phía trước sảnh có một cái cửa. Nghĩ là có một phòng nữa, Shinsuke đặt tay lên tay nắm cửa. Nhưng xoay mãi mà cửa không mở. Nhìn kỹ thì thấy nó được khóa cẩn thận dù là cửa trong nhà.

“Cửa đó không mở được đâu.” Đằng sau vang lên giọng nói khi anh đang mãi nhìn lỗ khóa của cửa. Ruriko đang đứng ở đó.

“Tại sao?” Shinsuke hỏi.

“Vì khóa rồi.”

“Thế sao phải khóa? Có gì quan trọng trong này sao?”

“Ừ thì...” Ruriko gật đầu. “Cái gì ta?”

“Tôi tò mò muốn biết là thứ gì. Cô không thể cho tôi xem bên trong sao?”

“Chẳng có gì quan trọng đâu.” Ruriko lại gần Shinsuke. Gấu áo khoác ngủ hơi xẻ ra, đủ để nhìn thấy cái chân thon dài. “Nhà nào cũng có một, hai thứ không muốn cho người khác thấy.”

“Cô nói vậy tôi lại càng tò mò.”

“Anh trẻ con thật!” Ruriko đứng như dính sát người Shinsuke. Cánh tay thon cuộn bên ngoài cánh tay Shinsuke. “Thay vì thế, hãy ra kia uống cocktail. Tôi muốn quyết định chuyện sau này.”

“Chuyện sau này ư?”

“Đúng vậy, chuyện quan trọng.”

Nói rồi, cô kéo tay Shinsuke. Anh để mặc cô lôi đi, quay lại phòng khách.

Phòng khách rộng vậy nhưng cũng chỉ đặt mấy đồ đạc cần thiết tối thiểu. Nổi bật trong đó là cái giá để bát đĩa kiểu cổ trông cao cấp, bộ xô pha ở gần cửa sổ và chiếc bàn bằng đá cẩm thạch đặt trước bộ xô pha đó.

Ruriko dẫn anh ra xô pha ngồi. Đúng là xô pha xịn, rất mềm mại, nhưng khi ngồi lại không bị xẹp hay lún. Trên mặt bàn đá cẩm thạch có đặt ly cocktail ban nãy. Cô cũng ngồi xuống bên cạnh Shinsuke.

“Anh có thích căn phòng này không?” Cô hỏi.

“Thích chứ. Đẹp mà.” Anh uống cocktail. Hơi đắng.

“Tốt rồi. Tôi đang lo anh mà không thích thì tôi không biết phải làm sao. Giờ yên tâm rồi. Vì sau này anh sẽ ở hẳn căn hộ này.”

“Ồ hẳn á?” Shinsuke nhìn Ruriko. “Ồ hẳn là sao?”

“Nghĩa là vĩnh viễn.” Mắt cô sáng lên. Mà không, nên gọi là sáng một cách đáng ngờ. “Nếu thứ gọi là vĩnh viễn không tồn tại thì có thể nói là đến lúc chết.”

“Từ từ đã. Cô cho tôi sống ở đây sao?” Shinsuke hỏi. Anh vẫn cười, nghĩ rằng cô đang đùa.

“Không phải cho sống.” Ruriko mỉm cười. “Mà anh sẽ sống ở đây, điều đó đã được quyết định rồi. Không thể đi ngược lại số mệnh.”

“Số mệnh sao? Nghĩa là tôi và cô được gắn kết bởi sợi dây số mệnh?”

“Đúng vậy, và sợi dây đó...” Cô đan tay vào tay Shinsuke. “Sẽ không bao giờ tuột ra hay bị đứt.”

“Tôi cũng cảm thấy như số mệnh xếp đặt. Cứ muốn ở bên em mãi thôi. Nhưng trước đó hãy cho tôi biết về em. Em là ai? Tại sao lại đến Myoga? Sao lại quyến rũ tôi?”

Cô khẽ cười, dựng cái ly lên.

“Sao anh lại muốn biết việc đó? Tôi là Ruriko. Ngoài điều đó ra thì còn cần gì nữa?”

“Nhưng chẳng phải em biết về tôi sao? Tôi làm ở đâu em cũng biết.”

“Những việc đó, từ đêm nay sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Tại sao?”

“Là tại vì anh không cần phải tiếp mấy tên khách say ở quán rượu rẻ tiền đó nữa. Tất cả những việc liên quan đến anh đều trở thành quá khứ rồi.”

“Từ từ đã. Không tiếp khách nữa là sao? Tôi đâu có định nghỉ việc.”

Ruriko lắc đầu.

“Anh sẽ không đến quán đó nữa. Không chỉ quán đó mà không cần đi đâu hết. Anh sẽ ở đây mãi. Cùng với tôi.”

“Ruriko...”

“Anh không vừa lòng sao?”

Ruriko tháo sợi dây buộc áo choàng. Mảnh vải lụa từ từ tụt xuống. Chỉ còn lại tấm thân trắng ngần như con rắn lột xác. Shinsuke vẫn cầm cái ly, chăm chú nhìn cơ thể cô. Như bị bóng đè, anh không cử động nổi người. Khi đó, từ sâu trong tim vang lên tiếng chuông cảnh báo. Bản năng mách bảo có điều gì nguy hiểm. Nhưng anh không biết mỗi nguy đó là gì. Mình rốt cuộc đang sợ điều gì? Mình muốn chạy trốn khỏi thứ gì?

Đột nhiên cơn buồn ngủ ập đến. Anh khó giữ cho mí mắt mở ra. Ruriko trong trạng thái khóa thân hoàn toàn đến bên cạnh anh. Cô đang cười. Nhưng gương mặt bị nhòe đi.

“Ồ bên nhau vĩnh viễn.” Cô thì thầm bên tai anh.

Shinsuke cảm thấy đôi tay mảnh mai của cô đang ôm mình. Mắt anh nhắm hắt lại. Anh cảm thấy có thứ gì đó mềm mại trên da mặt. Như bầu vú chạm vào gò má. Shinsuke cố mở mắt, vành mí mắt nặng như chì ra, ngược nhìn Ruriko.

Cô không cười. Gương mặt giống như đeo mặt nạ đang cúi xuống nhìn Shinsuke. Trong phút chốc, gương mặt đó trông như đồ giả.

Chính là lúc ấy. Trong ký ức dần biến mất của Shinsuke có cái gì đó bật lên. Cú sốc chạy qua não như tia lửa bắn ra do chập điện, như pháo hoa rơi xuống.

Anh nhớ ra đã gặp cô gái này ở đâu rồi. Mà không, nói là gặp thì không chính xác. Vì anh chỉ nhìn thấy mặt thôi. Mà còn nhìn trong ảnh. Một nỗi sợ vô căn cứ xuyên qua cơ thể anh. Con lạnh buốt chạy dọc sống lưng. Toàn thân nổi hết da gà. Lúc đó, anh rơi vào góc ý thức tăm tối.

Chương 23

Lúc mở mắt ra, đầu anh đau như búa bổ, cơ thể nôn nao. Shinsuke xoa tay lên mặt. Đây là nơi nào? Anh không thể nghĩ ra ngay.

Cái trần nhà màu xám đập vào mắt anh đầu tiên. Trên đó có những hoa văn li ti trông lạ lẫm. Anh nhìn xuống. Bức tường màu trắng, cái cửa màu nâu cháy.

Đến đây thì anh hiểu ra rồi. À, đúng vậy. Đây là nhà của cô gái tên Ruriko đó. Lúc hai người ở cùng nhau, anh đột nhiên thấy buồn ngủ và cứ thế ngủ luôn.

Shinsuke ở trên giường. Chấn đấp trên người, anh không mặc gì, kể cả đồ lót. Cổ chân trái có cảm giác rất lạ, kiểu như bị trói bởi thứ gì đó. Anh lật chăn ra, nhìn chân trái. Không kịp suy nghĩ gì đã hét lên.

Cổ chân bị trói lại bởi còng sắt, rồi cái còng đó lại nối với dây xích. Shinsuke ngồi bật dậy, cố tháo cái còng chân, nhưng không tháo được bằng tay. Anh lần theo sợi xích nối với cái còng. Nó được quấn thành vài vòng ngay bên cạnh giường. Đầu sợi xích gắn hẳn vào bức tường bên cạnh.

Đùa mình ư?

Anh tìm quần áo. Nhưng không tìm thấy một thứ nào xung quanh giường. Anh thử mở tủ quần áo, trong đó trống trơn. Anh linh cảm có điều chẳng lành. Anh kéo dây xích và bắt đầu đi. Trước tiên ra hành lang. Anh bước đi, kéo theo sợi xích va lạch cạch trên sàn. Sợi xích hình như khá dài.

Cửa phòng khách đang đóng. Anh mở cánh cửa đó ra, bước vào. Ghế xô pha, bàn, quầy bar vẫn y hệt như lúc anh chưa ngủ, nhưng không thấy bóng dáng cô gái đâu.

“Ruriko!” Anh gọi. “Này, Ruriko!” Anh gọi lần nữa. Không thấy trả lời.

Phòng khách vẫn tối om. Nhìn cửa sổ, anh đã biết nguyên nhân. Cái rèm chắn sáng được kéo vào hết. Đó là tấm rèm màu đen giống với tấm màn che trong rạp chiếu phim. Cái rèm chắn sáng tốt thật, không có nổi một tia sáng lọt qua. Shinsuke không biết bây giờ là sáng hay trưa, có khi trời tối rồi cũng nên.

Anh đi đến gần cửa sổ. Trước tiên, anh muốn nhìn khung cảnh bên ngoài. Nhưng cái cửa sổ cách chỗ anh đứng đến hai mét. Chân trái anh không thể tiến thêm lên phía trước. Sợi xích không đủ dài.

Anh tặc lưỡi, đi ra hành lang. Sau đó lại gần cửa ra vào. May thay, xích đủ dài để đến được cửa. Anh cố mở khóa ra nhưng không được. Chẳng nhúc nhích tí nào.

Ra vậy, anh nghĩ. Anh không biết cửa này khóa thế nào, hình như cái khóa là dạng đặc biệt. Có thể thao tác từ xa nên dù tận tay mở cũng không được.

Anh quay lại phòng ngủ. Trên đường đi, nhận ra cánh cửa phòng tắm đang mở, anh thử nhòm vào trong. Nó rộng tới mức sinh viên đại học có thể ở trọ được. Phía trong có hai cánh cửa. Một cái là cửa nhà vệ sinh, một cái chắc cửa phòng có bồn tắm. Dây xích kêu lạch cạch lúc Shinsuke bước vào trong. Đúng như anh nghĩ, dây xích được tính toán đủ dài để anh vào được nhà vệ sinh và nhà tắm.

Bồn rửa mặt to như bồn ở khách sạn cao cấp. Trên đó đặt bàn chải, kem đánh răng, dao cạo râu, kem cạo râu, tất cả đều mới nguyên. Rời khỏi phòng tắm, anh quay lại phòng ngủ. Anh nhìn quanh phòng, cố tìm xem có bộ quần áo nào không. Anh dừng mắt ở cái tủ đầu giường. Trên đó để lát sandwich đặt trên đĩa, bình nước nhỏ, cốc cà phê.

“Gì thế này?” Anh lẩm bẩm. Tiếp theo anh lại hét lên. “Chuyện gì thế này?”

Nhưng chẳng thấy ai trả lời. Chỉ có giọng anh vang vọng lại. Shinsuke

chạy đến cửa sổ. Anh có thể cử động thoải mái nếu ở trong căn phòng này. Anh tóm cái rèm chắn sáng, mở thật mạnh. Nhưng phía bên kia cái rèm là bức tường màu trắng. Cửa sổ bị bịt kín. Shinsuke đứng như trời trồng. Anh chẳng hiểu gì. Anh lảo đảo quay lại giường, ngồi xuống. Rồi vò đầu bứt tai.

Giận điên người, sao mình gặp phải cảnh này chứ? Nhưng rồi một suy nghĩ khác lại chi phối đầu óc anh. Anh nhớ lại điều mà mình nghĩ tới khi nhìn gương mặt của cô gái đó trước lúc chìm vào giấc ngủ. Thế là nỗi sợ hãi lại bùng lên.

Shinsuke nghĩ tới một bức ảnh. Là bức ảnh ma nơ canh do Kishinaka Reiji làm ra. Hơn thế nữa, đó chính là ma nơ canh làm giống với gương mặt của Kishinaka Minae đã chết. Ruriko có gương mặt giống hệt ma nơ canh đó.

Chương 24

Lúc nằm trên giường, không biết từ lúc nào anh lại ngủ mãi. Nhưng trong phòng tối om nên trong phút chốc anh không biết mắt đang mở ra hay vẫn nhắm nguyên. Shinsuke đưa tay phải lên phía trước mặt, nắm tay lại rồi mở tay ra. Vẫn nhìn thấy cử động của bàn tay trong bóng tối. Anh không có cảm giác gì về thời gian. Cũng chẳng có cảm giác gì về không gian. Mình đang ở đâu? Tại sao mình lại ở đây? Nhất thời anh không nghĩ ra được. Đương nhiên là cũng không mất nhiều thời gian lắm cho đến khi xác nhận lại tình hình. Anh khó mà nghĩ rằng những việc xảy ra với mình là hiện thực. Nhưng cả việc trên người không một mảnh vải và chân bị xích lại, tiếc thay đều không phải là mơ. Anh đang bị nhốt trong căn phòng của cô gái bí ẩn đó.

Anh lần mò tìm công tắc bật đèn ngủ. Đèn bật lên, mắt nhìn thấy bánh sandwich đặt trên tủ đầu giường. Shinsuke cũng không biết mình có đang đói không. Anh có cảm giác đã rất lâu rồi kể từ lúc ăn lần cuối.

Anh vớ tay lấy miếng sandwich kẹp thịt nguội, bỏ vào miệng. Mặt sandwich khô lại rồi, nhưng mùi vị cũng không tệ. Nuốt miếng đầu tiên, anh thấy đói cồn cào.

Shinsuke ăn liên tục không ngừng nghỉ. Ăn đến miếng thứ năm, anh rót cà phê ở bình vào cốc. Mùi thơm của cà phê kích thích niêm mạc mũi anh. Cuối cùng thần kinh đã tỉnh táo trở lại.

Anh ngồi xuống giường, vừa nhâm nhi ly cà phê thứ hai vừa ngẫm nghĩ xem chuyện gì đang diễn ra.

Gương mặt Ruriko hiện lên trong đầu, anh chợt thấy rùng mình. Tại sao cô ấy lại có gương mặt giống ma nơ canh đó, gương mặt giống với

Kishinaka Minae?

Shinsuke nhớ lại lời của Hotsuta Juitsu. Cậu ta đã nhìn thấy Kishinaka Minae ngay trước ngày thi thể của Kishinaka Reiji được phát hiện ra. Cậu ta cũng khẳng định chắc chắn là cô ấy.

Người Juitsu nhìn thấy phải chăng là Ruriko? Mà không, chín mươi chín phần trăm là Ruriko rồi. Nghĩ thế là tự nhiên nhất.

Ruriko thực ra là ai? Chỉ có thể nghĩ cô là chị em sinh đôi của Kishinaka Minae. Nếu vậy, sự tồn tại của cô, vì lý do nào đó mà cảnh sát không nắm được. Mà cho dù có là chị em sinh đôi đi nữa, sao lại đợi đến tận lúc này mới trả thù Shinsuke? Không phải, Shinsuke lắc đầu.

Nếu vì nguyên do nào đó, đột nhiên cô muốn trả thù, thì việc đó phần nào có thể hiểu được. Điều anh không hiểu là cô ta đang muốn làm gì. Nếu báo thù là mục đích của cô thì đến bây giờ đã có rất nhiều cơ hội cho cô ra tay. Thay vì còng chân rồi giam hãm anh thế này thì thẳng tay giết anh chẳng phải rảnh rang cho cô hơn sao?

“Mình chẳng hiểu gì cả.” Anh lẩm bẩm, lấy hai tay che lên mặt.

Đúng lúc đó có tiếng động. Là tiếng mở khóa. Khóa ở sảnh. Tiếng cửa mở ra, đóng lại và khóa tiếp. Ai đó đang đi trên hành lang. Cánh cửa phòng từ từ mở ra.

“Anh dậy rồi à?” Ruriko nói.

Gương mặt trắng ngời của cô hiện lên mờ ảo trong bóng tối. Là gương mặt đó. Không nhầm đi đâu được nữa.

Cô mặc váy liền màu sáng. Trong bóng tối lờ mờ, Shinsuke không nhìn rõ đó chính xác là màu gì. Trong mắt Shinsuke, đó là màu xanh da trời. Mái tóc dài uốn xoắn nhẹ, thả xuống che bờ vai.

Giờ thì anh đã hiểu lý do trước đây anh không nhận ra gương mặt Ruriko giống với ma nơ canh đó. Lần đầu đến Myoga, cô xuất hiện với hình ảnh hoàn toàn khác bây giờ. Khác ở cách trang điểm, khác cả độ dài mái tóc.

Rồi cô mới từ từ bộc lộ bản chất.

“Sandwich thế nào?” Cô nhìn cái đĩa trên tủ đầu giường, bước vào trong phòng.

“Cô đang làm cái quái gì vậy?”

Ruriko dừng bước, nhìn anh. Trên môi cô nở một nụ cười khó hiểu.

“Anh không vừa lòng sao?”

“Cô tháo xích ra đi.”

“Việc đó thì không được.” Cô khẽ lắc đầu.

“Rốt cuộc thì cô là ai? Sao lại làm những việc này?”

“Lý do sao chẳng được. Tóm lại, anh chỉ cần ở đây thôi.”

Ruriko nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo, cởi cả đồ lót, khi không còn mặc gì trên người, cô lại gần Shinsuke.

Đến trước mặt Shinsuke, cô quỳ xuống, đầu gối áp lên sàn. Cô giang đùi anh ra. Đến đây, anh cảm nhận dòng máu nóng đang chảy khắp cơ thể. Dù thấy sợ cô và muốn mau chóng thoát khỏi nơi này nhưng Shinsuke không thể phản kháng lại được.

Ruriko chơi đùa cơ thể anh trong lòng bàn tay cô. Không lâu sau, cô để môi lại gần. Toàn thân Shinsuke run lên. Khoái cảm chạy từ cột sống đến não. Anh rên lên. Quá phấn khích, Shinsuke ngửa người ra, dang rộng cả tay lẫn chân.

Lúc anh sắp lên đỉnh, Ruriko như biết trước điều đó nên rời môi ra. Cô đứng dậy, ấn nhẹ vào hai vai Shinsuke. Anh nằm lên giường. Cô cũng lên giường rồi. Cô nhẹ nhàng liếm ngực Shinsuke, rồi đột nhiên leo lên người anh ngồi. Lúc cô thả lỏng người, Shinsuke mới đi sâu vào trong cô. Anh thấy tê liệt từ sâu tận trong óc. Suy nghĩ cũng không còn tỉnh táo nữa. Cơ thể Ruriko chuyển động mạnh hơn. Hai tay Shinsuke ôm eo cô. Thần kinh tập trung hết vào nửa thân dưới. Anh căng người lên.

Là lúc đó. Anh nhìn gương mặt cô từ dưới lên. Môi cô hé mở, gò má hơi

nhô ra, và cô đang nhìn xuống Shinsuke. gương mặt đó không toát lên biểu cảm của một cô gái đang say trong khoái cảm. Trong đôi mắt ấy không có chút cảm xúc nào. Đôi mắt như nhét viên bi thủy tinh bên trong.

Bi thủy tinh, búp bê, ma nơ canh.

Những liên tưởng quái gở chạy qua não Shinsuke. Những liên tưởng đó đè vụn cảm xúc của anh. Khoái cảm chạy khắp cơ thể trong phút chốc biến mất. Dục vọng tụt đi nhanh chóng. Đầu anh cũng nguội lạnh. Cơ thể không còn chút sức lực nào.

Ruriko không có lý nào lại không nhận ra sự thay đổi của Shinsuke. Cô ngừng chuyển động, nhìn chăm chăm vào anh, cố nhìn xem sự thay đổi nào đang diễn ra bên trong Shinsuke.

Dục vọng đã tụt xuống thì không thể khôi phục lại. Ruriko một lúc lâu không nói năng gì, chỉ nhìn như đóng đinh vào Shinsuke. Shinsuke cũng không lảng tránh ánh mắt đó. Sự im lặng kỳ lạ đó kéo dài trong vài giây.

Ruriko dẫn đôi gò má. Cô nở nụ cười trên môi, vẫn nhìn Shinsuke, và nhích cơ thể lên phía trước. Đến vùng rốn của Shinsuke, cô dồn toàn bộ trọng lượng lên cơ thể anh. Shinsuke dồn lực lên vùng cơ bụng, cố chịu áp lực đó.

“Vậy sao?” Cô nói. “Anh nhớ ra tôi là ai rồi nhỉ?”

“Cô... là ai?”

“Anh nhớ ra rồi mà. Tôi là người mà anh biết rất rõ.”

Shinsuke lắc đầu. “Không thể có chuyện vớ vẩn như vậy được.”

“Vì đáng lẽ tôi phải chết rồi đúng không?”

“Cô là ai? Trả lời tôi đi!”

Cô không trả lời. Chỉ nở nụ cười trên môi. Hai tay cô bắt đầu xoa lên ngực Shinsuke. “Này.” Cô nói. “Dù chết rồi nhưng vẫn có cách để tồn tại trên thế gian này.”

“Cô đang nói cái gì vậy?” Shinsuke bóp vai cô. “Đầu óc cô có bình

thường không đây?”

Cô uốn người như con rắn, thoát khỏi Shinsuke. Xuống khỏi giường, không một mảnh vải trên người, Ruriko đứng nhìn anh. Shinsuke định ngồi dậy. Nhưng vừa nhìn vào mắt cô, anh đã không cử động nổi, hết như đang bị bóng đè.

“Anh có sức để nhìn không?” Cô căng mắt. Khác hoàn toàn với đôi mắt như viên bi thủy tinh ban nãy, đôi mắt này sâu thẳm đến vô tận, từ trong sâu thẳm đó như phát ra ánh sáng hút tim người khác.

Cổ họng Shinsuke không thể thốt ra tiếng nói. Thân thể anh như không phải của anh nữa.

“Rồi sẽ có lúc anh hiểu được thôi. Tôi sẽ làm cho anh hiểu.”

Ruriko đi ra cửa. Shinsuke không thể đuổi theo. Anh không nhắc nổi một ngón tay lên. Cô đã ra khỏi phòng. Có cảm giác đang bước trên hành lang. Hình như vào đến phòng khách rồi. Cô đang làm gì nhỉ? Có tiếng bát đĩa. Có lẽ cô đi ra sảnh không lâu sau đó. Anh nghe thấy tiếng xỏ giày.

“Chúc ngủ ngon nhé!” Giọng cô vang lên.

Đúng lúc đó, sức mạnh không nhìn thấy bằng mắt đang bóp nghẹt cơ thể Shinsuke bỗng biến mất. Anh cử động cánh tay rồi ngồi dậy.

“Chờ đã!” Anh hét lên. “Chờ tôi đã!”

Anh chạy ra phía sảnh. Nhưng lúc ra được tới sảnh, cánh cửa đã đóng sầm lại. Một tiếng âm vang lên, cửa bị khóa lại.

“Ruriko!” Anh gọi to.

Nhưng chẳng có gì đáp lại. Không nghe thấy dù chỉ là tiếng một bước chân ở bên kia cánh cửa. Shinsuke nhìn chân mình. Vết còng hằn trên cổ chân, từ đó rỉ ra một ít máu.

Anh đi ra phòng khách. Đồ ăn đặt sẵn trên bàn. Có món khai vị, xúp, sa lát và cả bít tết. Một chai vang đỏ đã được khai ra, rót khoảng nửa cái ly.

Anh lại gần, húp xúp trong đĩa. Đúng như anh nghĩ, xúp nguội ngắt rồi.

Cô ta mang từ đâu về và chỉ bày lên bàn thôi. Shinsuke uống cạn ly rượu vang. Là loại thượng hạng, nhưng anh chẳng có tâm trạng nào mà thưởng thức. Anh rót ly thứ hai, và lại cho nó trôi qua cổ họng.

Đồ ăn có cả thìa và đĩa nhựa đi kèm. Nhưng chẳng thấy dao dĩa. Chắc sợ anh nghĩ đến mấy điều không hay. Anh không dùng thìa và dĩa mà lấy tay bóc món khai vị và xẻ thịt bò ra ăn. Chẳng có vị gì. Không phải là do đồ nguội ngắt rồi. Có khi do vị giác của anh không hoạt động.

Đột nhiên thấy sốt ruột và giận dữ, Shinsuke đứng dậy, hét thật to: “Này!”

Đây là chung cư. Bên trái, bên phải, phía trên, phía dưới đều là căn hộ. Anh mong tiếng anh sẽ đến được tai người nào đó.

“Xin lỗi, có ai không?”

Anh giẫm mạnh xuống sàn, đập tay vào tường. Nếu làm điều tương tự ở căn hộ anh sống trên phố Monzennaka thì không chỉ người ở bên trái, bên phải, bên trên, bên dưới căn hộ, mà những người sống xung quanh cũng sẽ sang ý kiến.

Nhưng tòa nhà này khác căn hộ Shinsuke sống về mọi mặt. Có khi ngay việc dùng chung một cái tên gọi ‘chung cư’ cũng đã lạ lùng rồi. Dù Shinsuke hét lên hay làm ầm lên thế nào, cũng chẳng có ai đến nhắc nhở cả.

Rốt cuộc là chuyện gì đây? Mọi việc sẽ thành thế nào đây? Shinsuke nằm cuộn tròn người trên sàn phòng khách. Lúc ấy, bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại ở đâu đó.

Chương 25

Trong chốc lát, tưởng tiếng chuông điện thoại, nhưng Shinsuke cũng không tự tin để khẳng định là đúng thế thật. Âm thanh đó rất nhỏ, nghe không rõ. Anh không nghĩ cô ta lại phạm sai lầm để quên điện thoại ở đâu đó trong nhà. Nhưng mà tiếng chuông vang lên bốn, năm lần đó ắt hẳn là chuông báo cuộc gọi đến mà anh từng nghe rồi. Tiếng đó phát ra từ phía sảnh.

Shinsuke vừa kéo lê dây xích vừa đi bộ ra sảnh. Tiếng chuông báo vẫn còn kêu. Cạnh chỗ để giày có đặt tủ đựng giày. Âm thanh hình như phát ra từ đó. Anh định mở cánh cửa tủ đó ra, nhưng xích ngăn quá không với tới được, còn cách vài chục phân nữa.

Anh quay lại phòng khách, tìm xem có dụng cụ gì dùng được không. Nhưng nhìn quanh chẳng thấy gì có vẻ hữu dụng. Đến đây, anh đành đi ra hành lang, quay lại phòng ngủ, chỉ còn lại nỗi thất vọng.

Tiếng chuông điện thoại đã ngừng hẳn rồi. Shinsuke bước vào phòng tắm. Anh nhòm cả nhà vệ sinh. Nhưng chẳng có gì dùng được cả.

Anh đập tay vào tường rồi ngồi thụp xuống sàn, cảm thấy sự tồn tại của bản thân mình thật thảm hại làm sao, còn không có nổi một cây gậy trong tay. Nghĩ xem còn cách nào nữa không, anh đứng dậy, lúc đó anh nhìn thấy móc treo khăn. Nó phải dài hơn năm mươi phân, làm bằng nhựa, hai đầu được cố định.

Shinsuke đi vào phòng khách, lấy cái thìa rồi quay lại phòng tắm. Anh thử nhét đầu thìa vào rãnh ren của móc treo. Nó không vừa khít, nhưng nếu dùng sức thì có thể mở ra. Shinsuke dồn sức lên tay, khẽ xoay cho ren lỏng ra. Vốn dĩ ren không được vặn chặt từ đầu, giờ ren bắt đầu lỏng ra rồi. Lúc

đầu cần lực khá mạnh, dần dần ren càng dễ xoay ra hơn.

Một cảm giác lạ lùng bỗng xộc đến. Là thứ ký ức ảo giác mà anh gặp rất nhiều lần lúc soi gương ở bồn rửa mặt. Nhưng ký ức ảo giác lần này mới hơn những lần trước.

Đúng vậy, mình đã từng tháo ren kiểu thế này. Trong phòng tắm ở chung cư của Shinsuke cũng có bồn rửa mặt. Anh nhớ là đã dùng tuốc nơ vít để vặn lỏng ren cái gương của bồn rửa thô kệch đó trên tường. Mà không chỉ vặn lỏng, anh còn tháo gương ra, đưa gương lại chỗ cũ, vặn ren lại. Anh làm thế để làm gì?

Anh nhớ là mình giấu thứ gì đó. Là cái bọc màu trắng. Nhưng anh không thể nhớ ra bên trong cái bọc đó là gì. Sao anh lại làm thế? Vì không muốn cho người khác thấy thứ bên trong ư? Sao anh lại giữ thứ nguy hiểm đó?

Shinsuke lắc đầu. Thôi, việc ấy cứ để sau hẵng tính. Giờ phải ưu tiên thoát khỏi chốn địa ngục này đã.

Nhưng lúc vặn ren tiếp, anh chợt nhớ ra một điều. Anh dừng tay. Lúc Narumi biến mất, có cái tuốc nơ vít đặt trên bàn trang điểm của cô. Đó là tuốc nơ vít có đầu hình hoa khế. Lẽ nào Narumi dùng cái tuốc nơ vít đó để tháo gương trong phòng tắm? Phải chăng cô muốn lấy thứ giấu đằng sau gương?

Nghĩ đến đây, Shinsuke nhận ra. Lúc anh nhập viện rồi quay về nhà, căn phòng hoàn toàn thay đổi. Phải chăng đó là cách Narumi che giấu việc cô đã lục tung căn phòng lên để tìm ‘thứ đó’? Cô vẫn tiếp tục tìm ‘thứ đó’, và cuối cùng nhận ra nó ở sau gương. Rồi cô mang theo ‘thứ đó’ và trốn biệt tăm. Tóm lại, phải tháo tấm gương ở phòng tắm đó ra để xem, anh nghĩ. Đương nhiên để làm được vậy thì phải thoát khỏi nơi này đã.

Bỏ bao công sức, cuối cùng anh đã tháo được cái móc treo ra khỏi tường. Shinsuke cầm cái móc đó đi ra sảnh. Cánh cửa tủ đựng giày không có mấy thứ kiểu như tay cầm. Shinsuke dùng móc treo, ấn thử vào cánh cửa tủ. Cảm giác như ấn vào lò xo. Lúc thả móc ra, lò xo bật lại khiến cửa mở ra.

Quần áo của Shinsuke được cuộn tròn, nhét bên trong tủ. Giày cũng ở trong đó. Anh vói tay, dùng móc cổ lôi quần áo và giày về phía mình. Cảm giác như đã tìm được lối ra trong mê cung. Anh gỡ quần ra, lục tìm ví. Anh tìm thấy điện thoại. Là điện thoại Shinsuke mang đi từ trước. Ruriko đã lấy đi cái điện thoại cô bỏ lại quán. Chắc cô không nghĩ Shinsuke để điện thoại ở cả hai bên túi quần nên chỉ lấy một cái mà không tìm nốt cái còn lại, nhét luôn vào tủ giày. Tóm lại, đây đúng là phao cứu sinh của anh. Anh nghĩ xem sẽ gọi ai đến cứu mình. Tất nhiên là nên gọi cảnh sát. Nhưng ấn được hai số thì anh lại đập máy. Anh nghĩ đến thứ giấu ở sau gương. Trước khi làm rõ được thứ đó là gì thì anh không muốn làm lớn chuyện. Anh nhìn cái cửa ở sảnh. Để tháo còng trong khi ở một nơi không mở được khóa từ bên trong này, cần có chìa khóa chuyên dụng.

Chìa khóa à? Có cái gì đó lướt qua đầu anh. Chìa khóa, từ đó kích thích trí nhớ của anh.

Shinsuke lục lại túi quần một lần nữa. Lần này là túi quần sau. Trong đó có nhét cái ví. Anh tìm trong ví, lôi ra một tấm danh thiếp. Danh thiếp này được thanh tra Kozuka đưa cho. Trên đó ghi cả số điện thoại di động của ông ta. Anh ấn số và chờ kết nối. Tiếng chuông điện thoại vang lên ba lần thì nghe thấy giọng đàn ông trầm ấm.

“A lô.”

“Thanh tra Kozuka phải không?”

“Vâng.”

“Là tôi, Amemura đây.”

“À.” Giọng Kozuka đột nhiên cao lên. “Là cậu à? Có chuyện gì thế? Sao lại gọi vào giờ này?”

“Tôi có việc khẩn cấp, bây giờ thanh tra Kozuka có thể chạy ra ngoài không?”

“Luôn bây giờ?” Sự ngạc nhiên thể hiện rõ qua giọng nói. “Không phải là không đi được, nhưng việc khẩn cấp là việc gì thế.”

“Hôm trước, ông có đưa tôi xem cái chìa khóa nhỉ? Cái chìa bí ẩn mà Kishinaka Reiji giữ ấy.”

‘Ừ’

“Tôi tìm thấy căn hộ với ổ khóa có khi vừa với cái chìa đó.”

“Thật sao?”

“Nếu ông hỏi có chắc chắn thế không thì tôi không đủ tự tin để khẳng định. Thế nên tôi muốn xác nhận xem. Ông có thể cầm chiếc chìa khóa đó đến đây không?”

“Chỗ đó là ở đâu vậy?”

“Ông có đến được không? Hay là không muốn đến?”

Kozuka thoáng im lặng trước câu hỏi của Shinsuke, có lẽ đang thăm dò xem câu chuyện có đáng tin không.

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đến.” Kozuka nói. “Cậu cho tôi địa chỉ.”

“Ông có biết Universal Tower ở Nihonbashi không?”

“Chung cư siêu cao tầng nổi tiếng đó hả? Dĩ nhiên tôi biết. Vậy ở chỗ đó hả?”

“Phòng 4015.”

“4015... Thế cậu đang ở đâu? Trong phòng 4015 đó hả?”

“Đúng vậy.”

“Thế đó là nhà của ai vậy?”

“Cái đó tôi không biết.”

“Không biết ư?” Kozuka ngắt lời. Gương mặt nhăn nhó đầy khó hiểu của ông ta như hiện ra trước mặt anh. “Nhưng sao cậu lại ở đó? Trước khi tới đó, tôi muốn nghe tình hình đã.”

“Nói ra thì dài lắm. Mà cũng toàn những việc tôi không hiểu thôi. Tóm lại, ông hãy đến đây nhanh lên. Còn một việc rất khó giải thích, tôi không thể ra khỏi nơi này.”

Anh nghe thấy tiếng Kozuka chép miệng.

“Tôi chẳng hiểu đâu vào với đâu. Cũng chẳng còn cách nào khác, thôi tôi sẽ đến thử xem. Tôi phải đến đồn lấy chìa khóa, nên sẽ mất chút thời gian đấy. Thế nên cứ ở đây đi! Bây giờ cậu đang nói chuyện với tôi qua điện thoại di động à?”

“Đúng vậy.” Shinsuke đọc số cho Kozuka. “Mà có thứ tôi muốn nhờ ông cầm đến.”

“Gì vậy?”

“Ông mà mang được cái kìm bẻ kim loại cho tôi thì tôi rất biết ơn.”

“Kìm bẻ kim loại ư? Chuyện gì vậy? Sao cậu cần đến thứ đó?”

“Đến đây thì ông sẽ hiểu. Thay vì hỏi, nhìn tận mắt sẽ nhanh hơn.”

“Khá là nghiêm trọng nhỉ! Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng.”

“Mà tôi có việc muốn ông chỉ giúp.”

“Cậu giục người khác nhanh mà giờ còn hỏi à?”

“Kishinaka Minae có chị em sinh đôi không? Hoặc có chị em họ nào giống cô ấy không? Tôi nghĩ đây là một câu hỏi lạ.”

Kozuka lại im lặng. Nhưng Shinsuke có cảm giác không phải do câu hỏi của cậu.

“Cậu cũng thấy rồi sao?” Kozuka hỏi.

“Gì cơ?” Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Shinsuke ngay sau khi ông ta hỏi như vậy. Anh đã hiểu ý nghĩa câu hỏi của Kozuka. Shinsuke tiếp tục. “Hồn ma của Kishinaka Minae ư?”

Có tiếng thở dài.

“Cậu thấy tận mắt hay nghe ai nói?” Giọng Kozuka khá khản trương.

Shinsuke ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời: “Tôi tận mắt thấy.”

“Cậu thấy ở đâu?”

“Ở đây.”

“Hiểu rồi... Tôi đến luôn đây.”

“Chờ đã. Cô ta không có chị em nhi?”

“Cả chị em sinh đôi lẫn chị em họ giống cô ta đều không có.” Nói xong, Kozuka cúp máy.

Shinsuke nhìn thời gian hiện trên màn hình điện thoại. Hơn bốn giờ sáng rồi. Chẳng có gì là vô lý khi giọng nói của Kozuka lúc đầu khá buồn ngủ.

Chương 26

Khoảng thời gian đáng sợ hình như kéo dài mãi. Trong lúc đó, Shinsuke nhìn màn hình điện thoại suốt. Anh thật sự muốn gọi cho ai đó, muốn giao lưu với thế giới bên ngoài kia. Nhưng mà không được lãng phí pin điện thoại. Kozuka cũng sẽ liên lạc vào đây nữa. Hai tiếng sau khi gọi điện thoại, tiếng chuông cửa vang lên. Shinsuke ôm đầu gối ngồi ở sảnh. Anh đáp ‘Vâng’ thật to.

“Tôi đây.” Giọng Kozuka vang lên.

“Ông mở cửa đi.” Shinsuke nói.

Có tiếng chìa nhét vào ổ khóa. Hình như khóa vừa khớp. Đương nhiên là thế nên mới mở được cái cửa tự động dưới tầng một.

Cửa được mở ra. Kozuka mặc áo Polo trắng bước vào. Viên thanh tra nhìn Shinsuke, tròn xoe mắt ngạc nhiên.

“Gì thế này? Trông bộ dạng cậu kìa.”

“Thế nên tôi mới bảo là ông xem tận mắt nhanh hơn là tôi giải thích mà.”

“Nhưng xem rồi tôi lại càng không hiểu gì.”

“Tóm lại, ông có thể làm gì đó với cái này không?” Shinsuke giơ cái còng lên và nói.

“Cậu bị ai xích đấy?”

“Phụ nữ.”

“Phụ nữ á?” Kozuka nhíu mày một cách khó hiểu. “Thôi, cậu nói tình hình cho tôi đi! Cắt còng cứ để sau.”

Không còn cách nào khác, Shinsuke đành kể vắn tắt tình hình. Kozuka

buông ra những lời cảm thán và nghi ngờ, rồi đặt câu hỏi.

“Gì vậy? Chuyện này...” Nghe xong, Kozuka nói. “Đúng là một câu chuyện khó tin.”

“Đúng vậy, nhưng đó là sự thật. Bằng chứng là tôi lâm vào cảnh này đây.”

“Đúng là trông không giống như đang đùa giỡn.” Kozuka mang cả túi thể thao đến. Ông ta mở túi, lấy ra cái cửa sắt. “Tôi tự ý mượn tạm ở đồn đây. Từ trước đến nay, chẳng có thanh tra nào làm như thế này đâu.”

“Xin lỗi. Tôi nợ ông rồi.”

Kozuka dùng cửa sắt cắt cái còng ở cổ chân Shinsuke.

“Cuối cùng tôi đã được tự do.” Shinsuke mặc quần áo lôi từ tủ để giày ra.

“Dù sao thì, đây thực ra là phòng gì vậy?” Kozuka nhìn khắp phòng. “Người phụ nữ đó bình thường sống ở đây à?”

“Chuyện đó tôi không rõ. Khóa được bố trí kiểu rất lạ. Toàn bộ cửa sổ đều bị bịt kín. Thêm nữa, đồ đạc hầu như không có. Tôi nghĩ không thể sinh hoạt bình thường ở nơi này đâu.”

“Vậy sao?”

Kozuka cầm cái cửa, đi quanh căn hộ. Shinsuke cũng đi theo sau. Kozuka mở tủ quần áo, tủ bát đĩa ra xem, đều trống không.

“Không có cảm giác là có người sống ở đây.”

“Đúng vậy.”

Kozuka đứng trước căn phòng bên cạnh sảnh. Ông ta định mở cửa nhưng không được.

“Chỗ đó bị khóa đây.” Shinsuke nói.

“Không xem được là bên trong có gì nhỉ?”

“Vâng.”

Sau khi vịn tay nắm cửa lạch cạch vài lần không được, Kozuka quay lại

nhìn Shinsuke.

“Này, nếu bị nhốt thế này thì bất cứ cách nào để trốn thoát được đều phải làm hết nhỉ? Thực tế thì cậu đã phá hỏng cái móc treo khăn để lấy được điện thoại.”

“Vâng...”

“Làm hỏng đồ đạc trong nhà người khác là không tốt, nhưng trong hoàn cảnh này thì tha thứ được. Sẽ không ai trách cậu đâu. Dù có phá hỏng một cái cửa thì cũng là vì không còn cách nào khác mà.”

Shinsuke hiểu điều Kozuka muốn nói.

“Để tôi phá cửa á?”

“Không phải tôi ra lệnh đâu. Dù cậu có phá thì cũng không ai trách cứ đâu.”

Shinsuke nhìn gương mặt Kozuka. Gương mặt ranh mãnh đó đang cười nhe nhớn.

“Đành vậy.” Shinsuke thở dài. “Ông cho tôi mượn cái đó.”

“Đây.” Kozuka chìa cái cửa về phía Shinsuke. “Nếu phá phần trên của cái tay nắm này thì sẽ nhanh thôi.”

Shinsuke hai tay cầm cửa, bóp thật mạnh về phía cửa như rìu bóp củi. Lưỡi cửa chắc chắn đã hằn những đường tuyệt mỹ lên cánh cửa. Anh bóp đi bóp lại mấy lần. Chẳng bao lâu sau đã tạo thành một lỗ trên cửa, vừa đúng cỡ tay người nhét vào được.

“Được rồi, dừng lại!” Kozuka ngăn Shinsuke rồi nhét tay trái vào lỗ đó. Hình như ông ta định mở khóa từ bên trong.

“Thanh tra Kozuka mà cũng phải động tay chân à?” Shinsuke thở hỏn hển.

“Này, đừng nói mấy lời cứng nhắc như vậy.” Tiếng kim loại loảng xoảng vang lên. “Được rồi, khóa mở được rồi.”

Kozuka mở cánh cửa. Căn phòng tối om. Bật công tắc trên tường lên.

Ánh đèn tuýp chiếu sáng khắp phòng.

“Hả?” Kozuka khẽ thốt lên, rồi nói như hét. “Gì thế này? Căn phòng này...”

Shinsuke đứng ở ngay lối vào nhìn bên trong căn phòng. Anh ngạc nhiên rồi cũng hiểu tâm trạng của viên thanh tra khi kêu lên thất thanh như vậy.

Chào đón họ trong căn phòng là lũ ma nơ canh.

Chương 27

Căn phòng rộng khoảng mười hai mét vuông, nhưng chỉ một nửa diện tích là khoảng trống để đi lại. Có hai cái giá bằng thép, trên đó đặt máy tính và thiết bị ngoại vi. Trên bức tường đối diện có giá bằng kim loại. Ở đó đặt bình nhựa đựng chất lỏng, chất bột, những máy móc Shinsuke chưa từng thấy trong đời, rồi có cả can đựng hóa chất.

Sâu trong phòng có đầy ma nơ canh đứng. Số lượng khoảng hơn chục con. Có ma nơ canh khóa thân, ma nơ canh mặc quần áo, ma nơ canh chỉ có nửa thân trên, chung quy là rất nhiều loại.

“Kishinaka Reiji là người chế tạo ma nơ canh.” Kozuka nhìn quanh phòng rồi nói. “Anh ta cất công tới tận đây để làm việc sao?”

“Không, không phải công việc đâu. Có lẽ...” Shinsuke đi về phía ma nơ canh. “Mục đích khi đến đây của anh ta là... thứ đó.”

“Là cái gì?” Kozuka đến bên cạnh Shinsuke.

“Những con ma nơ canh này đều có gương mặt giống nhau. Là gương mặt của Kishinaka Minae.”

“Hả? Vậy sao? Tôi không rõ lắm.”

“Là Kishinaka Minae.” Shinsuke nói.

Những gương mặt xếp thành một hàng kia chắc chắn là của Kishinaka Minae. Tức là mang gương mặt của Ruriko. Biểu cảm của chúng không giống nhau, có gương mặt cười, có gương mặt hơi tức giận, có gương mặt hờn dỗi, đủ cả. Chỉ không có gương mặt khóc. Nhưng đằng sau biểu cảm của con ma nơ canh nào cũng như ẩn chứa một nỗi buồn vời vợi.

Một ma nơ canh thu hút Shinsuke. Không nhằm đi đâu được, đó là con

ma nơ canh được chụp hình trong quyển ảnh đó. Giống trong bức ảnh, nó đang mặc váy cưới. Đôi mắt nó đang nhìn chằm chằm Shinsuke như cố nói điều gì đó. Shinsuke ngoảnh mặt đi chỗ khác.

“Kishinaka Reiji làm ma nơ canh giống người vợ đã chết của mình trong căn phòng này sao?” Kozuka nói.

“Hình như là vậy.”

“Đúng là một câu chuyện rợn người. Dù cũng có chút thương cảm.” Kozuka đeo găng tay, mở ngăn kéo tủ thép ra. Trong đó nhét đầy tài liệu, sổ sách. Kozuka đảo mắt nhìn mấy giấy tờ đó. “Hình như là tài liệu về sản xuất ma nơ canh.”

Shinsuke thò tay ra. Kozuka ngăn lại, rồi lập tức ném ra cho anh thứ gì đó. Là găng tay.

“Để vịn tay dính bê bết trên này thì chả thu hoạch được gì đâu.”

Shinsuke gật đầu, đeo găng tay vào, lấy một quyển tài liệu từ trong ngăn kéo ra. Là quyển dày nhất. Trong đó kẹp đầy bản sao chép các bài luận văn. Shinsuke đọc từng đầu mục một. Nghiên cứu da nhân tạo sử dụng Silicon Polyme, Chân tay giả dạng áp lực dầu, Nghiên cứu và các vấn đề của mắt giả di động dạng điện tử, Thay đổi biểu cảm búp bê bằng máy vi tính, Nghiên cứu số 13 về robot. Không có lý nào Shinsuke hiểu được nội dung chi tiết của mấy bài luận văn đó. Nhưng nhìn vào tiêu đề, anh dễ dàng đoán ra những bài này được tập hợp lại với mục đích gì. Là Kishinaka Reiji định tạo ra ma nơ canh giống người nhất. Tất nhiên đó là ma nơ canh giống với người vợ đã chết của anh ta. Không chỉ giống ở vẻ ngoài, anh ta còn muốn làm cho ma nơ canh chuyển động, thay đổi cảm xúc.

Có âm thanh điện tử vang lên. Nhìn sang thì thấy Kozuka đã ngồi trước máy tính rồi. Ông ta khởi động máy tính.

“Tuyệt thật!” Shinsuke cảm phục.

“Cậu đang nghĩ một thanh tra trung tuổi như tôi không thể nào biết sử dụng máy tính đúng không?”

“Thật lòng mà nói thì đúng vậy.”

“Cậu khinh tôi thế là làm khó tôi đấy. Trông thế này thôi nhưng tôi từng lập được cả trang web đấy.”

“Thật sao?”

“Nhưng chẳng ai buồn vào trang web đó nên càng ngày càng đơ rồi tôi cũng thôi luôn.”

Màn máy tính hiện lên màn hình đặc trưng của Macintosh.

“Mình chưa dùng máy dòng Mac bao giờ, nhưng không sao, chắc sẽ xoay sở được.” Kozuka lẩm bẩm một mình.

Shinsuke mở ngăn kéo khác. Trong đó nhét mấy đồ văn phòng phẩm, và quyển sổ B5. Anh lấy quyển sổ đó, vô tình giở ra xem. Anh bỗng thốt lên một tiếng ngạc nhiên. Trong đó viết chi chít các dòng chữ nhỏ.

• Ngày 10 tháng 7.

Làm thử mặt. Sửa lại phần đầu đã làm trước đó. Tô màu. Gương mặt gần giống với Minae. Nhưng chỉ gần giống thôi. Vẫn là một thứ hoàn toàn khác. Cần tạo khuôn mới, làm đầu chuyên dụng.

• Ngày 12 tháng 7.

Làm đầu Minae bằng đất sét. Tạo hình mũi khó quá. Xử lý hình ảnh từ ảnh chụp, lấy số đo kích thước. Điều ngạc nhiên là mũi cô ấy cao, nhỏ vượt chuẩn trung bình của người Á Đông. Để khô đến tận đêm, tạo khuôn bằng thạch cao.

• Ngày 13 tháng 7.

Đổ cao su silicon vào khuôn. Đồng thời pha sơn. Không pha được màu da giống của Minae. Không tìm thấy thứ gì phù hợp để làm tóc cô ấy.

• Ngày 14 tháng 7.

Son màu cho phần đầu. Gương mặt Miane như hồi sinh. Nhưng vẫn có gì khang khác. Quả nhiên là ở đôi mắt.

Đây hình như là ghi chép về quá trình chế tạo ma nơ canh. Một đến hai ngày ghi vào đây một lần. Shinsuke đọc lướt từ phần đầu. Ngay từ đầu, Kishinaka Reiji đã dồn tâm huyết để làm ra ma nơ canh giống với người vợ đã chết. Máy thứ chuyên môn thì Shinsuke không hiểu, nhưng có lẽ Kishinaka đã áp dụng rất nhiều kỹ thuật mà trước nay không được sử dụng trong việc sản xuất ma nơ canh. Ví dụ như làm nhãn cầu riêng, khi làm mặt thì cho nhãn cầu vào trước, phương pháp này hình như không phổ biến.

Qua chín tháng rưỡi, cuối cùng Kishinaka Reiji đã đi đến đích, vì đã làm hoàn chỉnh con ma nơ canh có thể gọi là bản sao của vợ anh ta. Anh ta đặt tên nó là ‘búp bê Minae’, mặc cả váy cưới cho nó.

Là con ma nơ canh này, Shinsuke nghĩ.

Vào đêm làm xong ‘búp bê Minae’, Kishinaka Reiji đặt nó lên phía trước, nâng cốc uống rượu cùng. Đồ uống lúc đó là Irish Cream. Là loại rượu Kishinaka Reiji gọi khi đến Myoga. Theo ghi chép này, sau đó anh ta vẫn tiếp tục làm ‘búp bê Minae’. Hình như lý do là muốn làm những con ma nơ canh có biểu cảm gương mặt và trang phục khác nhau. Đặt ma nơ canh trong mọi góc ngách của căn phòng, chắc muốn đắm chìm trong cảm giác lúc nào cũng được ở bên cạnh nó.

Nhưng mà niềm hạnh phúc đó chẳng kéo dài lâu.

• Ngày 10 tháng 10.

Nói chuyện với Minae. Nhưng không được đáp lại. Về điểm này, lúc nào cũng vậy. Tâm trạng của mình không tốt tí nào. Nhìn vào đôi mắt Minae, mình hiểu điều cô ấy muốn nói. Cô ấy muốn được sống. Cô ấy mong một cơ thể có thể cử động được. Cô ấy muốn cái cổ họng phát ra được tiếng nói. Nhưng mình chẳng thể khiến Minae hồi sinh. Mình vô dụng hơn cả một con côn trùng nhỏ nhoi.

Có lẽ vì thế nên ánh mắt Minae mới buồn bã đến vậy.

Sau đó, Kishinaka Reiji ngừng ghi chép một thời gian. Thời gian ghi chép đột nhiên chuyển đến ngày Hai mươi tháng Mười hai.

• Ngày 20 tháng 12.

Chuyển đến chỗ mới, việc đầu tiên là vẽ gương mặt Minae trên máy tính. Dùng bút bê số một để xác định tọa độ lập thể vẫn phải kiểm chứng nguyên liệu. Ngoài cao su silicon ra còn dùng được gì nữa? Phần khung làm bằng titan hay carbon? Cử động dĩ nhiên là bằng động cơ.

• Ngày 21 tháng 12.

Kiểm chứng hệ cơ. Nếu được, mình không muốn dùng động cơ. Cử động mà có tiếng ồn cũng không tự nhiên. Mình không định biến Minae thành robot. Nếu được, mình muốn làm bằng thứ được gọi là da nhân tạo. Tìm tài liệu về tay, chân giả. Mình chẳng tìm thấy ý kiến nào có vẻ áp dụng được, thôi cứ in ra đã.

• Ngày 23 tháng 12.

Phát hiện tài liệu hữu ích về da nhân tạo. Cơ bản là silicon, nhưng cấu trúc khác. Theo tài liệu thì điểm khó là bảo trì chẳng? Sẽ tốn cả thời gian và công sức để duy trì vẻ tươi mới của làn da. Nếu làm được da cho Minae thì mình chẳng màng khó nhọc. Về cơ, hệ thống áp lực dầu là phương án tối ưu. Có lẽ cần động cơ xung cho mấy phần chi tiết. Thu thập tài liệu về răng giả.

Chuyển đến chỗ mới mà anh ta ghi trong này có lẽ là chuyển nơi làm việc đến đây vào thời gian đó. Kishinaka Reiji bắt đầu nghĩ tới việc chế tạo bút bê giống người nhất chứ không đơn thuần chế tạo ma nơ canh nữa. Sang năm mới, Kishinaka Reiji bắt đầu chế tạo máy phần cơ bản. Đến tháng Hai,

cuối cùng đã làm được khuôn.

• Ngày 5 tháng 2.

Phần đầu của MINA-1 tạm hoàn thành. Mình không hài lòng với thứ làm được. Về ngoài của nó về cơ bản giống hệt lúc làm ma nơ canh. Mắt và môi có thể cử động được, nhưng động tác gượng gạo lắm. Còn da thì rất tuyệt. Khi đóng mắt nó lại, y như lúc Minae còn sống.

Mình thử hôn lên môi. Cảm giác còn chút cứng nhắc. Phải kiểm chứng lại tài liệu. Mình đã cho thiết bị cảm biến tia hồng ngoại vào mắt, nhìn vào sẽ không thấy giống mắt giả.

• Ngày 7 tháng 2.

Bắt tay vào làm thân trên. Điều chỉnh độ to nhỏ của ngực bằng túi silicon. Tạo hình khó thật. Nhờ thay đổi vật liệu làm núm vú bằng nhựa nên hiệu quả khá tốt. Làm phần da khuỷu tay cho đẹp khó quá. Nếu chỉ thay vật liệu dưới nách thì đơn giản, nhưng mình không muốn tăng thêm các đoạn nối. Còn điểm khó là dây dẫn tín hiệu ở phần cơ bụng nhìn rõ quá. Vẫn còn nhiều vấn đề lắm.

Shinsuke ngẩng đầu lên, nhìn quanh. Anh tìm MINA-1 được ghi trong này. Nhưng không có. Anh lại nhìn xuống quyển sổ. Đến tháng Ba, MINA-1 lần đầu được lắp ghép. Nối phần thân trên và thân dưới, điều chỉnh nhiều phần khác.

• Ngày 3 tháng 3.

Mình muốn mặc quần áo cho MINA-1 trước lễ hội búp bê, nhưng không kịp. Cử động cánh tay vẫn chưa thoải mái. Nguyên nhân do cử động tay phức tạp hơn chân, nhưng nguyên nhân chính là do trọng lượng lớn hơn mình dự tính ban đầu. Nói là vậy nhưng giờ rất khó để giảm thêm trọng lượng. Nếu siết chặt cử động tay thì sẽ

giải quyết được vấn đề này, nhưng quả nhiên mình không thể làm vậy. Minae rất giỏi chơi dương cầm. Một Minae không thể đánh đàn dương cầm thì không còn là Minae nữa rồi.

• Ngày 5 tháng 3.

Đầu của Minae đã hoàn thiện. Có thể tự do thay đổi biểu cảm. Tóm lại, mình sẽ nhập mười hai loại biểu cảm vào máy tính. Kết quả thử nghiệm tốt. Mình quyết định giảm bớt cử động cánh tay. Dù vậy nhìn cũng thấy không có vấn đề gì. Những phần cử động trôi chảy đã có cảm giác tự nhiên. Mai mình sẽ gắn tóc.

• Ngày 6 tháng 3.

Đã gắn xong tóc và lông trên toàn thân. Mai sẽ gắn đầu vào cơ thể. Trong một ngày mà xong thì tốt.

Dù trong một ngày mà xong thì tốt, nhưng bước hoàn thiện cuối cùng bắt đầu từ ngày Bảy tháng Ba hình như không được thuận lợi. Không phải chỉ lắp mỗi phần máy thôi, mà còn phải nói sao cho phần da trông không có gì khác lạ. Thêm nữa nếu lúc thử nghiệm mà không cử động tốt thì lại phải tháo ra lần nữa. Trong hai tuần, Kishinaka Reiji đã tháo ra lắp lại phần đầu tổng cộng mười lần.

• Ngày 19 tháng 3.

Lắp phần đầu. Mất kha khá công sức để sửa phần ráp nối da. Đặt ngòi lên ghế, chỉ thị bằng điều khiển chiếu tia hồng ngoại. Cử động tay chân được cải thiện rồi, nhưng những chỗ vắn người vẫn chưa được tự nhiên. Hình như trọng lượng đầu ảnh hưởng xấu đến cơ cấu xoay hông. Mình phân vân mãi, rồi quyết định tháo phần đầu ra lần nữa. Nhưng tối nay mệt quá rồi nên mình sẽ đi ngủ.

• Ngày 20 tháng 3.

Tháo rời đầu, kiểm tra lại phần xoay hông, đúng như mình nghĩ, bị cong rồi. Đây là một lỗi tính toán hết sức cơ bản. Hay làm lại phần xoay nhỉ? Nhưng không thể thay đổi hiện trạng và kích thước.

Không hiểu sao sau đó cuốn sổ bị xé mất một trang. Thế nên ghi chép nhảy luôn đến ngày Ba mươi tháng Ba. Shinsuke sững sốt khi nhìn thấy đoạn ghi chép ngày đó. Vì MINA-1 đã hoàn thành rồi.

• Ngày 30 tháng 3.

Hôm nay là sinh nhật thứ hai của Minae. Là ngày kỷ niệm Minae đã phục sinh rục rờ. Mình thử mặc đồ cho MINA-1. Làm xong sẽ mặc quần áo gì, mình đã quyết định từ trước rồi. Là bộ váy liền màu trắng đó. Tuy không hợp lắm với thời tiết này, nhưng đó là bộ váy đầu tiên mình mua tặng cô ấy. Đương nhiên là bộ váy vừa in. Cô ấy sống lại rồi. Minae đã quay trở về bên mình.

“Mừng em về nhà.” Mình nói.

“Em về rồi đây.” Cô ấy đáp.

Mình nghe thấy giọng cô ấy.

“Em đừng đi đâu nữa nhé!” Mình nói.

“Em không đi nữa đâu.” Cô ấy nói.

Đây là ghi chép cuối cùng. Đằng sau toàn là giấy trắng. Shinsuke đóng quyển sổ lại. Có vẻ Kishinaka Reiji đã lao tâm khổ tứ để tạo nên con búp bê giống hệt vợ mình. Anh chỉ bận tâm là sao con búp bê đó không ở trong căn phòng này. Theo ghi chép thì nó khá lớn.

Và hình như nó không bị tháo ra để bảo quản ở đâu cả. Phải chăng Kishinaka Reiji đã chuyển nó đến chỗ khác. Nhưng để làm gì?

Anh đang mãi suy nghĩ, chợt Kozuka hỏi: “Trong đó có ghi gì thú vị không?”

Trước lúc hỏi, ông ta vẫn đang xem máy tính.

“Thú vị hay không là tùy cách nghĩ của mỗi người.”

“Cậu thấy sao?”

“Thú vị lắm!” Shinsuke để cuốn sổ lên bàn. “Dù có chút đáng sợ.”

“Hô!”

“Ông định làm gì bây giờ?”

“Tôi đang xem từ đầu. Kishinaka Reiji khá giỏi vi tính. Nói thật là tôi không sánh kịp.”

“Không có gì về mấy con búp bê sao?”

“Mấy thứ kiểu tài liệu thì có đấy.” Nói rồi, Kozuka nhìn sang màn hình. “Ô, cái gì đây?” Rồi ông ta di chuyển con chuột. “DOLL nghĩa là búp bê nhỉ?”

“Đúng vậy.”

“Có một thư mục tên như vậy. Ha ha, trong này có ảnh.”

Shinsuke đứng sau lưng Kozuka, nhìn vào màn hình. Những hình ảnh hiện lên trên màn hình. Là ảnh của búp bê Minae.

“Ha ha, hóa ra anh ta chụp ảnh tác phẩm của mình rồi lưu trong này.” Kozuka nói.

Có các file đề tên DOLL 1, DOLL 2. Có lẽ lưu rất nhiều ảnh các kiểu của búp bê Minae. Có một file tên MINA-1. Shinsuke chỉ tay vào đó.

“Mở cho tôi xem cái này.”

“OK.” Kozuka di chuyển chuột đến đó, kích đúp.

Hình ảnh hiện lên trên màn hình. Khoảnh khắc nhìn thấy hình ảnh đó, Shinsuke không thốt nên lời. Kozuka cũng nín thở kinh ngạc. Ông ta đưa mặt vào sát màn hình rồi nói:

“Này, đây là búp bê hả?”

Trong ảnh là một cô gái ngồi quay về phía này, mặc bộ váy màu trắng. Là

Ruriko, Shinsuke l m b m.

Chương 28

Vừa bước ra khỏi chung cư, ánh mặt trời gay gắt trùm lên khắp người Shinsuke. Anh lấy tay che mắt, đi bộ về phía ga tàu điện ngầm. Giờ cao điểm buổi sáng đã bắt đầu rồi. Đám bụi nhựa đường bám lấy cơ thể mướt mồ hôi.

Kozuka vẫn còn ở lại căn phòng đó. Ông ta nói muốn điều tra thêm. Shinsuke thì không muốn ở lại thêm một giây nào nữa nên chuồn về trước. Kozuka hỏi anh định đi đâu, anh đáp là về nhà. Cũng chẳng có nơi nào khác để đi.

“Đừng đi xa quá! Tôi sẽ còn liên hệ với cậu.” Kozuka nói với Shinsuke lúc anh xỏ giày bước ra khỏi căn hộ đó.

Dù vậy, Shinsuke vẫn thắc mắc là Kishinaka Reiji làm gì trong căn phòng kỳ lạ ấy. Việc anh ta làm búp bê giống người vợ đã chết thì anh hiểu. Nhưng mà MINA-1 là thứ gì? Theo ghi chép, Kishinaka muốn tạo ra một thứ người nhân tạo giống với con người, thực tế hình như anh ta đã thành công. Nhưng việc đó thật sự là có thể sao? Những hình ảnh còn sót lại trong máy tính bỗng sống dậy trước mắt Shinsuke.

Bức ảnh ghi tên MINA-1 khác với DOLL 1 hay DOLL 2, nhìn sao cũng thấy như chụp một cô gái người thật. Nhưng mà gương mặt lại giống ma nơ canh.

Lẽ nào đó là Ruriko? Nếu vậy, Ruriko là búp bê được Kishinaka tạo ra hay sao? Không thể có chuyện ngu xuẩn như vậy. Cô ta chắc chắn là con người. Đây không phải phim khoa học giả tưởng, làm gì có chuyện búp bê cử động, nói chuyện và làm tình giống con người. Nếu vậy, cô ta là thứ gì? Theo Kozuka, Kishinaka Minae không có chị em sinh đôi, cũng không có

chị em ruột thịt nào giống cô ta. Anh nhớ lại ghi chép của Kishinaka. Những dòng chữ cuối cùng không thể rời khỏi óc Shinsuke.

“Em đừng đi đâu nữa nhé.” Minh nói.

“Em không đi nữa đâu.” Cô ấy nói.

Kishinaka Reiji thực chất đã nói chuyện với ai?

Anh có cảm giác lâu lắm rồi mới quay lại nhà mình. Mở cửa ra, mùi ẩm mốc xộc lên. Kéo rèm, mở tung cửa sổ. Đám bụi phủ đầy mặt bàn kính rẻ tiền. Shinsuke mở ngăn kéo bàn trang điểm của Narumi ra. Trong đó có cái tuốc nơ vít hình hoa khế cán bằng nhựa.

Cầm tuốc nơ vít trong tay, anh đi đến nhà tắm. Trong đó có tấm gương thô kệch gắn trên tường. Bốn góc gương được cố định bằng ren nhựa. Anh đưa tuốc nơ vít vào rãnh ren, vặn ngược chiều kim đồng hồ. Ren lỏng ra dễ dàng. Rõ ràng là đã bị tháo ra vặn lại vài lần rồi. Anh tháo hết bốn cái ren ra, thận trọng gỡ tấm gương xuống.

Một lỗ hồng lớn hiện ra. Bức tường bị phá tạo thành một lỗ lớn rộng khoảng ba mươi centimet.

Đúng là vậy nhỉ, anh nghĩ.

Anh giấu tiền ở đó. Là một số tiền lớn. Chắc chắn là ba mươi triệu yên. Anh bọc số tiền bằng giấy báo và cất trong này. Anh cũng không nói cho ai biết mình giấu tiền trong đó, kể cả Narumi.

Đầu óc Shinsuke choáng váng. Anh ôm tấm gương, quỳ xuống sàn. Đầu đau như búa bổ. Như hòa theo cơn đau đầu, anh còn thấy nôn nao.

Trong đầu Shinsuke, những ký ức đang tạo thành hình thù, như những mảnh ghép dần khớp lại với nhau. Những thứ trước đó còn mơ hồ đã thành hình với đường nét rõ ràng, những thứ còn lộn xộn xếp lại theo trật tự rõ ràng, những phần còn thiếu dần được bổ sung. Tiếc thay, dù vậy trí nhớ của

anh vẫn chưa hoàn chỉnh. Một vài chỗ quan trọng nào đó bị khuyết mất.

Con sóng rút đi rồi, tâm trạng anh nhẹ nhõm hơn đôi chút. Anh từ từ đứng dậy. Cất tấm gương lại chỗ cũ, siết lại ren.

Phải tìm Narumi thôi, anh nghĩ. Chắc chắn cô ta đã ôm theo ba mươi triệu yên rồi bỏ trốn.

Dù cảm giác về thời gian còn lộn xộn nhưng hình như hôm nay là thứ Năm. Quá trưa, Shinsuke gọi điện cho Chizuko.

“Cậu đi đâu vậy? Hôm qua, hôm kia đều nghỉ không xin phép, tôi lo lắm đấy.” Sự khó chịu trong giọng nói hình như không phải chỉ do buồn ngủ.

“Xin lỗi, tôi có việc đột xuất.”

Không thể nói việc bị cô gái bí ẩn giam giữ. Có nói bà ta cũng không tin đâu.

“Việc đột xuất là gì vậy? Ít nhất cũng gọi cho tôi một cuộc điện thoại chứ.”

“Bạn tôi bị tai nạn qua đời. Chẳng có họ hàng thân thích gì, nên từ trông đêm đến chuẩn bị tang lễ tôi phải cày đáng hết. Thế nào mà quên luôn gọi điện cho bà.”

Ở đầu dây bên kia, Chizuko thở dài.

“Nếu thế thì cũng chẳng còn cách nào, nhưng lần tới nhớ phải gọi điện đàng hoàng đấy.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi rất xin lỗi.”

“Tôi nay cậu tới được không?”

“Tôi cũng chưa biết. Có thể là không đi được. Vậy nên bà cứ coi như tôi nghỉ nhé!”

“Hả? Thế sao? Khó cho tôi quá!” Chizuko làu bàu.

“Chẳng còn cách nào. Mai tôi sẽ đến.” Nói rồi, Shinsuke cúp máy.

Đến chiều tối vẫn chưa thấy Kozuka liên hệ. Shinsuke thử gọi điện nhưng

không liên lạc được. Nghĩ ngợi một hồi, Shinsuke rời khỏi nhà. Anh bắt taxi, nói với tài xế cho đến Universal Tower ở Nihonbashi.

Đến chung cư siêu cao tầng đó, anh đi vào sảnh chờ thang máy. Bên trái sảnh có một người đàn ông mặc đồng phục màu xám. Khi Shinsuke đến, người đàn ông liền lên tiếng.

“Có việc gì vậy?” Ông ta hỏi. Mái tóc ông ta có những đường chải rất đẹp.

“Tôi là người bên chuyển phát. Cho hỏi phòng 4015 có phải của ông Okabe không?”

“Okabe? Không phải.” Người đàn ông nhìn xuống tay mình. “Tất cả tầng bốn mươi thuộc sở hữu của ông Uehara. Tôi cũng chưa nghe thông tin rằng ông ấy cho người tên Okabe thuê lại.”

“Uehara ư?”

“Giám đốc công ty xây dựng Teito ấy.” Biểu cảm người đàn ông như hồi hận vì nói ra điều đó. Chắc nghĩ rằng mình trót nhiều chuyện quá.

“Nói đến công ty xây dựng Teito thì...”

“Thôi, tóm lại, trên phòng 4015 không có ai tên Okabe cả.” Ông ta cúi kính.

Sợ kì kèo hỏi thêm lại bị nghi ngờ, Shinsuke cảm ơn qua loa rồi rời khỏi nơi đó. Anh cũng lo ở đây lâu quá lại bị Ruriko bắt gặp. Lúc rời khỏi chung cư đó, anh lại suy nghĩ. Nhắc đến công ty xây dựng Teito, anh nhớ ra một điều. Đó là công ty Kiuchi Haruhiko làm việc.

Tại sao Ruriko lại tự do sử dụng căn hộ đó? Tại sao Kishinaka lại làm búp bê giống vợ mình trong căn phòng đó?

Trên đường tới ga tàu điện ngầm, Shinsuke dừng chân, lời điện thoại ra. Anh đứng nguyên ở đó, gọi cho Okabe Yoshiyuki. Hơn cả tưởng tượng của Shinsuke, giọng Okabe vang lên đầy hằn học kiểu như lại bị làm phiền gì rồi.

“Lại là anh à? Lần này có chuyện gì thế?”

“Cậu hãy giới thiệu người quen làm ở Mizu Kagami cho tôi.”

Có cảm giác cậu ta thờ dài một tiếng.

“Anh lại muốn tìm hiểu về Kiuchi hả?”

“Ừ, vẫn là việc đó.”

“Cái gã làm ở Mizu Kagami đó chỉ biết những việc tôi nói với anh dạo trước thôi. Anh có gặp cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu.”

“Có ý nghĩa hay không, nếu không hỏi thử thì sao biết được.”

“Tôi cũng đến chịu anh thôi.” Okabe lại thờ dài. “Nếu muốn tìm hiểu về Kiuchi đến vậy thì vừa hay có một gã rất phù hợp đây. Anh thử tiếp cận người đó xem sao.”

“Là người nào vậy?”

“Lần trước Kiuchi đến quán tôi đúng không? Anh có nhớ gã đàn ông đi cùng anh ta không?”

“Gã đeo kính, trông giống dân kinh doanh phải không?”

“Đúng vậy. Hắn có vẻ rất thích quán này. Sau hôm đó, hắn có dẫn một em tiếp viên ở đâu tới đây.”

“Không phải đi cùng Kiuchi à?”

“Cả người phụ nữ đi cùng, tất cả có hai người thôi. Lúc ấy, hắn có để lại danh thiếp. Cái danh thiếp đó đang ở trong tay tôi.”

“Người đó tên gì?”

“Kashimoto Mikio. Hình như hắn làm ở công ty phần mềm máy tính. Công ty tên Head Bank.”

“Hắn có quan hệ gì với Kiuchi?”

Okabe khẽ cười.

“Việc đó anh tự hỏi đi!”

“Đúng vậy. Cho tôi địa chỉ liên hệ luôn.”

“Trên danh thiếp in tên công ty và số điện thoại di động. À, còn có cả hòm thư điện tử nữa. Anh muốn biết cái nào?”

“Cho tôi số di động thì tốt.”

“OK. Nhưng đừng nói là nghe từ tôi đây.”

“Tôi biết mà.”

Shinsuke lấy chìa khóa nhà ra, dùng nó khắc mười một con số Okabe vừa đọc vào lan can bên cạnh. Dập máy rồi, anh lưu mấy số đó vào bộ nhớ điện thoại. Rồi anh gọi điện luôn. Tiếng chuông vang lên năm lần thì bên kia nhắc máy.

“A lô.” Giọng của Kashimoto Mikio khá cao.

Sau khi xin lỗi vì sự thất lễ của mình khi đột ngột gọi điện, Shinsuke giới thiệu về bản thân. Nhưng anh không nói tên thật mà xưng tên là Kozuka.

“Thực ra tôi có chuyện muốn nói.”

“Là việc gì vậy?” Kashimoto cảnh giác. Cũng dễ hiểu thôi.

“Tôi muốn hỏi về anh Kiuchi.”

“Kiuchi? Việc gì của cậu ta?” Kashimoto gọi thẳng tên của Kiuchi, không gọi *san**.

san là hậu tố đi kèm tên người trong tiếng Nhật, dùng để diễn tả sự tôn kính và trang trọng.

“Anh không phải chỉ quen biết với anh ta trong công việc đúng không? Cũng không phải chỉ là quan hệ gặp gỡ nhau bên ngoài?” Shinsuke cố lịch sự hết mức có thể. “Xin lỗi vì làm phiền anh trong lúc bận rộn, nhưng sau khi anh xong việc cũng được.”

“Tôi chưa biết lúc nào mới xong việc.”

“Vậy thì tôi sẽ gọi lại sau. Một tiếng nữa có được không?”

“Từ từ, chờ tôi một chút đã.”

Anh đợi ba phút, chắc anh ta xác nhận lại kế hoạch công việc.

“Tôi hiểu rồi. Khoảng bảy giờ tôi có thời gian. Giờ đó có được không?”

“Được. Vậy gặp ở đâu?”

“Trước cửa công ty tôi có quán cà phê tên Harmony.”

“Harmony à? Tôi hiểu rồi. Vậy hẹn lúc bảy giờ nhé!”

Cúp điện thoại, anh gọi luôn cho Okabe.

“Lần này là gì nữa đây?” Cậu ta nói. Giọng cậu ta nửa tức giận.

“Lúc này cậu nói Head Bank nhỉ, cho tôi địa chỉ chỗ làm của Kashimoto.”

Công ty tên Head Bank đó nằm ở phố Kanda Ogawa. Công ty ở tầng ba và tầng bốn của một tòa nhà nhỏ. Quán cà phê tên Harmony nằm phía bên kia con đường, là quán chuyên cà phê đắng. Shinsuke đến quán đó lúc sáu giờ ba mươi phút, gọi cà phê Brazil.

Hơn mười lăm phút trôi qua, lúc anh đang uống cà phê thì người đàn ông đó bước vào quán. Chắc chắn đó là người đến Sirius dạo trước cùng với Kiuchi. Anh ta mặc bộ vét màu xám.

“Anh Kashimoto.” Shinsuke cất tiếng gọi.

Kashimoto tiến lại gần với gương mặt hoài nghi. Mắt anh ta đảo liên tục như để phán đoán điều gì đó. Anh cứ ngỡ rằng anh ta nhớ đã từng gặp anh ở Sirius, nhưng Kashimoto nhìn anh như thể lần đầu tiên gặp.

“Anh là Kozuka à?”

“Đúng vậy, xin lỗi vì làm phiền anh lúc bận rộn.”

Kashimoto ngồi đối diện Shinsuke. Anh ta gọi cà phê Colombia.

“Thực ra tôi là...” Shinsuke chìa ra một tấm danh thiếp. Là danh thiếp của Kozuka. Kashimoto nhìn tấm danh thiếp rồi tròn xoe mắt.

“Anh là cảnh sát sao?”

“Xin phép.” Shinsuke nhanh tay lấy lại tấm danh thiếp trên tay

Kashimoto. “Xin lỗi, tôi không thể tùy tiện đưa danh thiếp cho mọi người được.”

“À, vâng.” Mặt Kashimoto cứng đờ lại.

“Anh rất thân thiết với Kiuchi đúng không? Quan hệ của hai người là thế nào?”

Shinsuke đặt câu hỏi luôn để Kashimoto không có thời gian mà nghi ngờ.

“Tôi học cùng trường đại học với cậu ta. Học Khoa học thông tin, trường X.”

“Hèn chi. Hai người có thường xuyên gặp gỡ không?”

“Không thường xuyên lắm... Đại khái tháng một lần, kiểu như cậu ta đột xuất mời tôi đi uống thôi.”

“Và Kiuchi là người trả tiền... Đúng vậy nhỉ?”

Kashimoto làm vẻ mặt ngạc nhiên khi nghe thấy lời nói đó. Shinsuke nhìn thẳng vào anh ta rồi cười nhạt. Anh mong là trông mình sẽ đáng sợ hết mức.

Cà phê Kashimoto gọi được mang đến. Anh ta uống cà phê đen. Đôi tay hơi run lên.

“Anh Kiuchi làm ở công ty xây dựng Teito nhỉ?”

Nhìn Kashimoto gật đầu, Shinsuke mới tiếp tục. “Anh ta làm việc gì ở công ty đó?”

“Tôi không rõ lắm. Cậu ta hầu như không hé nửa lời về chuyện ở công ty.”

“Theo như tôi điều tra, Kiuchi hình như không đến công ty đều đặn. Thế mà anh ta có cuộc sống xa hoa hết mức. Tôi đang nghi ngờ phải có nguyên do nào đó.”

“Tôi không hiểu, cũng không biết. Thật tình là thỉnh thoảng tôi mới gặp và đi nhậu cùng cậu ta thôi.” Giọt mồ hôi chảy xuống từ thái dương Kashimoto.

“Anh Kashimoto.” Shinsuke khẽ nói. “Nếu được tiếp đãi bằng tiền phi pháp thì người được tiếp đãi cũng bị quy trách nhiệm đấy.”

Lời này vang lên bên tai Shinsuke chẳng có chút hiện thực nào, nhưng dường như lại có sức đe dọa lớn với Kashimoto. Mặt anh ta tái nhợt đi.

“Hãy tin tôi. Thật sự là tôi không biết gì hết. Cậu ta hoàn toàn thay đổi từ sau vụ tai nạn, còn chẳng thêm tâm sự gì với tôi.”

“Tai nạn anh nhắc tới là vụ tai nạn giao thông đó hả? Thay đổi mà anh nói tới là như thế nào?”

“Nói thế nào nhỉ? Trước đây cậu ta là một gã rất lạc quan, từ sau vụ tai nạn thì kiệm lời hẳn, tức là trở nên lầm lì. Mà vì gây ra tai nạn chết người nên tôi nghĩ cũng chẳng có gì là vô lý cả.” Rồi Kashimoto nói thêm. “Có lẽ cũng bị hủy hôn nữa.”

“Hủy hôn ư?” Shinsuke ngạc nhiên. “Là sao cơ?”

Kashimoto chớp mắt, nhìn Shinsuke, biểu hiện kiểu như anh không biết là sao, còn nhuốm màu hồi hận vì nói mấy lời thừa.

Shinsuke nhớ lại câu chuyện nghe từ nhân viên bảo vệ chung cư nơi Kiuchi sống. Lúc đầu, ông ta nghe rằng vợ mới cưới sẽ đến sống cùng anh ta, nhưng thực tế chỉ mình Kiuchi chuyển tới thôi.

“Tức là lúc đó Kiuchi đã có đối tượng kết hôn rồi?”

Kashimoto gật đầu trước câu hỏi của Shinsuke. “Đúng vậy.”

“Người phụ nữ đó là ai? Anh có biết tên không?”

“Tôi không biết tên. Nhưng mà, hình như là...”

Không hiểu sao Kashimoto lại có vẻ do dự. Hình như anh ta đang hoảng sợ. Anh ta uống một ngụm cà phê, như để bình tâm lại, sau đó mới nhìn Shinsuke. Giọng anh ta nhỏ hơn.

“Nghe đâu là con gái của Giám đốc...”

“Giám đốc? Nghĩa là...” Shinsuke sốt ruột hỏi.

“Giám đốc công ty xây dựng Teito.” Kashimoto nói. “Thấy bảo khi Kiuchi thắng trong cuộc thi quần vợt do công ty tổ chức, cậu ta quen với ái nữ của giám đốc, rồi sau đấy càng trở nên thân thiết hơn.”

“Giỏi thật!”

Shinsuke định buột miệng nói chuột sa chĩnh gạo mà kịp ngăn lại. Đó không phải lời mà một thanh tra cảnh sát nên nói.

“Nhưng mà hôn ước với tiểu thư đó bị hủy rồi nhỉ?”

“Vâng, Kiuchi không kể chi tiết, nhưng tôi nghĩ vụ tai nạn đó là nguyên nhân.”

“Nghĩa là người ta không thể để con mình kết hôn với kẻ gây tai nạn chết người?”

“Có lẽ vậy. Mà có khi bản thân cô tiểu thư đó không định kết hôn.”

“Nếu vậy, vị giám đốc đó hẳn không muốn Kiuchi xuất hiện trong công ty chứ!”

“Nói là vậy, nhưng không thể ép người ta nghỉ việc. Thế nên mới cho cậu ta làm công việc chẳng có gì quan trọng. Đó là suy luận của tôi.” Kashimoto nói.

Shinsuke gật đầu. Nhưng anh vẫn thấy khó chấp nhận. Sau một hồi lâu nhìn chăm chăm cốc cà phê của mình, anh mới ngẩng mặt lên.

“Anh Kashimoto có biết chung cư Universal Tower không?”

“Chung cư mới xây xong gần đây, ở trên đường Nihonbashi chứ gì?”

“Ừ. Kiuchi có nói gì về chung cư đó không?”

“Nói gì là nói gì?”

“Ví dụ người nào mà anh ta biết sống ở đó...”

“Không.” Kashimoto nghiêng đầu. “Tôi chưa nghe chuyện đó bao giờ.”

“Vậy sao?”

Kashimoto nhìn đồng hồ.

“Còn việc gì nữa không? Thật ra tôi đang làm dở việc, chỉ chuẩn ra đây tẹo thôi.”

“Ôi, tôi xin lỗi. Vậy, câu hỏi cuối cùng. Anh Kiuchi có nói gì với anh về vụ tai nạn giao thông không?”

Kashimoto lắc đầu.

“Hầu như là không. Tôi thì khó hỏi, mà cậu ta rõ ràng là muốn tránh chủ đề đó.”

“Ra vậy.” Thì ra là thế, Shinsuke nghĩ.

“Anh có biết người nào khác cũng thân thiết với Kiuchi không?”

“Ai nhỉ? Sau vụ tai nạn, hình như mọi người đều xa lánh cậu ta. Chẳng biết sao mà cậu ta thỉnh thoảng chỉ liên hệ với tôi thôi.” Kashimoto nghiêng đầu mấy lần, rồi vỗ nhẹ vào tay. “A, phải rồi, đám bạn đó, hình như bây giờ vẫn qua lại với cậu ta.”

“Đám bạn đó là sao?”

“Kiuchi có sở thích tàu thuyền. Cậu ta chắc hẳn sở hữu thuyền cùng bạn. Đám đó hay tụ tập ở khu Ebisu.”

“Anh có nhớ tên quán đó là gì không?”

“Tên gì nhỉ? Tôi mới đến đó một lần nên là...” Kashimoto gãi nhẹ đầu.

“Hình như là... Seagull hay sao ấy?”

“Seagull... Là quán gì vậy?”

“À, là quán bar cocktail. Quán có phong cách vui tươi. Nghe kể là chủ quán cũng là một đồng sở hữu thuyền.” Shinsuke gật đầu, lòng thầm nghĩ cũng đáng để gặp đây.

Chương 29

Hôm nay mình cứ như viên thanh tra cảnh sát thực thụ ấy, Shinsuke nghĩ lúc đổi tàu điện ngầm ở Hibiya trên đường đến Ebisu. Nhưng mà vẫn chưa nhìn rõ được chân tướng mọi chuyện. Mọi việc vẫn rối rắm như mớ bòng bong, cũng chẳng tìm thấy cách nào để giải quyết.

Thêm nữa, còn chuyện Narumi. Mà không, có nên gọi đó là chuyện ba mươi triệu yên không? Chuyện đó rốt cuộc là thế nào? Nghĩ đến thôi cũng thấy nhức đầu.

Rời khỏi ga Ebisu, anh đi bộ về phía nam. Anh đã gọi điện hỏi địa chỉ quán Seagull rồi. Số điện thoại đương nhiên tìm trong danh bạ điện thoại.

Đi qua chỗ chơi bowling, đi thêm hai mươi mét nữa thì thấy quán bar đó. Quán cao hẳn so với mặt đường, nên trước lối vào quán có những bậc thang bằng đá. Bên trong quán không rộng lắm. Bàn nhỏ có ba cái, một trong số đó là quầy bar. Ghế ngồi ở quầy bar trông không đến mức đủ cho mười người ngồi. Giờ ở đó có bảy tám lưng ghế cạnh nhau. Ai trong số đó cũng toát lên dáng vẻ của khách quen. Một bàn có khách ngồi chật kín.

Shinsuke đến cái bàn gần quầy bar nhất. Ghế khá cao, dù ngồi lên ghế hay không cũng chẳng khác là bao. Anh nhìn bức tường. Trên đó trang trí bằng những bức ảnh tàu cảng buồm trên biển xanh.

Người đàn ông trông có vẻ giống chủ quán đang đứng trong quầy bar. Ông ta để râu dài, mái tóc dài buộc gọn sau gáy. Mặt, cổ lẫn cánh tay lộ ra do xắn tay áo đều đen sạm như sô cô la. Đi đến chỗ Shinsuke không phải người đàn ông đó mà là một cô gái trẻ tầm hai mươi tuổi, mặc áo phông xanh. Cô ta cũng đen nhẻm chẳng kém gì ông chủ. Shinsuke thầm nghĩ, chả

lẽ đây là thẩm mỹ viện chuyên nhuộm da?

“Gin & Bitter.” Shinsuke nói.

“Vâng.” Cô gái đáp.

Ông chủ đứng trong quầy bar, vờ như lắng nghe câu chuyện của mấy vị khách trước mặt mình, nhưng thật ra là đang quan sát vị khách lần đầu tiên tới quán và tập trung nghe xem anh ta gọi đồ uống gì. Nếu không thế thì không phải dân chuyên nghiệp rồi.

“À, từ từ đã.” Shinsuke nói khi cô gái toan rời đi. “Người tên Kiuchi có hay đến đây không?”

“Anh Kikuchi á?”

“Không, Kiuchi cơ.”

“Kiuchi... Thế thì.” Cô gái lắc đầu.

“Nếu cô không biết thì thôi.”

“Xin lỗi.” Cô nói rồi lui đi.

Shinsuke không nghĩ là mình không thu hoạch được gì, vì anh nhận ra ông chủ đứng trong quầy bar liếc nhìn mình lúc anh nói ra cái tên Kiuchi.

Dự cảm trúng phóc. Đích thân ông chủ mang Gin & Bitter đến cho anh.

“Rượu lạnh quá!”

Shinsuke vừa dứt lời, ông chủ đã mỉm cười. Shinsuke nhấp một ngụm trong lúc nụ cười kia còn chưa kịp tắt. Vị đắng sắc lạnh, dễ chịu lan từ đầu lưỡi đến não.

“Ngon quá!” Anh nói.

“Cảm ơn anh.”

“Anh Kiuchi...” Shinsuke hỏi. “Đã uống loại đồ uống nào?”

Nụ cười chưa tắt, nhưng thoáng chút do dự hiện lên trên gương mặt ông chủ. Vị khách này là ai? chắc chắn ông ta đang nghĩ vậy.

“Anh quen với anh Kiuchi à?” Ông chủ hỏi.

“Không hẳn là quen biết, mà là khách hàng của tôi.”

“Khách hàng ư?”

“Tôi làm ở quán rượu ở Azabu.” Shinsuke giơ danh thiếp của Myoga ra. “Trước đây, anh ta hay đến quán tôi lắm.”

“À, ra vậy.” Cơ mặt ông chủ dẫn ra vài phần. Biết là người cùng ngành nghề, ông ta có vẻ cởi mở hơn.

“Tôi nghe anh Kiuchi nói về quán này. Anh ta bảo nên đến đây một lần xem sao.”

“Tôi rất hân hạnh.” Ông chủ hơi ngượng ngùng.

“Anh Kiuchi hồi này có hay đến đây không?”

“Không.” Ông chủ nghiêng đầu sang một bên. “Gần đây tôi không thấy anh ta.”

“Vậy sao? Từ bao giờ anh ta không đến đây nữa?”

“Xem nào, từ sau vụ gì nhỉ?” Ông chủ làm vẻ mặt suy nghĩ. Nhưng mà không biết là ông ta có thực sự đang suy nghĩ không, hay là không muốn lấy việc riêng của khách ra làm chủ đề bàn tán.

Shinsuke rào đón. “Từ sau vụ tai nạn thì không thấy đến quán tôi.” Biết được anh cũng biết về vụ tai nạn giao thông đó, ông chủ quán yên tâm hẳn. “Chỗ tôi cũng vậy.” Ông ta gật gù.

“Tôi nghe nói anh ta đồng sở hữu tàu với ai đó.”

“Ồ, đúng vậy, một thời gian sau thấy anh ta gọi đến, nói là định không dùng tàu nữa nên đừng rủ anh ta nữa. Nói là điều đó không có gì khó hiểu thì cũng đúng, nhưng mà tôi hơi sốc.”

“Đúng thế đấy.” Shinsuke uống một ngụm cocktail nữa. “Tôi nghe nói anh ta cũng hủy hôn ước nữa.”

“Ừ.”

Ông chủ gật đầu. Đúng là ông ta cũng biết. Lông mày ông ta nhíu lại.

“Việc đó đúng là đáng tiếc thật. Hai người hồi đó hay đến đây lắm.”

“Hai người... Là anh ta đi với vị hôn thê đó hả?”

“Vị hôn thê của anh ta hình như là cô Uehara...”

“Đúng vậy. Cô Uehara Midori. Một cô gái đẹp.”

“Tôi thì chưa gặp bao giờ. Chỉ biết cô ấy là ái nữ của Giám đốc công ty xây dựng Teito.”

“Đúng vậy, mọi người hay xì xào là chuột sa chĩnh gạo. Đó là một cô gái yêu hoa, mỗi khi đến đây nhất định phải mua hoa đến. Ngay gần đây có hàng hoa đấy.”

Vị khách ở quầy bar gọi ông chủ. Đến đây, ông ta nói: ‘Anh cứ thông thả nhé’, rồi quay đi.

Shinsuke giờ ly Gin & Bitter lên, để ánh sáng chiếu qua nó.

Uehara Midori à?

Những thứ mà anh thu hoạch được khi đến đây hình như chỉ có vậy. Anh lại còn chẳng biết Hán tự của Midori viết ra sao. Hình như sau vụ tai nạn, Kiuchi đã xóa sạch gần hết mối quan hệ của anh ta.

Anh ngẫm nghĩ lại từng câu chuyện của Kashimoto và ông chủ này. Trong số đó có một điểm vướng mắc. Những vướng mắc khá cơ bản.

Lần trước Kiuchi nói thẳng với Shinsuke rằng ‘cảm giác tội lỗi mờ nhạt lắm’. Vậy mà Kashimoto và ông chủ này lại nói anh ta chịu cú sốc khá lớn. Vậy, cái nào mới là cảm xúc thật sự của anh ta?

Ly cocktail cạn rồi. Đang định gọi ly nữa, nhưng anh chợt nghĩ rằng ở lại đây thêm nữa cũng chẳng có tác dụng gì. Khi đó, cô tiếp viên tiến đến gần bàn anh. Tay cô ta cầm thứ gì đó.

“Xin lỗi, ông chủ bảo đưa anh xem cái này.” Cô ta nói rồi đặt lên bàn một quyển ảnh.

Shinsuke nhìn ra quầy bar.

“Đây là ảnh nhóm Kiuchi lúc đến Kuru-jingu lần cuối cùng.” Ông chủ nói.

“Vậy sao?” Shinsuke mở quyển ảnh ra.

Bức ảnh một nhóm đàn ông tạo dáng trên boong tàu, phía sau là biển xanh. Gương mặt nào cũng đen sì giống với chủ quán. Trong đó cũng có Kiuchi. Da anh ta rám nắng. Đôi chân lộ ra từ cái quần soóc trắng thon thon nhưng hẳn rõ cơ bắp. Nhìn sao cũng thấy là dân vùng biển.

Có vài tấm ảnh kiểu như vậy trong quyển ảnh. Trong đó có một bức ảnh Kiuchi khoác vai một phụ nữ.

“Người phụ nữ ở cùng Kiuchi trong bức ảnh là...”

“Là Uehara Midori đó.” Ông chủ nói.

Shinsuke nhìn lại bức ảnh. Uehara Midori mặc áo phông màu hồng cam. Gương mặt tròn trịa, toát lên vẻ khỏe khoắn. Chắc cũng chỉ bôi chút kem chống nắng, nhìn qua thì thấy cô ta hầu như không trang điểm. Không có vẻ gì giống với ái nữ của giám đốc.

Đóng quyển ảnh lại, Shinsuke mang ra quầy bar. “Cảm ơn ông nhé!”

“Mấy bức ảnh này tôi rửa để định đưa cho Kiuchi. Nhưng giờ lại không thể đưa nữa rồi.” Ông chủ cười nhăn nhó.

Trả tiền ly Gin & Bitter xong, Shinsuke rời khỏi quán. Vừa đi vừa giờ điện thoại ra, anh gọi cho Kozuka nhưng vẫn không liên lạc được.

Ông ta làm cái quái gì vậy? Shinsuke bức xúc, cất điện thoại vào túi.

Lúc ngẩng mặt lên đi về phía nhà ga, anh chợt nhận ra có một cửa hàng hoa ngay bên cạnh. Cửa hàng đóng cửa rồi, nhưng tấm biển cửa hàng đập vào mắt anh.

Shinsuke dừng bước. Thứ khiến anh dừng bước là tên cửa hàng viết trên tấm biển.

Vài giây sau, sự nhớ ra điều gì đó, anh quay gót đi.

Anh chạy như bay tới Seagull. Gương mặt cô tiếp viên đầy ngạc nhiên

khi nhìn thấy anh.

“Anh để quên gì sao?”

“Quyển ảnh lúc nãy.” Shinsuke nói với ông chủ đang ở trong quầy bar.

“Cho tôi xem lại quyển ảnh lúc nãy.”

Chương 30

Lúc đến phố Nihonbashihama là hơn hai giờ. Với những tòa nhà văn phòng nằm san sát nhau, khu vực này cứ đến tối là đường tối om. Đường Kiyosubashi có năm làn xe cũng yên ắng khác hẳn ban ngày. Thường xuyên chạy qua con đường này chỉ có taxi để biển trống khách.

Shinsuke đứng bên đường, ngược nhìn lên chung cư Garden Palace. Chỉ có tòa nhà này là cửa sổ còn sáng đèn. Shinsuke thầm mong một cái cửa sổ sáng đèn đó là căn hộ của Kiuchi Haruhiko.

Phòng 505 nhỉ?

Shinsuke bước thêm một bước. Anh chỉ nghĩ phải gắng hỏi Kiuchi cho bằng được. Anh ta biết những gì? Shinsuke không tài nào hình dung ra được. Nhưng anh biết là có gì đó. Chỉ có điều đó mới là hiện thực.

Đang định đứng nấp ở lối vào chung cư thì qua cửa kính tự động, anh nhìn thấy cửa thang máy mở ra. Bước ra từ thang máy là Kiuchi. Shinsuke nhanh chóng đổi hướng. Rời chung cư, đi sang bên kia đường. Anh đứng sau xe Sedan đậu trên đường, quan sát tình hình.

Kiuchi mặc áo khoác đen, đút một tay trong túi quần, đi bộ về phía đường Kiyosubashi. Shinsuke thoáng ngạc nhiên. Kiuchi định leo lên taxi. Không để anh ta kịp nhận ra, Shinsuke nhanh chân bước ra đường. Một xe taxi trống khách lập tức tấp vào. Anh giơ tay lên rồi hạ xuống.

“Xin lỗi, chờ tôi một chút rồi mới cho xe chạy nhé!”

Shinsuke vừa dứt lời, ông tài xế trung niên đeo kính làm vẻ mặt ngờ vực. Kiuchi bước ra đường. Đúng như dự đoán, anh ta giơ một tay lên. Một chiếc taxi màu trắng đỗ trước mặt anh ta.

“Hãy chạy theo chiếc taxi đó.” Shinsuke nói.

“Hả?” Mặt ông tài xế lộ rõ vẻ khó chịu không giấu giếm. “Người ngồi trên xe đó có biết anh chạy theo sau không?”

“Không, tôi muốn lên theo sau.”

Ông tài xế chép miệng.

“Nếu vậy, anh bắt xe khác hộ tôi được không?”

Xe đằng trước đã đi rồi. Còn ông tài xế này thì không định cho xe của mình chạy. Shinsuke nhào người lên, túm ngực ông tài xế.

“Đừng nhiều lời nữa, cho xe chạy nhanh đi! Tôi sẽ chi tiền bo.”

Giọng nói anh không đao to búa lớn gì nhưng dường như có hiệu quả. Ông tài xế không nói năng gì, gạt cần số, đạp chân ga. Ôtô chạy vút đi.

Xe phía trước di chuyển sang làn bên phải. Đó là làn dành cho xe muốn rẽ phải. Hình như chiếc xe định rẽ vào đường Shinobashi. Chiếc taxi Shinsuke ngồi cũng đổi làn theo. Xe băng qua đường Shinobashi, chạy về phố Kayaba. Đến lúc này, Shinsuke nghĩ, lẽ nào...

“Chạy theo xe khác khó thật đấy.” Ông tài xế lầm bầm. “Vướng đèn giao thông, còn bị những xe khác chen vào nữa.”

“Không sao đâu.” Shinsuke thì thầm trong miệng. Anh biết cái xe đó định đi đâu rồi.

Taxi đằng trước rẽ phải từ đường Shinobashi. Đúng như anh dự đoán.

“Được rồi bác tài, trò lần theo dấu vết kết thúc rồi.”

“Ồ, thế sao?”

“Ừ, ông đi đến đằng kia cho tôi là được.” Shinsuke chỉ tay về đằng trước.

Universal Tower được xây như chĩa thẳng lên bầu trời đang ở trước mắt Shinsuke. Xe taxi đi vào bãi đất kiểu vườn Anh. Taxi chở Kiuchi đi ngay phía trước. Chắc anh ta đã nhận ra có kẻ bám đuôi mình.

Theo sau xe đó, taxi chở Shinsuke cũng tấp vào mái hiên. Trả tiền taxi

xong, Kiuchi xuống xe trước. Trong phút chốc, mặt Kiuchi tối sầm lại. Gương mặt đó nhanh chóng ngoảnh đi hướng khác.

“Hôm trước rất cảm ơn anh.” Shinsuke vừa nói vừa tiến lại gần.

“Cậu bám theo tôi sao?”

“Ừ, từ chung cư anh ở. Nhưng mà...” Shinsuke gật đầu. “Trên đường đi tôi đã biết anh định tới đây.”

Kiuchi làm vẻ mặt khó hiểu. Nếp nhăn hằn giữa lông mày. Tay trái anh ta vẫn nhét trong túi quần. Shinsuke chỉ vào tay đó, nói: “Tay đó anh cầm chìa khóa của phòng 4015 đúng không?”

Kiuchi mở to mắt. Cơ trên gò má giật mạnh.

“Anh thấy lạ là sao tôi biết phòng 4015 à? Cô ta không nói gì với anh sao?”

“Tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì.”

“Thế thì chúng ta cùng đi. Lên phòng 4015.”

“Tôi đến đây vì công việc thôi. Không rảnh để hẹn hò đi chơi với cậu đâu. Cậu ra đường, bắt taxi về đi. Ở đây có quy định là người không sống ở đây thì không được ra vào đâu.”

Nói đoạn, Kiuchi mở cửa bước vào trong. Dĩ nhiên Shinsuke đuổi theo sau anh ta. Kiuchi dừng bước, ngán ngẩm quay đầu lại.

“Cậu đừng đi theo tôi. Tôi sẽ gọi bảo vệ đấy.”

“Mời anh. Nếu có gì thì gọi cảnh sát luôn cũng được. Mà không, có khi cảnh sát bắt đầu điều tra rồi ấy chứ.”

Mắt Kiuchi sáng lên khi nghe Shinsuke nói vậy.

“Ý cậu là sao?”

“Anh biết thanh tra Kozuka ở Sở Cảnh sát Nishiazabu đúng không? Ông ta đến chỗ anh mấy lần rồi. Viên thanh tra đó đã vào phòng 4015.”

“Cậu đang nói cái quái gì thế? Sao cảnh sát lại tùy tiện vào nhà tôi?”

“Ông ta vào để cứu tôi.”

“Cứu ư?”

“Tôi bị giam ở phòng 4015 đến tận đêm hôm qua. Người đến cứu tôi là thanh tra Kozuka.”

“Cậu có ảo tưởng không vậy? Ai trong nhà này giam giữ cậu mới được chứ?”

“Anh muốn tôi nói về việc đó không?”

“Tôi chẳng muốn nghe đâu. Tôi chẳng có thời gian nghe mấy câu chuyện vớ vẩn của cậu.”

Kiuchi lại gần bảng điều khiển khóa tự động. Quay mặt về phía lưng anh ta, Shinsuke nói.

“Người đó là cô Uehara Midori. Người từng là vợ sắp cưới của anh.”

Cánh tay định nhét chìa vào ổ khóa bỗng khựng lại. Anh ta quay lại nhìn Shinsuke với vẻ mặt gay gắt.

“Tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì sất.”

“Vậy anh hãy cho tôi biết, Uehara Midori đang ở đâu?”

“Sao cậu lại hỏi về cô ấy? Cậu có quan hệ gì với cô ấy?”

“Thì tôi đã nói rồi mà. Tôi bị cô ta giam giữ. Tại phòng 4015 này.”

“Cậu đùa tôi à? Sao cô ấy phải giam cậu chứ?”

“Việc đó tôi cũng muốn hỏi. Mà còn nhiều việc khác tôi muốn hỏi nữa. Vợ chưa cưới của anh sao lại thành ra như thế.”

Kiuchi nghiên rặng, mắt anh ta long sòng sọc, kiểu như đang chất chứa rất nhiều suy nghĩ trong đầu nhưng lại cố kiềm chế không buột ra miệng những suy nghĩ đó.

“Anh biết Kishinaka Reiji đã làm gì đúng không? MINA-1 là búp bê. Là vợ chưa cưới của anh. Cô Uehara Midori.”

Kiuchi gờm gờm đưa mặt sát lại. Anh ta hơi gật đầu.

“Tôi nói cho cậu biết. Đừng tùy tiện nhắc đến cái tên đó. Không cậu sẽ hối hận đấy.”

“Cô ta bây giờ đang ở đâu? Cô ta đang làm gì?”

“Không liên quan tới cậu.”

“Ồ trong phòng 4015 nhỉ?” Anh nhìn chăm chăm vào mắt anh ta. “Đúng vậy nhỉ?”

“Cậu đi khỏi đây đi!” Kiuchi nói. “Đừng có dính dáng tới tôi nữa.”

“Thứ liên quan là cô ta. Tôi không thể cứ để thế này được. Hay là anh muốn tôi làm âm lên?”

Kiuchi cắn môi. Đôi mắt anh ta chật đầy oán giận.

“Giá mà không vướng phải vụ tai nạn đó thì...”

“Sao cơ?”

“Không có gì...” Kiuchi ngoảnh mặt đi.

Sau một hồi lâu nhìn vô định, anh ta quay lại nhìn Shinsuke.

“Tôi hiểu rồi. Nếu cậu đã nói vậy, tôi sẽ cho cậu vào xem. Đúng như cậu nói, tôi định vào phòng 4015.” Anh ta giơ chìa khóa ra trước mặt Shinsuke.

Bước vào thang máy, hai người đứng đối diện nhau. Kiuchi nhìn anh bằng ánh mắt soi mói. Shinsuke cũng chẳng thềm ngoảnh mặt đi.

“Cô ta xưng tên là Ruriko.” Shinsuke nói. “Cô ta dùng tên đó tiếp cận tôi. Một phụ nữ kỳ lạ. Cô ta giống búp bê hơn là con người.”

Kiuchi hít một hơi thật sâu. Cái chớp mắt tiếp theo của anh ta khiến Shinsuke hiểu rằng anh ta giục anh nói tiếp.

“Về việc tại sao cô ta xưng tên là Ruriko, anh có nghĩ ra điều gì không?”

Kiuchi không trả lời, chỉ nhìn lên bảng hiển thị số tầng trong thang máy. Thang đi qua tầng hai mươi rồi.

“Tôi đến quán Seagull rồi.” Shinsuke tiếp tục. “Tôi cũng thấy ảnh của anh và Uehara Midori ở đó. Nhìn gương mặt cô ta lúc ấy, tôi chẳng có cảm giác

gì. Cũng không nghĩ ra điều gì. Tôi chỉ nghĩ ra lúc nhìn thấy biển hiệu cửa hàng hoa trên đường tới nhà ga.”

Thang máy đi qua tầng ba mươi.

Shinsuke nói: “Cửa hàng Ruriko... Đó là tên của cửa hàng hoa đó. Tôi nghe nói cô Midori hay đến cửa hàng này mua hoa.”

Phụ nữ thay đổi nhờ cách trang điểm, nhưng Uehara Midori thay đổi dung mạo nhiều hơn thế. Nếu không nhìn thấy tấm biển hiệu cửa hàng hoa đó, cả đời mình cũng không nhận ra cô ta và Ruriko là cùng một người, Shinsuke nghĩ. Nhìn bức ảnh với suy nghĩ rằng trong bức ảnh không phải Ruriko, cuối cùng anh cũng phát hiện ra vài dấu vết.

Gương mặt thon hảnh đi, cơ thể hoàn toàn đổi khác, có thể hình dung là đã trải qua quá trình giảm cân khắc nghiệt. Còn sự thay đổi trên gương mặt chỉ có thể là do thẩm mỹ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Uehara Midori cố tình hóa trang thành Kishinaka Minae. Vấn đề là động cơ của cô ta khi làm vậy.

“Tại sao nhỉ?” Shinsuke hỏi. “Tại sao cô ta lại trở thành Kishinaka Minae?”

“Tôi hủy hôn với cô ấy hơn một năm trước.” Kiuchi nói. “Từ sau đó không gặp lại cô ấy nên cô ấy đang ở đâu, làm gì tôi đều không biết.”

“Anh Kiuchi, thôi dối trá được rồi đấy!”

“Tin hay không là tùy cậu.”

Lúc Kiuchi nói lời đó, thang máy nhẹ nhàng dừng lại. Kiuchi giữ nút ‘mở cửa’ rồi hất hàm, ra hiệu Shinsuke ra trước đi.

Shinsuke đứng ở hành lang anh đã từng thấy. Nghĩ lại thì anh mới thoát khỏi đây sáng nay thôi. Trong số rất nhiều phòng nằm sát nhau, anh đứng trước cái cửa ghi số phòng 4015. Kiuchi đến chậm hơn anh một chút.

“Tôi có một điều kiện. Nhìn căn phòng xong, cậu không được hỏi gì mà phải đi về luôn.”

“Thế sao được. Những việc tôi muốn hỏi nhiều tới mức có thể chất đầy căn hộ này.”

“Thế thì tôi chấp nhận trả lời câu hỏi liên quan đến những thứ trong căn hộ này. Những thứ khác thì miễn bình luận.”

“Tốt thôi.”

Shinsuke chưa kịp nhìn, Kiuchi đã mở khóa. Cửa mở, Shinsuke nhòm vào trong. Ngay sau đó, anh hít một hơi thật sâu.

“Cái quái quỷ gì thế này?”

Căn hộ được dọn dẹp sạch sẽ rồi. Bàn, ghế, tấm rèm che cửa sổ đều biến mất. Shinsuke mở cửa căn phòng Kishinaka Reiji sử dụng. Quả vậy, tất cả những thứ trong đó đều đã bốc hơi.

“Anh dọn dẹp căn phòng lúc nào vậy?” Shinsuke hỏi.

“Tôi đã nói là miễn bình luận mà. Tôi chỉ trả lời câu hỏi liên quan đến những thứ trong căn hộ này, nhưng trong này chả có gì cả.”

Shinsuke nhìn cánh cửa căn phòng Kishinaka Reiji sử dụng. Khóa bị phá hỏng rồi. Là do Shinsuke và Kozuka làm. Đó là dấu vết duy nhất chứng minh anh đã ở đây đến tận sáng nay.

“Nào, cậu ra ngoài đi! Cậu đã được nhìn cả căn phòng này nên mãn nguyện rồi chứ hả?”

“Cô ta đang ở đâu?”

Kiuchi không trả lời câu hỏi của Shinsuke. “Cậu về đi!” Anh ta nói lại lần nữa.

Chẳng còn cách nào, Shinsuke đành rời căn phòng. Kiuchi khóa cửa rất kỹ.

“Cậu đừng bao giờ đến đây nữa!” Kiuchi khẽ nói rồi đi về phía thang máy.

Chương 31

Nhìn vào đồng hồ, thời gian đã thay đổi rồi. Shinsuke rời khỏi Universal Tower, đứng trên vỉa hè, chờ taxi đi qua.

Không thấy bóng dáng Kiuchi Haruhiko đâu nữa. Anh ta rời khỏi chung cư trước Shinsuke một bước, chọn đúng thời điểm tốt nên chắc bắt được cái taxi nào rồi.

Shinsuke rút thuốc lá, châm lửa bằng cái bật lửa dùng một lần. Hít thật sâu khói thuốc vào trong, anh cảm thấy tê tê trong não. Thần kinh tê liệt một chốc rồi tỉnh táo trở lại. Sau đó, các giác quan như nhạy cảm hơn hẳn. Anh cần thứ nicotin mạnh hơn.

Nào, giờ làm gì đây?

Vừa nhả làn khói thuốc anh vừa ngẫm nghĩ. Kiuchi nói là đừng dính dáng đến anh ta nữa. Có nên làm theo lời anh ta không? Đúng là không phải không có cách quay về cuộc sống thường nhật. Cố làm thế thì cũng chẳng ảnh hưởng gì. Shinsuke chẳng mất gì, cứ thế này về nhà nghỉ ngơi, ngày mai cuộc sống bình thường sẽ bắt đầu trở lại. Chỉ còn vài thắc mắc về mấy việc...

Gương mặt Ruriko bất giác hiện lên trong đầu anh. Shinsuke hoàn toàn không hiểu nổi cô ta nghĩ gì. Cô ta biến thành Kishinaka Minae để làm gì? Lý do cô ta giam giữ Shinsuke là gì? Cô ta đang cố làm gì? Và giờ cô ta đang ở đâu?

Cảm giác ôm cô ta trong vòng tay như lùi về xa xưa lắm. Tuy vẫn còn trong ký ức nhưng cảm giác hiện thực thì khá nhạt nhòa. Anh cố nghĩ tất cả chỉ là cơn ác mộng.

Còn những con búp bê Kishinaka Reiji làm ra. Cứ nghĩ đến gương mặt chúng, Shinsuke lại lạnh toát sống lưng. Anh thấy chúng rõ ràng như đang muốn nói điều gì đó.

Cuối cùng, một chiếc taxi cũng xuất hiện. Có cả hiển thị xe trông khách. Shinsuke thở phào nhẹ nhõm, giơ tay lên.

“Anh đi đến đâu?” Ông tài xế đeo kính hỏi.

Shinsuke toan nói là đến phố Monzennaka, nhưng lúc đó lại nhìn sang bên cạnh ghế tài xế. Một quyển sách kẹp giữa ghế và phanh tay. Chắc là để đọc giải khuây lúc chờ khách.

Tựa đề cuốn sách đó thu hút Shinsuke, *Tận hưởng cocktail tại nhà*. Ông tài này hẳn là rất thích rượu. Có khi thú vui mỗi ngày của ông ta là uống cocktail mình tự làm trước khi đi ngủ.

Nhìn dòng chữ cocktail, Shinsuke chợt nghĩ ra. Anh nói với tài xế: “Cho tôi đến Yotsuya.”

Ông tài xế đáp ‘Vâng’ bằng giọng chẳng lấy gì làm vui vẻ rồi xoay vô lăng.

Shinsuke tựa hẳn vào ghế. Nhà của Ejima ở Yotsuya.

Bước xuống xe taxi là gần hai giờ sáng, là giờ Sirius đã đóng cửa. Shinsuke đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua sandwich, cà phê rồi đứng trước cửa hàng ăn luôn. Ngay trước con đường cạnh cửa hàng đó là nhà Ejima. Trong căn nhà kiểu Tây có thể gọi là biệt thự đó, Ejima sống cùng vợ và một đứa con gái. Nghe đâu vợ ông ta dạy trà đạo. Còn đứa con gái năm nay vừa đỗ vào trường đại học cho nữ sinh.

Vừa nuốt bữa tối vào trong bụng, Shinsuke vừa chăm chú nhìn chiếc xe đi qua. Hay là Ejima trở về bằng xe này? Ông ta hiếm khi tạt ngang đâu đó, chắc chắn khoảng tầm hai rưỡi, chiếc Bentley sẽ xuất hiện thôi.

Hai giờ hai mươi lăm phút sáng, chiếc Bentley màu xám rẽ phải đi vào.

Lái xe không lẫn vào đâu được, là Ejima. Không có ai khác ngồi trên xe. Xác nhận điều đó xong, Shinsuke mới đi bộ ra.

Lúc đến trước nhà, Ejima lùi xe vào ga ra. Shinsuke đứng cách đó không xa quan sát tình hình.

Ejima lái xe không được tốt. Cái ga ra quen thuộc mà ông ta cũng phải xoay đi xoay lại vô lăng mất hai lần.

Động cơ ngừng rồi, đèn pha cũng được tắt. Cửa xe mở ra, Ejima bước xuống. Shinsuke lại gần, chờ ông ta đi ra từ ga ra.

“Ông Ejima.”

Ưỡn ngực, đi thẳng lưng, lúc đứng lại, trông Ejima như đang ở tư thế phòng thủ. Ông ta đang đứng dưới ánh đèn đường, Shinsuke ở vị trí ngược sáng nên nhất thời ông ta không biết ai gọi mình.

“Shinsuke à?” Ông ta hỏi, ánh mắt cũng như đang hỏi.

“Vâng.” Shinsuke đứng vào khoảng sáng dưới cái đèn.

Sự cảnh giác của Ejima vẫn không thay đổi. “Có chuyện gì vậy, vào cái giờ này?”

“Có một việc bằng mọi giá tôi muốn hỏi ông, nên đến đây chờ ông về.”

“Việc muốn hỏi?” Ejima nhíu mày đầy ngờ vực. “Đến mức phải đứng chờ tôi thế này thì chắc là việc gấp lắm nhỉ?”

“Vâng, đúng vậy.” Shinsuke đáp.

Ejima gật đầu, chăm chú nhìn Shinsuke. Mặt ông ta như đang cố dò xét xem anh nghĩ gì trong đầu.

“Vào vào nhà rồi hỏi nhé?”

“Tôi không muốn làm phiền vợ và con gái ông. Ở đây cũng được.”

“Đứng nói có xong được không?”

“Là việc liên quan đến đứng nói chuyện mà.”

“Sao cơ?”

“Là chuyện đúng nói.” Shinsuke nhắc lại. “Hôm trước, ông đúng nói chuyện với Kiuchi Haruhiko đúng không? Ngay bên cạnh quán Sirius.”

“Kiuchi? Cậu đang nói cái gì vậy? Cậu có nhầm lẫn gì không?”

“Tôi thấy tận mắt.” Shinsuke cười mỉm. Nhưng anh biết gò má mình đang căng cứng lại. “Đó chắc chắn là Kiuchi Haruhiko. Và người nói chuyện với anh ta là ông Ejima. Ông đừng nói dối tôi nữa.”

Gương mặt trước đó còn cười cười của Ejima nghe đến đây bỗng nghiêm lại. Mắt ông ta ánh lên những tia lạnh lùng.

“Lúc tôi bảo muốn biết về người còn lại gây ra tai nạn, ông Ejima trả lời rằng không biết gì về người đó, đúng không nhỉ? Ông còn nói sẽ thử hỏi luật sư Yuguchi xem. Sau đó, ông cũng cho tôi tên của Kiuchi luôn. Nhưng thực tế thì ông biết rõ về Kiuchi đúng không?”

“Cứ cho là tôi biết thì đã sao? Có ảnh hưởng gì tới cậu không?”

“Sao ông phải nói dối?”

“Chẳng phải tôi nói mấy lần rồi sao? Tôi muốn cậu nhanh chóng thoát khỏi vụ tai nạn trong quá khứ đó, không muốn cậu cứ canh cánh mãi về những việc đã xong rồi. Chỉ vậy thôi.”

“Ông biết Kiuchi Haruhiko từ trước đúng không?”

“Tôi biết.”

“Ông quen biết thế nào với anh ta?”

“Nói thế nào đây nhỉ? Tôi quen qua vụ tai nạn. Chỉ vậy thôi. Có lẽ cậu quên rồi, nhưng gây ra tai nạn đó là cậu và tôi, chủ sở hữu chiếc xe đó. Tất cả thủ tục liên quan đến bảo hiểm tôi cũng phải lo hết. Để giải quyết theo hướng đó, tôi đã gặp người gây tai nạn còn lại.”

“Buổi tối hôm đó, ông đã nói chuyện gì với anh ta?”

“Chỉ là chào hỏi thôi. Tôi không ngờ lại gặp anh ta ở chỗ đó. Cũng chỉ trò chuyện xem giờ anh ta thế nào thôi. Nãy cậu cũng nói rồi nhỉ? Chỉ là đứng nói chuyện bình thường thôi.”

“Nhưng trong mắt tôi thì thấy hai người như trao đổi chuyện gì đó bí mật.”

“Thì tôi với anh ta có phải bạn bè thân thiết kiểu chạm mặt nhau là vui đâu, nên dù chào hỏi bình thường cũng không thể làm gương mặt hồ hởi được, vì vậy cậu mới trông thành như thế thôi.”

Trong giọng nói của Ejima ẩn chứa cả sự sột ruột. Shinsuke hiểu ông ta đang cố không thể hiện điều đó ra bên ngoài.

Nghe giải thích như vậy nhưng Shinsuke vẫn không tài nào chấp nhận nổi. Cái cách Ejima nói chuyện với Kiuchi buổi tối hôm đó nghĩ sao cũng không giống đúng nói chuyện bình thường.

Nhưng dường như Ejima không định nói sự thật ở đây. Shinsuke cũng không có cách nào bắt ông ta nói ra sự thật. Chỉ biết nắm hai tay đứng nghe.

“Chuyện cậu định nói đã hết chưa?”

“Ông Ejima.” Shinsuke liếm môi rồi tiếp tục. “Ông có biết công ty xây dựng Teito không?”

“Công ty xây dựng Teito? À, tên thì tôi biết.” Ejima trả lời, không chút dao động.

“Thế ông có biết con gái của Giám đốc công ty đó không?”

“Con gái của Giám đốc ư? Không...” Ejima nhăn nhó lắc đầu.

“Họ là Uehara. Còn tên cô gái đó là Midori.”

“Tôi chưa nghe bao giờ.” Ejima quả quyết. “Thế thì sao? Có liên quan gì tới tôi và cậu không?”

“Đó là vị hôn thê cũ của Kiuchi Haruhiko. Có thật là ông không biết không?”

“Vị hôn thê của anh Kiuchi? À, tôi không biết. Lúc này tôi nói rồi, tôi chỉ gặp anh ta lúc tai nạn đó thôi. Tôi không biết những chuyện về đời tư của anh ta.”

Shinsuke đành im lặng. Thấy vậy, Ejima mỉm cười.

“Này Shinsuke. Mọi chuyện kết thúc rồi. Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy. Cậu định bám víu vào quá khứ đến bao giờ? Chẳng phải cậu có nhiều việc phải làm hơn mấy chuyện đó sao? Học thêm về cocktail thì sao?”

“Việc tôi cần làm bây giờ là cố để hiểu những việc không hiểu nổi.”

Ejima lắc đầu như muốn nói thôi đi.

“Tôi mưu đồ gì với Kiuchi được chứ? Làm việc đó tôi được lợi lộc gì nào? Cậu bớt nóng đi! Tôi sẽ đưa cậu về nhà. Đợi đến khi cậu bình tĩnh lại rồi hãy tới gặp tôi. Lúc đó, ta sẽ từ từ nói chuyện.”

“Tôi đang rất bình tĩnh.”

“Cậu nói năng như đang say. Mấy gã say lúc nào cũng nói vậy. Rằng tôi không say.” Ejima quay lại ga ra, mở cửa chiếc Bentley ra.

“Không cần đâu. Tôi tự về được.”

“Cậu đừng ngại.” Ejima chui vào xe và khởi động máy. Shinsuke nhăn mặt trước ánh đèn pha sáng chói.

Chiếc Bentley rời khỏi ga ra, dừng ngay trước mặt Shinsuke. Hết cách, Shinsuke định mở cửa ngồi vào ghế phụ. Lúc đó, Ejima chỉ tay ra ghế sau. Shinsuke liền mở cửa sau, leo lên xe.

“Hôm trước, vợ tôi làm đổ nước ép nên ghế vẫn còn bẩn.”

“Vợ ông cũng lái xe được à?”

“Hiếm khi lái lắm. Chỉ dùng khi đi đánh gôn với đám bạn thôi. Lâu lắm mới lái xe nên hơi run. Chỉ bản ghế xe thôi là may cho tôi lắm rồi đấy.” Ejima bông đùa. Ông ta lấy lại sự điềm tĩnh vốn có.

Shinsuke chậm rãi dựa vào ghế khoan chân lại. Anh được Ejima chở trên xe thể này từ khi nào nhỉ? Hồi còn làm ở Sirius anh cũng được ông ta đưa về vài lần. Lúc nhìn nghiêng gương mặt Ejima từ phía sau, một cảm giác kỳ lạ lại ủa đến. Lại là ký ức ảo giác. Anh có cảm giác đã từng ngồi thể này trước đây, cũng ngắm Ejima từ đằng sau thể này. Nhưng mà không thể có chuyện đó. Ông ta có đưa anh về vài lần, nhưng lần nào Shinsuke cũng ngồi

ghế phụ bên cạnh. Shinsuke nhìn con phố về đêm qua tấm kính trước mặt. Ánh đèn pha của những xe chạy ngược hướng lần lượt vọt qua. Cứ chăm chú nhìn ánh đèn đó là ý thức lại dần mơ hồ, chẳng khác nào bị thôi miên. Thôi miên. Nghĩ đến từ đó, chẳng hiểu sao anh lại nhớ đến đôi mắt của Ruriko. Lúc bị cô nhìn chăm chăm trong căn phòng của chung cư siêu cao tầng đó, toàn thân anh không cử động nổi. Đó cũng là thôi miên chẳng?

“Này Shinsuke, lúc trước tôi cũng nói chuyện này rồi nhỉ? Chuyện số người chết trong một năm vì tai nạn giao thông ấy. Cậu nhớ không?” Ejima hỏi.

“Chuyện thế nào nhỉ?” Shinsuke đáp. “Chuyện một năm có khoảng mười nghìn người chết ấy. Nếu dân số là một trăm triệu người thì cứ mười nghìn người lại có một người chết. Cứ bốn mươi giây lại xảy ra một vụ tai nạn, năm mươi phút lại có một người chết. Đó mới là số liệu trung bình thôi. Tần suất va chạm với ô tô tùy từng người lại khác nhau. Nói hơi cực đoan chút, tỉ lệ người đi dạo mỗi tối gặp tai nạn giao thông còn cao hơn tỉ lệ trẻ con sơ sinh gặp tai nạn. Các vùng khác nhau lại khác nhau. Nơi có tai nạn giao thông cao nhất hằng năm là Hokkaido, xếp thứ hai là Aichiken. Tokyo đương nhiên cũng trong top đầu bảng. Nếu là người sống ở những vùng đó và hay ra ngoài, cứ hai mươi hay ba mươi giây lại có một người chết.”

“Vì nhiều ô tô quá nhỉ?” Shinsuke nói, vừa nói anh vừa nghĩ mình đâu có quyền nghĩ đó là việc của người khác thế này. Nhưng anh không biết phải đón nhận câu chuyện của Ejima thế nào.

“Kẻ bị tai nạn bao giờ cũng có lý lẽ của mình nhỉ? Nhưng mà Shinsuke này, tai nạn cũng như quân súc sắc. Chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện mặt xấu. Người có bằng lái xe hiện giờ là khoảng bảy mươi triệu. Số phương tiện giao thông được sở hữu, tính cả xe máy, hình như là tám mươi triệu chiếc. Bảy mươi xe đó đang chạy trên mọi nẻo đường đất nước Nhật Bản này. Tình hình như thế nên mới xảy ra tai nạn đó. Kiểu như thả vài chục viên bi vào bồn rửa mặt. Nếu chúng không va vào nhau mới là lạ. Đập vào nhau là đương nhiên. Có va thì cũng có bị va. Trường hợp của Shinsuke là vô tình

rơi vào phía va vào thôi. Chỉ có vậy.”

“Người bị đâm hay gia đình họ không thể nào chấp nhận lời giải thích đó đâu nhỉ?”

“Tôi chỉ nói sự thật khách quan thôi. Giả sử một năm có mười nghìn người trúng số giải một trăm triệu yên thì đất nước này loạn mất. Nhưng tai nạn giao thông thì không như vậy. Nó là một thứ bình thường như thế.”

Shinsuke không nói gì. Dù ông ta nói những điều này là để Shinsuke mau quên đi vụ tai nạn nhưng chẳng giúp được gì. Vốn dĩ anh cũng đâu có nhớ rõ.

Ejima bẻ lái mạnh khiến Shinsuke nghiêng hẳn người sang một bên. Tay phải anh bám lấy ghế ngồi để giữ thăng bằng. Khi ấy, lòng bàn tay anh chạm vào thứ gì đó, đau nhói. Anh cầm thứ đó lên. Là một mảnh gì đó dài khoảng một centimet, rộng năm milimet. Chiều dày chắc không đến một milimet. Làm bằng nhựa. Điều thu hút Shinsuke là màu sắc của nó. Màu bạc điểm tuyết tím. Anh nhớ nhìn thấy màu này ở đâu rồi. Mà chưa lâu lắm. Ở đâu được nhỉ?

Đang xoay xoay nó trong tay, anh chợt rùng mình. Đột nhiên anh nhớ ra nó là cái gì.

Đây là móng tay. Móng tay giả. Người phụ nữ đó cũng gắn móng tay giả giống thế này.

Narumi. Chắc chắn là thế. Giờ Shinsuke nhớ rõ mồn một hình ảnh cô sơn nhiều màu sắc trên cái móng giả này. Màu bạc điểm tuyết tím là màu yêu thích của cô.

Narumi đã ngồi trên chiếc xe này sao? Thế thì từ bao giờ? Tại sao lại ở xe này?

Không phải Ejima và Narumi không biết nhau, nhưng xét cho cùng vẫn là thông qua Shinsuke. Không thể nghĩ rằng Narumi đã gặp Ejima mà anh không biết.

Ông đã gặp Narumi à? Lúc anh định hỏi vậy, ô tô đột ngột rẽ. Đúng lúc đó, Shinsuke làm rơi luôn cái móng tay đang để trên tay. Anh vội vàng cúi xuống, tìm xung quanh chân. Tối quá nên không thấy.

“Bạn đang làm gì thế?” Cảm nhận sự khác lạ ở ghế sau, Ejima quay lại nhìn.

“Không làm gì cả.” Vừa nói Shinsuke vừa tìm tiếp. Người anh rời hẳn khỏi ghế. Thấy nó rơi ở ghế trước, anh nhặt lên, định ngồi lại hẳn hỏi.

Đúng lúc đó, đột nhiên một âm thanh vang lên bên tai Shinsuke. Là tiếng hét của phụ nữ.

Chương 32

Ào giác về tiếng kêu nghe thấy lúc này bao trùm Shinsuke. Những ký ức được tái hiện bất thành hình, kịch tính và tươi mới. Shinsuke nhớ lại anh nghe thấy tiếng kêu trong tình huống giống như thế này. Tức là lúc đó anh ngồi ở ghế sau. Mà không, không phải lúc bình thường. Mà y hệt lúc này, bị rơi hẳn khỏi ghế. Tại sao sự việc xảy ra như thế?

Xe phanh gấp, cơ thể như bị ném về phía trước. Tiếng bánh xe kin kít, tiếng thứ gì đó bị nghiền nát, những âm thanh rõ mồn một bên màng nhĩ Shinsuke. Tiếp theo, quang cảnh khi đó phản chiếu rõ trong đầu.

Đúng rồi. Lúc đó cũng vậy.

Shinsuke định nuốt nước bọt nhưng trong miệng khô khốc. Anh nhớ lại rồi. Lúc đó, anh cũng ngồi ở ghế sau. Từ ghế sau, anh chứng kiến mọi việc.

Toàn thân anh nổi gai ốc. Mồ hôi ứa ra đầm đìa. Hơi thở gấp, mạch đập nhanh. Nhiệt độ cơ thể tăng cao hơn.

Cảnh sắc xung quanh trở nên quen thuộc. Anh đang chạy xe trên con đường quen thuộc, nhưng lại có ảo giác đang ở chiều không gian khác. Cảm giác như tất cả không phải sự thật.

Ejima giảm tốc độ. Căn hộ của Shinsuke đang ở ngay phía trước. Chiếc Bentley nhẹ nhàng dừng lại.

“Đến nơi rồi. Lần tới, chúng ta sẽ từ từ nói chuyện nhé! Nếu được thì để ban ngày. Lúc ấy, đầu óc Shinsuke cũng bình tĩnh hơn nhỉ?” Ejima nói đùa. Đôi mắt phản chiếu trong gương nhìn Shinsuke, cười đầy ẩn ý.

Shinsuke vẫn ngồi yên trên ghế. Những suy nghĩ lẫn lộn trong đầu.

“Sao vậy?” Ejima hỏi đầy ngờ vực. “Cậu không sao chứ?”

“Ông Ejima.” Shinsuke chăm chú nhìn gáy ông ta. “Ông làm gì Narumi rồi?”

Nhìn từ đằng sau thì Ejima không có phản ứng gì. Đến mức trong một thoáng Shinsuke nghĩ rằng giọng nói của anh không truyền được đến tai Ejima. Nhưng chắc chắn không phải. Ngón tay Ejima để trên đùi phải khẽ chuyển động. Ngón tay trở gõ gõ vào đầu gối như đánh nhịp. Cử động đó ngừng lại. Cùng lúc ấy, Ejima hơi vặn người về phía sau. Nhưng Shinsuke không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt ông ta.

“Narumi... Narumi người yêu cậu ư?”

“Đúng vậy.”

“Ý cậu là sao? Tôi đã làm gì cô ấy là sao?”

“Ông đã chở Narumi trên chiếc xe này đúng không? Mới gần đây thôi.”

“Tôi chẳng hiểu cậu đang nói gì. Sao tôi lại chở cô ta trên chiếc xe này? Cô ta nói vậy à?”

“Narumi không nói gì. Cô ấy mất tích một thời gian rồi.”

“Thật ư? Tôi không biết chuyện đó.”

“Ông Ejima.” Giọng Shinsuke to hơn. “Ông có quanh co cũng chẳng có tác dụng gì đâu. Narumi đã đến gặp ông đúng không? Và cô ta giao dịch gì đó với ông. Không phải vậy sao?”

“Đầu óc cậu có bình thường không vậy? Sao tôi lại...?”

Ejima chưa kịp dứt lời, Shinsuke đã chìa tay phải ra đằng trước. Trên bàn tay là cái móng tay giả.

“Đây là móng tay của Narumi. Móng tay giả. Nó rơi trên ghế.”

Ejima định tóm lấy cái móng đó, nhưng Shinsuke đã kịp rút tay lại.

“Đây là chứng cứ quan trọng. Tôi không thể giao cho ông.”

“Tôi chẳng nhớ ra cái gì hết.” Ejima nói. “Tôi chưa từng chở Narumi dù chỉ một lần. Hay thứ đó là của vợ hoặc con gái tôi? Họ cũng đến tiệm làm

móng mà.”

“Thế thì tôi sẽ nhờ cảnh sát giám định vân tay. Như vậy mọi việc sẽ rõ ràng.” Nói đoạn, Shinsuke rút khăn tay ra, trải trên đầu gối, rồi đặt cái móng vào đó, cẩn thận bọc lại. “Ngày mai tôi sẽ liên lạc với cảnh sát sớm. Tôi nghĩ thanh tra sẽ đến chỗ ông Ejima luôn đây, nên nếu có chuyện gì muốn nói thì ông để lúc đó hãy nói.”

Shinsuke còn mở cửa ra, làm điệu bộ như sắp sửa ra khỏi xe.

“Chờ đã!” Ejima nói. “Cậu nghĩ tôi đã làm gì Narumi sao?”

“Không phải vậy sao?”

“Sao tôi phải làm vậy?”

“Lúc này tôi nói rồi còn gì. Chẳng phải Narumi đã giao dịch thứ gì đó với ông sao?”

“Giao dịch gì chứ?”

“Đương nhiên là tiền giữ im lặng. Liên quan đến vụ tai nạn giao thông.”

Lúc Shinsuke nói vậy, dái tai Ejima bỗng giật giật. Shinsuke ở tư thế phòng bị. Bầu không khí nặng nề bao trùm hai người. Ejima thở dài. Cổ ông ta khẽ gật. Động tác đó dần mạnh hơn.

“Là việc đó hả?” Ejima ngừng chuyển động cổ. “Cậu nhớ ra vụ tai nạn rồi hả?”

“Tôi vừa nhớ ra.”

“Tất cả sao?”

“Ừ, tất cả.”

“Thế à? Cậu nhớ ra rồi sao?” Ejima rút ra bao thuốc từ trong túi áo khoác, lấy một điếu thuốc, châm lửa hút bằng cái bật lửa Dunhill. Không gian trong xe ngập khói trắng.

“Narumi, cô ta đã đến gặp ông Ejima đúng không?”

“Tôi chỉ có thể nói rằng chẳng nhớ gì về việc đó. Hay cậu đang mong chờ

tôi sẽ thú nhận điều gì đó với cậu ở đây?” Ejima rút thuốc.

“Narumi đã đòi ông bao nhiêu? Mười hay hai mươi triệu yên? Cô ta lúc rời khỏi chỗ tôi đã cuỗm đi ba mươi triệu yên, nên chắc đòi ông thêm hai mươi triệu cho tròn năm mươi triệu nhỉ?”

Ejima không trả lời. Có lẽ anh đã đoán trúng phóc.

“Ông Ejima, chúng ta lập lại giao dịch thôi. Giống như bắt đầu từ con số không ý. Nói vậy nhưng không phải ông đưa lại cho tôi ba mươi triệu yên ông lấy từ Narumi là xong đâu. Bởi vì tôi sẽ giữ im lặng cả việc ông đã làm gì đó với Narumi nữa. Nghĩa là tiền giữ im lặng phải tăng gấp đôi lên. Nhưng ông hãy yên tâm. Vì tôi không đòi ông trả gấp đôi tiền giữ im lặng đâu. Tôi đồng ý với giá năm mươi triệu yên. Thế có được không?”

Ejima vẫn rút thuốc theo nhịp điệu không thay đổi, như thể lời nói của Shinsuke không lọt vào tai ông ta. Đôi mắt thì đang mãi nhìn thẳng ra cái kính trước ô tô.

“Ông không chấp nhận sao?” Shinsuke hỏi. “Nhưng tôi nghĩ đó không phải một giao dịch tồi đâu. Với ông thì năm mươi triệu yên chẳng phải số tiền lớn lao gì. Mà ba mươi triệu yên trong đó ông đã bỏ ra một lần rồi còn gì. Nếu thế mà vẫn không nói chuyện được thì rất tiếc, sáng sớm mai tôi phải đi báo cảnh sát. Mà không, sang ngày mới rồi, nên nghĩa là trong sáng nay tôi đi đấy.”

“Ông tính sao?” Anh quay mặt về phía lưng Ejima và hỏi.

Ejima lấy gạt tàn ra, dụi điếu thuốc vào đó.

“Được rồi.” Ông ta nói. “Ngày mai, à không, hôm nay đúng không? Chiều nay tôi sẽ gọi lại. Thế có được không?”

“Ý ông là sẽ chuẩn bị tiền đến lúc đó à?”

“Đúng vậy.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ chờ ông gọi lại.” Shinsuke lại mở cửa ra. Nhưng trước khi xuống, anh hỏi. “Ông Ejima, ông không định lừa tôi chứ?”

Ejima bật cười.

“Tôi không theo chủ nghĩa làm mấy việc ngu xuẩn đâu.”

“Ông nói vậy thì tôi yên tâm rồi.”

Bước xuống xe, Shinsuke đóng cửa lại. Chẳng bỏ lỡ một giây, chiếc Bentley bật động cơ, lao vút đi. Shinsuke nhìn theo cho đến khi ánh sáng đèn hậu khuất hẳn. Vừa nhìn theo, Shinsuke vừa nhớ lại vụ tai nạn đêm đó.

Đêm đó, Yuka uống rượu đến tận lúc quán đóng cửa. Shinsuke đứng trong quầy bar quan sát tình hình. Nhưng anh không nhớ cô ta đã uống hết bao nhiêu ly Dry Martini.

Chẳng bao lâu sau, Yuka đã gục xuống quầy bar. Shinsuke hầu như biết hết cách uống của khách đến quán Sirius này. Cô ta thỉnh thoảng lại bộp chộp thế này.

Dọn dẹp xong xuôi, nhân viên gần như về hết rồi, cô ta vẫn không nhúc nhích. Một lúc sau, trong quán chỉ còn Shinsuke và Ejima.

“Hết cách rồi. Phải đưa cô ta về thôi.” Ejima thở dài nói.

“Ông biết nhà cô ta không?”

“Ồ, biết. Cậu đi lấy xe nhé!” Ejima bảo Shinsuke.

Cầm chìa khóa, Shinsuke đánh xe ra trước tòa nhà rồi quay lại quán. Nhưng đập vào mắt anh là hình ảnh Yuka ôm chặt lấy Ejima. Yuka vừa khóc vừa lặp lại mấy câu đại loại ‘Anh là đồ dối trá’, ‘Đừng bỏ em’. Nhìn thấy cảnh đó, Shinsuke hiểu ra sự tình, rằng tại sao cô ta lúc nào cũng tới Sirius một mình.

Bị Shinsuke nhìn thấy trong tình cảnh khó coi, gương mặt Ejima có vẻ bối rối. Nhưng lúc đó, ông ta không thanh minh gì, chỉ bảo: “Xin lỗi, cậu giúp tôi đưa cô ấy lên xe được không?”

Khó nhọc đưa cô ta lên ghế phụ chiếc Bentley, Shinsuke đưa chìa khóa cho Ejima.

“Vậy ông về cẩn thận nhé!”

Nhưng Ejima nói: “Cậu cũng lên xe đi! Nhà cô ấy cùng hướng với nhà cậu. Tiện đường tôi đưa cậu về luôn.”

“Có được không?” Anh hỏi, sợ bất tiện.

“Được mà.” Ejima nhăn nhó gật đầu.

“Vậy tôi không khách sáo nữa.”

Shinsuke ngồi ở ghế sau xe Bentley. Đến lúc đó, anh vẫn nghĩ rằng mình sẽ xuống trước. Nhưng Ejima lại chạy xe đến chung cư của Yuka trước tiên. Shinsuke lưỡng lự nhìn cách Ejima lái xe. Yuka nửa tỉnh nửa mê, lắc qua lắc lại lúc ngồi trên xe. Chẳng bao lâu đã đến trước chung cư Yuka ở. Lúc đó, cô ta đã tỉnh táo trở lại. Nhưng bước chân lúc xuống xe vẫn còn lảo đảo.

“Tôi đưa cô ta lên phòng. Sẽ quay lại ngay thôi. Cậu chờ chút nhé!” Ejima nói với Shinsuke.

“Tôi hiểu rồi.” Shinsuke đáp lại.

Ông ta nói quay lại ngay, nhưng rốt cuộc hơn mười lăm phút sau mới quay lại. Ngồi trên ghế lái, gương mặt Ejima lộ rõ vẻ khó chịu.

“Tôi để cậu chờ lâu quá.”

“Không đâu.”

“Có mấy việc phiền phức quá.”

“Tôi hiểu mà.”

Cái cà vạt trên cổ ông ta đã được tháo ra rồi, nhưng Shinsuke cũng chẳng hỏi han gì.

“Tôi chỉ chăm sóc cho Yuka một thời gian thôi. Rồi có một số chuyện nên đã chia tay rồi. Đáng lẽ sau đó có thể làm bạn tốt. Nhưng mà có vẻ khó đối với cô ấy. Nghĩ đến gương mặt phớt đời của cô ấy lúc đến uống rượu, đột nhiên tôi nhớ lại những chuyện xưa, cô ấy vùi vĩnh như đứa trẻ. Thật tình, tôi khó xử quá!”

Shinsuke hiểu ông ta giải thích lý do sao lại đưa cả anh về. Anh đoán lúc chỉ còn hai người, Yuka lại nài nỉ Ejima đừng về.

“Cậu giữ bí mật nhé!” Ejima giơ ngón trỏ lên miệng.

“Vâng, đương nhiên rồi.” Shinsuke đáp.

Sau đó, Ejima chép miệng, nhặt thứ gì đó trên ghế phụ.

“Cô ta đúng là hết thuốc chữa.”

“Gì vậy?”

“Là điện thoại. Cô ta làm rơi.”

“Thế thì phải mang cho cô ta thôi. Vậy ông mang lên đi!”

Ejima thở dài.

“Xin lỗi, cậu đi giúp tôi được không? Tôi mà lên lại lắm chuyện.”

Shinsuke cố nén để không nhăn mặt. Dù thấy phiền chết đi được, song đúng như Ejima nói. Mà ngồi chờ trong xe còn thấy phiền hơn.

“Tôi hiểu rồi.” Nói rồi, Shinsuke cầm lấy cái điện thoại.

Đi vào chung cư, Shinsuke đến phòng Yuka như Ejima chỉ dẫn. Tưởng rằng cô ta đang ngủ, nhưng ấn chuông cửa thì thấy có phản ứng ngay. Khóa mở sẵn rồi nên anh mở cửa. Yuka đứng đó trong bộ váy ngủ.

“Biết ngay mà.” Cô ta bĩu môi.

“Sao vậy?”

“Điện thoại chứ gì?”

“Đúng vậy. Cô nhận ra hả?” Shinsuke đưa điện thoại cho cô ta.

“Không phải, vì tôi nghĩ chắc lão ta sẽ để anh mang điện thoại lên đây.”

Lời nói này khiến Shinsuke hiểu ra. Yuka cố tình đánh rơi điện thoại.

“Anh hãy nói với lão ta, những đứa trẻ không thể dọn dẹp sạch sẽ thì đừng có chơi đồ chơi.”

Shinsuke cười, nói chúc ngủ ngon rồi rời khỏi phòng.

Lúc quay lại ô tô, anh thấy gương mặt Ejima đầy lo lắng.

“Sao rồi?”

“Tôi đã đưa cho cô ấy bình yên vô sự.”

Shinsuke trèo lên ghế sau. Vì ngồi cạnh Ejima anh lại thấy ngọt ngào.

“Thế à? Cậu vất vả rồi!” Ejima cho xe khởi động.

“Hình như là cố tình.”

“Sao cơ?”

“Hình như cô ấy cố tình bỏ điện thoại lại.”

“Ờ.”

Ejima cho xe chạy. Cách chạy xe khá mạnh bạo. Shinsuke vẫn ngồi phía sau, lơ đãng ngắm khung cảnh bên ngoài cửa sổ xe. Ô tô chạy vào con đường nhỏ, là con đường hầu như không có xe chạy qua. Không có cả đèn giao thông. Ông ta tăng tốc. Dường như cơn bực tức của người lái truyền đến cả chiếc xe. Phía trước mặt có chiếc xe đạp đang chạy.

Con mưa nhỏ rơi xuống, mặt đường sáng lên. Ejima hút thuốc. Ông ta không dùng cái đèn châm lửa gắn trên xe mà rút bật lửa Dunhill ra bằng một động tác giống với lúc ở quán rồi châm lửa.

Lần đầu bật lửa không lên. Lần thứ hai cũng không lên. Lúc nghĩ phải bật lần thứ ba thì ánh mắt của Ejima đã dồn hết về cái bật lửa chứ không phải phía trước mặt. Kể cả Shinsuke ngồi đằng sau cũng chăm chăm nhìn vào tay ông ta. Ngay sau đó, một thứ lọt vào tầm mắt Shinsuke. Chắc Ejima cũng vậy. Ông ta thốt lên kinh ngạc.

Lập tức, một cú va đập xảy ra. Nhưng chỉ là va đập nhẹ thôi. Cú va đập đó còn nhẹ hơn giẫm lên cái lon rỗng. Nhưng Ejima bóp phanh gấp. Là vì ông ta nhận ra mình đã va phải thứ gì đó. Phanh gấp làm xe giật, Shinsuke ngã lăn khỏi ghế, nói vậy nhưng anh nhìn thấy rõ ràng có thứ gì đó ở phía trước.

Gay rồi, Shinsuke nghĩ. Nếu anh không nhầm thì chiếc Bentley đã đâm vào một phụ nữ đang chạy xe đạp. Ngay sau đó, một việc sốc không kém xảy ra. Có tiếng cái gì đó đâm mạnh ở đâu đó. Shinsuke từ cửa sổ nhìn ra

bên ngoài. Mắt anh mở trừng trừng.

Cái ô tô màu đỏ đã đâm mạnh vào tòa nhà bên cạnh. Không chỉ có vậy, có người bị kẹp giữa bức tường và cái ô tô. Người đó gục xuống, không nhúc nhích. Chắc là chết rồi, Shinsuke nghĩ ngay như vậy.

Ejima xuống xe, lại gần chiếc xe đỏ. Lúc đó, lần đầu tiên Shinsuke nhận ra đó là xe Ferrari. Anh không nhìn thấy lái xe. Anh nhìn xung quanh. Toàn những tòa nhà kiểu nhà kho, không thấy nhà dân. Hình như vụ tai nạn vừa xảy ra, ngoài những người ngồi trên hai chiếc xe Bentley và Ferrari thì chẳng có ai biết.

Shinsuke nhận thấy vị trí của xe mình. Nó lấn hấn sang làn xe ngược chiều. Có lẽ chiếc Ferrari đó xoay bánh lái định tránh chiếc Bentley nhưng thất bại. Mặt đường ướt cũng là một yếu tố bất lợi.

Ejima quay lại xe. Nhưng ông ta không đến ngồi ở ghế lái mà mở cửa sau. Vẫn nguyên bộ mặt nhăn nhó, ông ta ngồi xuống bên cạnh Shinsuke.

“Có chuyện không hay rồi.” Ông ta nói.

“Người đó... xong rồi hả?”

“Chắc vậy.”

“Lái xe của xe kia thì sao?”

“Hình như ổn. Vẫn còn sống.”

“Nên gọi cho cảnh sát thì hơn. Mà không, nên gọi xe cứu thương trước.” Shinsuke lục túi, lấy điện thoại ra. Anh đang định ấn số 119 thì Ejima liền ngăn lại, “Chờ đã!”

“Sao vậy?” Shinsuke hỏi.

Ejima không trả lời, hình như đang ngẫm nghĩ điều gì đó. Chục giây sau, ông ta nhìn chăm chăm vào mắt Shinsuke.

“Shinsuke, chúng ta giao dịch đi!”

“Hả?” Câu trả lời ngoài dự đoán khiến Shinsuke nhất thời không hiểu ý nghĩa. “Giao dịch là sao?”

“Không có thời gian đâu, nên tôi nói ngắn gọn thôi. Hãy coi như Shinsuke lái chiếc xe này. Cậu dùng xe của tôi từ quán rượu đưa Yuka về nhà. Còn tôi thì không ở trên xe.”

“Hả? Nhưng mà nếu thế thì tôi...”

“Đương nhiên tôi sẽ tạ lễ cậu.” Ánh mắt Ejima ánh lên đầy cương quyết. “Tôi sẽ đưa cậu mười triệu yên. Tiền mặt. Ngân đó đủ để mở quán riêng rồi. Đó chẳng phải giấc mơ của cậu sao?”

Shinsuke nhìn như đóng đinh vào mặt Ejima. “Ông đang nói nghiêm túc à?”

“Cậu quyết định nhanh lên. Càng lâu thì càng không che giấu được. Có ai đi ngang qua là xong luôn đấy.”

“Chờ tôi một chút, dù có nhận bao nhiêu tiền mà bị tổng vào tù thì cũng chẳng để làm gì.”

“Yên tâm. Cậu biết tình hình rồi mà. Đúng là cái xe này va chạm trước, nhưng gây ra sự cố quyết định là xe kia. Nên không bị phạt tù đâu.”

“Nhưng cái xe kia bẻ lái thất bại là do xe chúng ta chắn đường.”

“Đúng vậy, nhưng không lý nào trăm phần trăm chúng ta nhận phán quyết xấu. Yên tâm đi! Tôi biết một gã luật sư giỏi. Cậu chỉ cần chịu tí phiền phức thôi. Đổi lại có mười triệu yên. Cũng không tồi nhỉ?”

Mắt Ejima long lên. Không còn thời gian nữa. Nhìn vào đôi mắt đó, lạ lùng thay, Shinsuke lại thấy bình tĩnh. Một suy nghĩ nảy ra trong đầu anh. Đây là cơ hội ngàn năm có một ư? Shinsuke nhìn Ejima và gờ năm ngón tay lên.

“Sao cơ?”

“Năm mươi triệu yên. Tôi sẽ đồng ý.”

Ejima nhăn mặt. “Cậu có tỉnh táo không đấy?”

“Tôi nghiêm túc đấy. Mười triệu yên chẳng có gì tương xứng.”

“Tôi không chỉ được năm mươi triệu đâu.”

“Thế ông có thể chi đến đâu?”

“Nói ở đây mất thời gian lắm. Không có lợi cho cả hai ta.”

“Thế nên tôi cũng vội lắm. Ông nói đi! Có thể chi đến đâu?”

Ejima lờm Shinsuke. Trong cái nhìn ẩn chứa sự uất ức. “Ba mươi triệu.”

“Thôi được rồi.” Shinsuke gật đầu. “Nhưng nếu ông tiếc không muốn chi, tôi sẽ nói sự thật với cảnh sát.”

“Tôi hiểu.”

“Chuyện với Yuka, ông định sao? Nếu kể những chuyện cho đến thời điểm này với cảnh sát, chắc cảnh sát sẽ đến chỗ cô ấy xác nhận thông tin.”

“Tôi sẽ liên lạc với cô ấy. Nhưng chắc từ giờ đến sáng phía cảnh sát không có động tĩnh gì đâu.”

“Nếu vậy thì tốt.”

Vừa dứt lời, một chiếc ô tô tiến lại gần. Là xe tải hạng nhẹ. Chiếc xe đó chạy vượt qua xe Shinsuke, đi thêm hai mươi mét thì đỗ lại. Hình như biết là có tai nạn rồi.

“Shinsuke, trăm sự nhờ cậu.”

“Ba mươi triệu yên đó nhé!” Nói rồi, Shinsuke trèo lên phần tựa ghế trước, di chuyển đến ghế tài xế, rồi mở cửa xe, bước ra ngoài.

Một người đàn ông bước xuống từ xe tải. Ông ta trung tuổi, vóc người nhỏ thó, mặc quần áo bảo hộ.

“Này, cậu có sao không?” Người đàn ông hỏi.

Shinsuke giơ tay lên, ra hiệu mình không sao.

“Tôi gọi cảnh sát hoặc xe cứu thương nhé?”

“Tôi sẽ tự gọi.” Shinsuke nói to đáp lại.

“Có người bị thương à? Phải làm gì đó thôi.”

Ông ta có vẻ thích lo chuyện bao đồng. Shinsuke thấy phiền phức. Để giấu cảnh sát thì càng ít người chứng kiến càng tốt.

“Tôi ổn mà. Không có gì đáng ngại đâu.” Anh nói với người đàn ông. Anh không muốn ông ta lại gần hiện trường. Nếu biết có người chết, với tính cách ông ta, thế nào cũng sồn sồn lên.

“Cậu có điện thoại không?” Ông ta hỏi. Vừa hỏi ông ta vừa tiến lại gần.

“Tôi có.” Shinsuke lôi điện thoại ra, giơ cho ông ta thấy.

Khi đó, cửa xe Ferrari mở ra. Người đàn ông nhăn nhó xuất hiện. Hình như anh ta cũng không bị thương nghiêm trọng.

Ông tài xế lái xe tải hạng nhẹ nhìn thấy thế có vẻ yên tâm hơn rồi. “Đúng là không có gì nghiêm trọng.” Ông ta quay gót, trở lại xe tải.

Shinsuke lại gần chiếc Ferrari. Người đàn ông vừa bước xuống đó trông có vẻ trạc tuổi Shinsuke. Anh ta mặc vét màu ghi đậm. Anh ta nhìn lướt về phía Shinsuke, không nói gì, lôi điện thoại trong túi áo khoác ra.

“Anh có bị thương không?” Shinsuke hỏi.

Anh ta không trả lời, còn hỏi ngược lại: “Cậu báo cảnh sát chưa?”

“Chưa.”

“Vậy cậu gọi đi!” Nói rồi, người đàn ông bắt đầu ấn số gọi.

“Anh gọi đi đâu vậy?”

“Tôi cũng có chỗ phải gọi chứ.” Anh ta khó chịu ra mặt.

Shinsuke đi xa khỏi người đàn ông đó. Lúc ấy, anh nhìn thấy cái xác bị chiếc Ferrari nghiền nát. Mái tóc dài xõa tung phía trước, không thể nhìn thấy mặt. Nhưng anh biết có gì đó đang trào ra từ miệng cô ta. Chất lỏng dính dính đó làm bẩn hết nắp capô chiếc Ferrari. Cố nén cơn buồn nôn, Shinsuke mở điện thoại. Ấn 110. Vừa nghe tiếng chuông, anh vừa nhìn ra chiếc Bentley. Ejima lặn mất tăm rồi.

Trên đây là diễn biến thật của vụ tai nạn.

Chương 33

Quay lại phòng, đầu tiên Shinsuke thả người lên giường. Anh duỗi chân tay, hít thở thật sâu.

Năm mươi triệu yên à? Cũng không tồi, anh nghĩ. Có ngân đấy thì làm được gì nhỉ? Những sự việc kỳ quái cứ tiếp diễn, nhưng nhờ thế ba mươi triệu yên biến thành năm mươi triệu yên.

Vận may của mình đến rồi, đó là cảm nhận của Shinsuke. Vụ tai nạn đó đúng là ngã rẽ định mệnh. Nếu lúc đó mà mình nhát chết thì sẽ không có vận may ngày hôm nay. Quả thật vào những giây phút quyết định, con người cần thừa thắng xông lên, anh nghĩ.

Khi hỏi cung, cảnh sát hầu như không nghi ngờ gì lời khai của Shinsuke. Điểm đáng nghi hầu như không có, vốn dĩ họ cũng không thể tin rằng có người lại đi nhận tội thay người khác trong vụ tai nạn giao thông.

Còn chuyện bồi thường, luật sư Yuguchi, người quen của Ejima đã thu xếp hết, Shinsuke không phải làm gì. Đáng ngạc nhiên nhất là, lúc đối chất với người gây tai nạn còn lại, cũng chẳng có tranh cãi gì, mà rất thuận lợi. Vì khởi nguồn tai nạn là Shinsuke nên cứ nghĩ là người kia sẽ phản bác mạnh bạo hơn. Nhưng thực tế lại không có việc đó. Như luật sư Yuguchi giải thích thì bên đó không muốn vụ án kéo dài lê thê.

Phán quyết của tòa án cũng khá thuận lợi cho anh. Đúng như Ejima dự đoán, anh không phải chịu án hình sự.

Anh cũng nhận được ba mươi triệu yên từ Ejima ngay sau vụ tai nạn. Shinsuke giấu chỗ tiền đó sau tấm gương ở bồn rửa mặt. Anh nói với Narumi mọi chuyện, chỉ riêng chỗ cất tiền thì im đi.

“Giờ mà dùng tiền luôn thì sẽ bị nghi ngờ ngay. Chờ một, hai năm nữa, mọi việc nguội đi rồi, mới dùng số tiền đó mở quán rượu.” Anh nói với cô như vậy.

Narumi chẳng hỏi về chỗ giấu tiền. Nhưng hình như cô bất mãn với số tiền ba mươi triệu yên đó.

“Ông ta là Giám đốc của Sirius đấy. Chẳng những năm mươi triệu yên, mà một trăm triệu yên cũng đòi được ấy. Chắc chắn ông Ejima đó có lý do rất lớn nên không thể gây tai nạn được. Anh bỏ lỡ cơ hội rồi.”

Cô thường xuyên nói nên đàm phán lại lần nữa. Mỗi lần như vậy, Shinsuke chỉ biết an ủi rằng “Con người mà tham lam quá thì cũng không có kết cục tốt đẹp đâu.”

Không lâu sau, anh biết rằng những lời Narumi nói hoàn toàn đúng. Ngày xưa, Ejima từng gây tai nạn chết người. Với một người từng có tiền án đó trong quá khứ thì khả năng không được tòa cho thời gian thử thách là rất cao. Ejima sợ điều đó.

Shinsuke ngồi dậy, nhìn bàn trang điểm của Narumi, mừng tượng ra cảnh gương mặt cô hiện lên trên tấm gương. Anh hay ngắm cô lúc trang điểm.

Đúng là con đàn bà ngu xuẩn. Cứ ngoan ngoãn có tốt không? Chờ thời cơ đến là hai người có thể sử dụng số tiền đó.

Rốt cuộc thì phải chẳng người đàn bà tên Narumi đó muốn chiếm trọn số tiền ba mươi triệu yên? Hay là dùng số tiền đó để xây dựng cuộc sống mới với gã đàn ông nào? Thế nên việc Shinsuke bị Kishinaka Reiji tấn công, mất trí nhớ là cơ hội tốt cho cô. Vì anh quên hẳn số tiền đó rồi nên dù có bị lấy trộm, cũng chẳng lo Shinsuke làm âm lên.

Lúc anh nằm viện thì cô lục tung căn phòng lên để tìm. Chắc cô tin nó phải ở đâu đó trong căn hộ này. Anh xuất viện rồi, cô vẫn âm thầm tìm kiếm. Và rồi cô cũng lần đến được tấm gương ở bồn rửa mặt.

Cô nghĩ nếu chiếm số tiền ba mươi triệu yên đó thì chẳng có vấn đề gì.

Viện tâm lý do nào đó, chia tay Shinsuke là có thể bắt đầu cuộc sống mới theo cách mà không ai nghi ngờ. Nhưng không dừng ở đó, cô lại muốn có nhiều tiền hơn, nên đến gặp Ejima, đòi thêm tiền giữ im lặng.

Rõ ràng Ejima đã đáp ứng cuộc giao dịch đó. Shinsuke lấy khăn tay từ trong túi ra. Anh mở khăn ra, ngắm cái móng được bọc bên trong. Hình ảnh Narumi kỳ công sơn móng tay hiện lên trước mắt anh.

Shinsuke có cảm giác mắc nước bọt. Anh nuốt chửng nước bọt đó. Shinsuke biết rõ về người đàn ông tên Ejima. Ông ta không phải người quảng đại, không thể nào nhượng bộ dễ dàng như thế. Sự thủ đoạn và tàn nhẫn của người đàn ông đó, Shinsuke đã vài lần chứng kiến rồi. Bị một đũa nhãi ranh vò tiền, ông ta không dễ dàng gì chi tiền ra đâu.

“Đúng là ngu ngốc!” Shinsuke nói.

Với Narumi, anh không có thứ gọi là tình yêu, nhưng có sự lưu luyến như với cái quần bò mặc đã lâu. Khi biết rõ mình đã mất thứ đó rồi, trong lòng anh trào dâng mối thương cảm.

Shinsuke đứng dậy, mở tủ ra. Trong đó có một cái túi du lịch to. Đó là cái túi hàng hiệu Narumi mua ở Hawaii. Anh lôi cái túi đó ra, đặt lên sàn.

Nhìn một lượt khắp phòng, đầu tiên anh đến gần cái giá treo quần áo. Treo trên đó hầu hết là quần áo của Narumi. Anh chọn ra vài thứ tương đối mới trong chỗ quần áo ít ỏi của mình lần trên giá treo, ném vào trong túi.

Không biết Ejima có chịu chi ra năm mươi triệu yên không? Nếu làm không khéo, sẽ giẫm vào vết xe đổ của Narumi. Để tránh điều đó, phải hành động sao cho ông ta không đoán ra được.

Anh định tới sáng sẽ rời căn hộ. Ejima chắc chắn sẽ liên lạc vào di động. Nếu không biết Shinsuke đang ở đâu, khả năng Ejima mưu tính những việc xấu là rất thấp. Phải giao dịch thật thận trọng. Nếu lấy được tiền bình yên vô sự, anh sẽ lánh đi một thời gian.

Năm mươi triệu yên. Nghĩ đến số tiền đó, lòng Shinsuke lại rạo rục. Chỉ cần có chừng ấy là có được một, hai thắng lợi.

Shinsuke vừa nhét mấy vật dụng cá nhân vào trong túi, vừa bồi hồi nhớ lại lúc đến Tokyo hồi mười tám tuổi. Căn hộ nhỏ hẹp như kho đựng đồ, chuỗi ngày vùi đầu trong những công việc làm thêm, dần dà anh đánh mất giấc mơ của mình.

Đây là cơ hội bù đắp lại tất cả khổ cực đó. Giống như ván bài được chia lại từ đầu. Hơn thế nữa, trong tay lần này toàn quân Át.

Tiến lên thôi, anh lầm bầm trong miệng. Lúc đó, tiếng chuông cửa bỗng vang lên. Đang nhét đồ rửa mặt vào túi, Shinsuke ngừng tay. Anh nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh giường. Mới bốn giờ sáng. Ai nhỉ, lại đến vào giờ này?

Shinsuke đứng dậy, nhẹ nhàng đi ra sảnh, cố không gây tiếng động. Chuông cửa vang lên một lần nữa. Người đó hình như vẫn đứng trước cửa.

Hay là Ejima? Suy nghĩ đó bỗng lướt qua đầu anh.

Nhưng anh phủ định ngay. Ejima không được lợi gì khi đến đây thế này, dù ông ta có âm mưu gì đi nữa. Nếu muốn lấy mạng Shinsuke thì phải nhắm vào lúc anh không ngờ đến nhất.

Shinsuke lại gần cửa ra vào, ghé mắt vào lỗ nhòm. Cố không gây ra tiếng động nào. Anh nhìn ra bên ngoài qua cái lỗ. Nhìn thấy người đang đứng ở đó, anh suýt thì hét lên. Tim đập thành thạch trong lồng ngực.

Là Ruriko. Cô đang nhìn chăm chăm vào lỗ nhòm bằng ánh mắt như thu hút người đối diện, như thể cô biết anh cũng đang nhìn.

Shinsuke lạnh cứng người. Anh không biết phải làm gì, chỉ đứng như trời trồng ở đó. Sao vậy nhỉ? Sao cô lại tới đây?

Cô lại ấn chuông. Tiếng chuông vang lên đâm sâu tận tim Shinsuke. Anh thấy sợ như có một luồng điện chạy dọc sống lưng.

Tuyệt đối không được mở cửa, Shinsuke nghĩ. Cái chuông cảnh báo trong cơ thể đang vang lên. Không được cho người phụ nữ đó vào trong này.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, có một việc đáng ngạc nhiên xảy ra. Anh đang nghĩ rằng cô sẽ có động tĩnh gì đó bên kia cửa thì nghe thấy tiếng một

vật được nhét vào ổ khóa.

Lúc Shinsuke đang căng mắt ra nhìn thì khóa khẽ mở ra.

Chương 34

Shinsuke há hốc mồm kinh ngạc nhìn cái tay nắm cửa bắt đầu xoay. Anh hiểu ra lúc anh bị giam trong căn hộ cao cấp đó, cô đã đánh một cái chìa khóa thứ hai của căn hộ này.

Rốt cuộc người phụ nữ này vì lý do gì mà cứ đuổi theo mình mãi vậy? Phải nghĩ ra cách đối phó với cô ta. Trong phút chốc, anh có cảm giác mọi vật xung quanh đều xa dần thực tại.

Anh nhìn thấy cánh cửa đang mở ra trước mắt. Nỗi sợ hãi trước nguy hiểm đã bị kìm nén giờ ùa về, lấp kín ngực anh. Shinsuke lùi lại, đứng giữa phòng ở tư thế phòng thủ. Dù chẳng tự tin về sức mạnh cơ bắp của mình nhưng anh quen với mấy vụ đấm đá hơn hẳn những người bình thường khác.

Nếu nghiêm túc thì dù Ruriko có dao, anh vẫn dễ dàng hạ đo ván cô. Nhưng anh vẫn mang một nỗi sợ hãi lạ thường. Tim anh đập nhanh tới mức khó thở.

Ruriko bước vào. Cô mặc áo nỉ đen. Chân váy dài tới cổ chân, cũng màu đen.

“Tại sao...?” Shinsuke nói. “Sao cô lại tới đây?”

Ruriko không nói gì, chỉ chăm chăm nhìn Shinsuke, rồi nở một nụ cười khó hiểu. Cô cứ thế bước vào phòng. Dù đang bước đi nhưng cơ thể cô hầu như không chuyển động lên xuống. Gót chân bị che bởi váy dài nên cô lại gần anh mà trông như đang trườn đến.

“Cô đừng tới đây!” Shinsuke giơ hai tay ra phía trước, gườm gườm nhìn cô.

Môi Ruriko khẽ chuyển động. Hình như nói điều gì đó.

“Hả?” Shinsuke nói,

“Tôi đã nói là... rồi mà.” Cô nói lần nữa. Giọng nói rất nhỏ.

“Cái gì cơ?”

“Lần trước tôi nói rồi mà. Anh không thể rời xa tôi được đâu. Không thể chống lại định mệnh.” Cô nói bằng giọng như tiếng sáo. Giọng nói cuốn hút đó bây giờ lại khiến toàn thân Shinsuke nổi gai ốc.

“Đừng đùa với tôi! Tôi đã nói cô đừng đến đây rồi mà.”

Anh xua tay như đuổi ruồi, cố lùi lại đằng sau, nhưng chân chệch choạng, riu vào nhau, ngã sõng soài. Anh vội vàng toan đứng lên, nhưng chân chẳng có chút sức lực nào, cảm giác như đó không phải chân mình nữa.

Ruriko đứng trước mặt anh. Shinsuke ngược nhìn cô. Ánh mắt anh giao với ánh mắt cô. Khoảnh khắc đó, nửa thân dưới của anh bị tê liệt hoàn toàn, ngay cả dựng người dậy cũng khó khăn. Anh nằm ngửa. May mà cánh tay còn cử động được. Nhưng dù cố hết sức, lưng vẫn như bị dính chặt bằng keo xuống sàn.

Ruriko giạng hai chân Shinsuke ra, từ từ ngồi xuống. Sau đó, cô nhẹ nhàng cởi cúc áo Shinsuke. Cô đẩy lười lên chỗ ngực và bụng anh lộ ra.

“Dừng lại đi!” Shinsuke hét lên. Anh tóm vai Ruriko, cố đẩy cô ta ra.

Khi lười cô rời khỏi cơ thể Shinsuke, cô lại nhìn anh chằm chằm. Ánh mắt như đang nhìn con mồi. Cách cô gập người lại khiến anh liên tưởng đến con mèo.

Tay Ruriko chạm đến khuy quần của anh. Cô cởi khuy ra, kéo khóa xuống. Kéo lệch quần lót của anh sang bên, vật đó lộ ra ngoài. Nó hoàn toàn không cương lên. Mà cũng chẳng có cảm giác là nó sẽ cương lên.

Mắt Ruriko sáng lên. Cái lười đỏ lôm nhìn thấy ở khoe miệng trông như lười rắn. Cô ngậm vào vật đó như động vật đớp mồi. Rồi giữ nguyên trạng thái ấy, cô ngược mắt nhìn anh. Cô kích thích phần nhạy cảm đó bằng những động tác khêu gợi nhất.

Mình điên rồi. Dù nghĩ vậy nhưng anh không thể ngăn được khoái cảm đang chi phối nửa thân dưới tê liệt. Trong trạng thái không cử động nổi như bị bóng đè, điềm bất thường mang lại khoái cảm duy nhất bị kích thích. Trong phút chốc, nó dựng đứng lên.

Miệng Ruriko đã thả nó ra. Cô lắc mạnh đầu, hất mái tóc đang vương trước mặt ra phía sau. Sau đó, cứ nhìn Shinsuke như vậy, cô nhích dần phần hông được bao quanh bởi cái váy dài về phía trước.

Hành động đó ngừng lại. Cô luôn tay vào váy. Sau đó, Shinsuke mới biết cô không mặc đồ lót. Chỗ đó âm ẩm và ướt đẫm rồi. Toàn thân Shinsuke run lên. Run kiểu gì bản thân anh cũng không hiểu.

Ruriko bắt đầu di chuyển hông lên xuống một cách nhẹ nhàng. Niềm vui sướng khi chinh phục được đàn ông hiện rõ trên mặt cô. Cái lưỡi đỏ lỏm vẫn thoắt ẩn thoắt hiện trên miệng.

“Dừng lại đi!” Shinsuke nói cùng với tiếng rên rỉ. Anh cố rung người nhưng quả thật toàn thân không còn chút sức lực.

“Sao phải dừng lại?” Cô hỏi. “Nếu anh tiếp tục, nhất định tôi sẽ mang thai. Mang thai đứa con của anh.”

“Dừng có nói mấy câu ngu ngốc đó. Tôi bảo dừng lại đi!”

“Nếu muốn tôi dừng lại thì...” Ruriko nắm lấy hai tay Shinsuke, cầm lên và đặt vào cổ mình. “Giết tôi đi! Trừ việc đó ra, anh không còn lối thoát nào đâu.”

“Tôi bảo dừng lại đi mà.”

“Hai chúng ta cùng xuống địa ngục đi.” Dứt lời, Ruriko cười với giọng kỳ quái như mèo kêu.

Cơn sóng khoái cảm trào dâng toàn thân Shinsuke. Sự đòi hỏi càng lúc càng tăng lên.

Không được, anh nghĩ. Anh biết sẽ nhanh chóng kết thúc thôi.

Shinsuke dùng hai tay nắm vào cổ Ruriko, dồn sức vào đó. Gương mặt cô

hiện lên sự hoan nghênh.

“Đúng vậy. Giết tôi đi! Giống như lúc đó.”

“Lúc đó...”

“Anh đã giết tôi mà. Nhờ có anh mà tôi bị nghiền nát như đất nặn. Lúc đó, anh đã giết chết tôi. Nhớ lại đi!”

“Không phải. Không phải tôi.” Anh cố hét lên.

Lúc đó, điện thoại chột đồ chuông. Là điện thoại di động. Tiếng điện thoại vang lên trong túi quần của Shinsuke. Sự ngạc nhiên hiện lên trên gương mặt Ruriko, cô ngừng chuyển động. Sự bó buộc chi phối Shinsuke như được gỡ bỏ. Toàn bộ cơ thể như tỉnh táo trở lại.

Anh bật như lò xo, hất cô ta ra. Nhanh chóng đứng dậy, anh chạy nhanh ra sảnh, mở cửa, lao như bay ra bên ngoài và đóng cửa lại. Dựa lưng vào cánh cửa, anh mặc lại quần áo. Điện thoại tiếp tục reo, nhưng anh chẳng có thời gian để nhắc máy.

Vừa rời cánh cửa ra, anh chạy ngay xuống cầu thang bên cạnh. Xuống đến tầng một, anh chạy ra bên ngoài qua lối cửa sau của chung cư. Không có vẻ gì là Ruriko đuổi theo. Nhưng anh vẫn cứ chạy, chỉ dừng bước lúc chạy xa hẳn chung cư đến tận khu ba. Có một cái kho hình như của công ty gỗ, phía trước cái kho đó có hai xe tải đang đỗ. Anh nấp người vào giữa hai xe, cố điều hòa lại hơi thở và nhìn về hướng có chung cư. Không thấy Ruriko.

Bất giác anh thở dài, khi đó mới thấy đau trong phổi. Dạo gần đây anh không vận động mạnh, mấy năm rồi mới dốc hết sức chạy thể này. Cho tay vào túi áo ngực, anh lấy bao thuốc và bật lửa dùng một lần ra. Thuốc chỉ còn một điếu. Anh ngậm điếu thuốc đó, châm lửa, rít một hơi thật mạnh, cơn đau trong ngực càng nhói lên.

Điện thoại ngừng đồ chuông rồi. Shinsuke bật màn hình thủy tinh lên dưới ánh sáng đèn đường, mắt anh chăm chú nhìn. Trên màn hình hiển thị số gọi đến. Chỉ thấy thể này thì không biết là ai gọi. Nhưng Shinsuke nghĩ chắc là Ejima. Anh không nghĩ ra ai khác có thể gọi vào giờ này. Anh thử gọi lại.

Tiếng chuông reo ba lần thì bên kia nhắc máy.

“Vâng.” Anh nghe thấy giọng đàn ông, nhưng không phải giọng Ejima. Anh nhớ là đã từng nghe thấy giọng nói này rồi, nhưng không nhớ được là giọng ai.

“A lô, tôi là Amemura.” Shinsuke thăm dò.

“À, là cậu à? Lúc nãy tôi có gọi cho cậu.”

Nghe lời nói này, Shinsuke đã nhận ra chủ nhân của giọng nói.

“Anh Kiuchi... Là anh phải không?”

“Xin lỗi vì gọi vào giờ này. Cậu đang ngủ à?”

“Không, tôi đang thức. Có chuyện gì vậy? Chẳng phải anh nói đừng liên quan đến anh sao?”

“Tôi không muốn dính dáng đến cậu. Nhưng mà giờ thì không thể nói câu đó rồi.”

Không cảm thấy có câu thừa nào trong lời nói của Kiuchi, Shinsuke cảm giác là về chuyện Ruriko.

“Về chuyện cô ta hả?” Shinsuke hỏi.

Chắc là anh nói đúng nên Kiuchi mới im lặng, rồi sau đó anh ta hỏi bằng giọng trầm đều: “Lẽ nào đã có chuyện gì sao?”

“Đúng là có.” Shinsuke nói. “Lúc nãy cô ta mò đến nhà tôi.”

Ở đầu dây bên kia, Kiuchi rên rỉ, nghe thấy cả tiếng chép miệng.

“Vậy cô ấy đang ở đó à?”

“Giờ tôi đang ở một mình. Một mình ngoài đường.” Shinsuke nói tiếp. “Tôi đang chạy trốn.”

“Vậy cô ấy ở đâu?”

“Tôi không biết. Có lẽ ở nhà tôi.”

Kiuchi lại im lặng. Sự ngạc nhiên tột độ dường như khiến anh ta không thốt nên lời, như đang nung nấu một kế sách vẹn toàn.

“Thế cậu đang ở đâu?” Kiuchi hỏi. “Gần chung cư cậu ở hả?”

“Về khoảng cách thì cách vài trăm mét. Tôi trốn giữa hai xe tải, chật lắm!”

“Vậy à?” Ngẫm nghĩ một lúc, Kiuchi nói. “Chung cư của cậu ở phố Zenmonnaka à?”

“Anh biết rõ thật.”

“Có quán ăn gia đình ở đường Kasaibashi nhỉ?”

“Có. Tôi ở ngay gần đó.”

“Vậy cậu chờ tôi ở đó nhé! Giờ tôi sẽ đến đó ngay.”

“Anh sẽ giải thích sự tình cho tôi chứ?”

“Tôi cũng định thế đấy.”

“Được. Tốt thôi. Mất khoảng bao lâu?”

“Tôi chưa biết. Nhưng tôi sẽ đi nhanh hết mức có thể.”

“Hiểu rồi. Nhanh lên nhé!”

“Tôi biết rồi.” Nói rồi, Kiuchi cúp máy. Shinsuke lưu số Kiuchi vào điện thoại rồi cất vào túi.

Chương 35

Đồng hồ treo tường chỉ bốn giờ bốn mươi phút sáng. Trong quán, ngoài Shinsuke còn có ba vị khách nữa. Một người ngồi ở quầy bar, vừa đọc báo vừa uống cà phê, hai người ngồi ở bàn trong cùng, vừa ăn vừa thì thầm to nhỏ chuyện gì đó. Tất cả đều là đàn ông.

Shinsuke gọi xúc xích Vienna và khoai tây chiên. Chậm rãi nuốt trôi xuống dạ dày, anh ngắm nhìn những chiếc xe chạy đan xen nhau trên con đường Kasaibashi. Trong đầu anh đầy ắp những suy nghĩ về Ruriko.

Có lẽ lúc quay lại căn hộ ở Universal Tower, cô biết rằng Shinsuke đã trốn thoát. Nhưng mục đích của Ruriko, à không, Uehara Midori là gì? Việc cô định thay mặt Kishinaka Minae báo thù Shinsuke thì anh hiểu. Nhưng anh không hiểu cô định báo thù như thế nào? Nếu muốn giết anh thì cho tới nay cô đã có rất nhiều cơ hội. Cô có một sức mạnh kỳ lạ, sức mạnh khiến cho đối phương không nhúc nhích được như thể bị bóng đè. Thế nên Shinsuke biết bao lần rơi vào tình cảnh không cử động nổi. Lúc này cũng vậy. Nhưng cô không hề định lấy mạng anh. Tại sao lại như vậy?

Rồi tại sao cô phải hóa trang cho giống Kishinaka Minae? Sao phải cố biến thành người phụ nữ đã bị người yêu mình là Kiuchi Haruhiko giết chết trong vụ tai nạn? Hay cô nghĩ làm thế là giúp người yêu mình? Không thể nào, Shinsuke nhanh chóng phủ nhận. Nếu ở vào vị trí của Kiuchi, người yêu lại biến thành kẻ mình đã giết chết thì còn địa ngục nào hơn thế?

Uehara Midori và Kishinaka Minae, rốt cuộc giữa hai người đó có mối liên hệ gì?

Shinsuke cố nhớ lại thật chính xác những sự việc đã xảy ra từ trước đến

nay. Anh ngẫm nghĩ lại từng việc một, không bỏ qua một chi tiết nào. Chắc hẳn phải có manh mối.

Gặp Ruriko, làm tình với cô ta, hồn ma của Kishinaka Minae... những việc tưởng chừng không thể có trong thực tế cứ lần lượt hiện ra trong não anh. Mình có bình thường không? Đến độ anh phải nghĩ như thế. Anh cảm giác như thực tế là anh bị điên, và những thứ anh nhìn thấy là ảo giác. Đương nhiên cũng có những chứng cứ chứng minh rằng không phải thế.

Trong cốc còn một chút bia, Shinsuke định nốc cạn chỗ đó, nhưng lúc đưa cốc gần chạm môi thì tay anh ngừng lại. Anh nhớ lại lúc đó, khi lần đầu tiên gặp Kiuchi Haruhiko ở quán Sirius. Lời nói Kiuchi vô tình thốt ra kích thích thần kinh anh. Lúc đó anh nghe rồi quên luôn, nhưng giờ lại thấy đó là một câu ám chỉ đầy ý nghĩa quan trọng.

“Lẽ nào...” Lần này anh lằm bằm trong lòng. Không thể có chuyện đó được.

Nhưng những hoài nghi nảy sinh trong lòng trong chớp mắt cứ lớn dần lên. Có khi không còn câu trả lời nữa.

Nhìn đồng hồ đeo tay. Dù sớm một khắc anh cũng muốn xác nhận sự thật, muốn hỏi gã Kiuchi đó cho ra lẽ.

Khoảnh khắc nhìn đồng hồ, lại có một nghi vấn khác nảy sinh. Sao muộn thế nhỉ?

Nếu từ nơi Kiuchi sống là phố Nihonbashihama đến đây mà đi nhanh thì chỉ mất mười phút. Kiuchi nói là sẽ đi nhanh hết sức. Nếu vậy anh ta phải đến đây lâu rồi mới đúng. Shinsuke nhanh chóng nghĩ ra một khả năng khác. Anh tóm tờ biên lai trên bàn, hăng hái đứng dậy. Thanh toán xong, anh rời quán, chạy thật nhanh về căn hộ mình ở.

Mình sơ suất rồi, Shinsuke vừa chạy vừa uất ức. Mục đích Kiuchi gọi đến là vì Uehara Midori biến mất. Để tìm xem cô đang ở đâu, anh ta mới đến chỗ Shinsuke. Hẹn gặp ở quán không phải là có việc với Shinsuke, mà là muốn giữ anh tránh xa căn hộ.

Lúc Shinsuke đến trước chung cư, đã có một chiếc xe nhập ngoại đỗ ở đó, bên cạnh có ba người đàn ông đang đứng. Một trong số đó là Kiuchi Haruhiko.

Shinsuke đi thẳng tới chỗ anh ta. Hai người đàn ông kia nhìn thấy anh trước rồi Kiuchi mới quay mặt về phía anh. Trông biểu hiện của anh ta khá là yếu đuối và bất mãn. Shinsuke đi đến cách họ hai mét thì dừng lại.

“Chuyện này là thế nào hả anh Kiuchi?” Shinsuke nói. “Anh đang định làm gì thế hả?”

Kiuchi quay mặt đi, gãi má. Hai gã đàn ông kia nhìn chằm chằm Shinsuke.

“Anh giải thích rõ ràng cho tôi đi!” Shinsuke nói tiếp.

“Tôi sẽ giải thích sau.” Kiuchi lạnh lùng đáp. “Bây giờ phải ưu tiên tìm cô ấy trước.”

Đúng là anh ta đến để tìm Ruriko.

“Anh không tìm thấy sao?”

“Ừ.”

“Anh đến phòng tôi chưa?”

“Cửa phòng khóa phải không?”

Hiển nhiên là nếu cửa khóa thì anh ta sẽ phá khóa ra thôi.

“Cô ta sẽ biến đi đâu đó khi trời sáng nhỉ?” Shinsuke nhìn lên trên rồi nói. Trời hửng sáng rồi. “Lúc nào cũng như vậy.”

“Chắc là vậy.” Kiuchi nói.

“Tôi có chuyện muốn nói với anh. Chuyện quan trọng.”

Nghe Shinsuke nói như vậy, cuối cùng Kiuchi cũng quyết định kể ngọn ngành sự việc. Shinsuke nhìn Kiuchi. Anh ta định nói gì, chỉ dựa vào việc lần này anh cũng hiểu.

“Anh Kiuchi...” Một gã đàn ông nói, cách gọi như thể đưa ra quyết định

gì đó.

Kiuchi quay ra phía gã đó, gạt đầu. “Anh quay lại chỗ Giám đốc đi!”

Hai gã đó cúi chào anh ta rồi chui vào xe. Họ bật động cơ khe khẽ rồi cho xe chạy. Khi ánh đèn pha khuất hẳn, Shinsuke mới nhìn Kiuchi.

“Giám đốc mà anh nói đến là bố của cô ta hả?”

Chắc nghĩ rằng không cần nói cũng biết, Kiuchi chẳng buồn trả lời. Thay vào đó anh ta chỉ bảo ‘Bắt taxi thôi’ và bước đi.

Ra đến đường đã thấy ngay một xe trông khách chạy qua. Kiuchi giơ tay vẫy xe đó. Leo vào trong xe rồi, anh ta chỉ thị cho tài xế: “Đến công viên Hamachou.”

“Đến căn hộ của anh hả?” Shinsuke hỏi.

“Có khi cô ấy trở về đó rồi.”

“Vậy bình thường cô ta ở trong căn hộ của anh sao?”

Kiuchi không trả lời, chỉ lặng lẽ ngắm khung cảnh bên ngoài xe. Trời sáng hẳn rồi. Trên đường, ô tô cũng lưu thông đông đúc hơn. Taxi đến gần công viên Hamachou. “Đến đây được rồi.” Kiuchi nói. Đường một chiều nên xe không chạy đến trước chung cư được.

Shinsuke xuống trước. Thanh toán tiền taxi xong, Kiuchi xuống sau. Kiuchi bước đi mà không nói lời nào. Shinsuke đi ngay sau anh ta. Đến gần chung cư Garden Palace rồi, Kiuchi vừa đi vừa cho tay vào túi quần lấy chìa khóa ra.

“Anh Kiuchi, tôi hỏi một điều được không?” Shinsuke cất tiếng từ đằng sau.

“Để sau đi!”

“Câu hỏi đơn giản thôi. Là câu hỏi có hay không.” Shinsuke tiếp tục.
“Anh cũng nhận tội thay phải không?”

Kiuchi dừng bước, quay đầu lại, nhìn chăm chăm Shinsuke. Sự nghiêm túc hẳn lên trong mắt anh ta.

“Cậu lấy lại được trí nhớ rồi sao?”

“Mới vài giờ trước thôi, nhưng mà...” Shinsuke lắc đầu. “Tôi vốn dĩ không biết anh cũng bị bắt nhận tội thay. Tôi suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng chỉ nghĩ ra khả năng đó thôi. Lúc gặp nhau ở Sirius, anh có nói với tôi rằng cảm giác tội lỗi của anh mờ nhạt lắm, anh thì đúng là như vậy. Nghĩ theo ý nghĩa đó thì chỉ có một câu trả lời duy nhất thôi.”

“Quả là như vậy.” Kiuchi gật đầu, cọ tay lên mặt, vặn cổ sang hai bên trái và phải, nghe rõ cả tiếng xương cổ kêu răng rắc.

“Lập luận của tôi đúng phải không?” Shinsuke hỏi.

“Tạm tạm.” Kiuchi đáp. “Đúng như cậu nói, tôi nhận tội thay.”

Chương 36

Thành bên trong thang máy của chung cư Garden Palace sáng lên ánh sáng màu bạc. Shinsuke ngắm nhìn ánh sáng đó, lên tầng năm cùng Kiuchi. Căn hộ số 505 là của Kiuchi.

Kiuchi mở cửa, bảo Shinsuke đợi rồi một mình bước vào trong. Hai, ba phút trôi qua, cánh cửa mới lại mở và Kiuchi lộ mặt ra.

“Được rồi. Cậu vào đi!”

“Cô ta đâu?”

“Không ở trong này.”

Shinsuke bước vào trong. Hành lang trải dài, cuối hành lang có cánh cửa bằng kính. Bên kia cửa kính tối om, không nhìn thấy gì. Kiuchi đi đến sảnh, mở cánh cửa căn phòng bên trái.

“Phòng chật. Cố chịu nhé! Chỉ có phòng này là cho khách vào được thôi.”

Quả thật phòng này được sắp xếp khá gọn gàng, có giá sách, tủ nhỏ, góc trong cùng có âm ly, tivi.

“Đằng kia là...” Shinsuke chỉ tay về cánh cửa phía cuối hành lang.

Kiuchi hơi nhú mày rồi nhìn chằm chằm Shinsuke.

“Cậu muốn xem hả?”

“Nếu được.” Shinsuke đáp.

Kiuchi thoáng do dự, cuối cùng anh ta thở dài và gật đầu. “Chẳng còn cách nào.”

Anh ta mở cánh cửa cuối hành lang ra, bước vào trong và bật đèn lên.

“Được rồi. Vào đi!”

Nghe lời đó, Shinsuke mới bước vào. Nhìn căn phòng, anh như nghẹn lời. Căn phòng trông như hậu trường sân khấu. Móc nhựa treo vô số quần áo để bừa bãi. Trên mặt bàn để một đồng hồ trang điểm. Trên tường lấp vài cái gương.

“Gì thế này? Căn phòng này...?” Mất một lúc lâu anh mới thốt nên lời.

“Đây là phòng cô ấy hóa trang.” Kiuchi đáp. “Là phòng cô ấy hóa thân thành Kishinaka Minae.”

“Ồ đây ư?”

Shinsuke chạm tay vào một bộ váy treo trên mắc. Bộ váy anh từng nhìn thấy. Cô mặc bộ này khi đến Myoga lần đầu tiên. Shinsuke nhìn Kiuchi.

“Người lái chiếc Ferrari khi đó là cô ta nhỉ?”

“Đúng vậy.” Kiuchi kéo ghế ra, ngồi xuống.

“Lúc tôi chạy đến chỗ xe anh, không thấy cô ta ở đó nữa.”

“Vì ngay sau vụ tai nạn, cô ấy thấy hổ thẹn.” Kiuchi khoanh tay lại. “Nói vậy nhưng không phải cô ấy đã trốn đi đâu xa. Thật ra thì cô ấy nấp ở sau nhà kho ngay bên cạnh. Ở đó suốt.”

“Anh nhận tội thay là xuất phát từ tình yêu, không muốn cô ta thành người có tội hả?”

“Có cả lý do đó. Nhưng còn một lý do lớn hơn. Xét tình huống lúc đó, nếu là tôi lái xe thì còn có thể nhận án thử thách, nhưng là cô ấy thì sợ không được thế.”

“Trước đó, cô ta từng gây tai nạn giao thông nghiêm trọng à?”

“Không.” Kiuchi lắc đầu. “Hôm đó, chúng tôi đang trên đường về từ quán Seagull.”

“Là uống rượu lái xe sao?”

“Ừ, đúng như vậy.” Kiuchi gãi cạnh mũi. “Lúc ở quán ấy, chúng tôi đã thống nhất là tôi sẽ lái chặng về. Vì thế tôi không động tới một giọt rượu nào. Nhưng thực tế trên đường về cô ấy lại nói rằng không nghe thấy tôi bảo

tôi sẽ lái xe, rồi cứ khăng khăng mình chỉ uống chút rượu nên không say được. Đúng là tử lượng cô ấy cao, và nhìn trông không giống đang say. Tôi nghĩ chắc cũng chẳng sao và đưa chìa khóa cho cô ấy. Việc đó thật sai lầm. Đáng ra tôi không nên để cô ấy lái xe.”

Tuy nhiên, ở vị trí của anh ta thì không nặng lời được, Shinsuke thầm nghĩ. Dù là người yêu, nhưng Uehara Midori lại là con gái giám đốc. Kẻ nắm thể thượng phong lúc nào chả là cô ta.

“Cô ấy rất tự tin về khả năng lái xe của mình. Có lẽ cô ấy thấy ức khi bị coi là uống có chút rượu mà hao mòn khả năng lái xe. Cô ấy đi với tốc độ nhanh hơn bình thường. Khi đó, tôi nhắc nhở thì chẳng khác nào thêm dầu vào lửa. Tôi chỉ biết căng hai mắt, quan sát tình hình.”

“Rồi đúng như anh dự đoán, đã gây ra tai nạn.”

“Tôi nói cho cậu biết, tất cả trách nhiệm là ở xe của cậu.” Kiuchi nói. “Vì xe cậu lúc đó đi vào làn ngược chiều, nên dù xe tôi có không đi nhanh cũng không thể tránh được.”

“Tôi không phải người lái xe.”

“Tôi biết chứ.” Nói rồi, Kiuchi gạt đầu.

Cả hai im lặng một hồi lâu. Ai cũng mãi chìm trong những suy tư của riêng mình. Shinsuke đành mở lời trước.

“Ý tưởng nhận tội thay là do anh đưa ra à?”

“Đương nhiên rồi. Midori lúc đó bị khủng hoảng, không thể suy nghĩ được điều gì.”

“Thế việc nhận tội thay xuất phát từ tình yêu hay sự tính toán?”

“Tính toán ư?”

“Chẳng phải là ban ơn sao? Với cả cô ta và gia đình cô ta?”

“À.” Kiuchi co vai lại. “Nói thật thì tôi cũng không rõ lắm. Tóm lại, lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng bằng mọi giá không được giao cô ấy cho cảnh sát. Nếu nói là vì tình yêu thì có thể là nói cho oai thôi, hình như không chỉ có vậy.”

Nhưng còn sự tính toán mà cậu nói đến, tôi không nhớ rằng trong khoảnh khắc ấy tôi có suy nghĩ đó. Nói một cách gượng ép thì... là tập tính chẳng?”

“Tập tính ư?”

“Của người được thuê.”

“Ra vậy.” Shinsuke gật đầu. Cảm giác như anh đã hiểu.

“Còn một điểm nữa. Người gây tai nạn còn lại là đồng bọn của cậu à?”

Thấy Shinsuke nghiêng đầu không hiểu gì, Kiuchi tiếp tục.

“Ngay sau tai nạn, người đó đã đến chỗ tôi. Cái người tên Ejima đó.”

“Anh vẫn nhớ à? Đúng vậy.”

Hình ảnh nhìn từ đằng sau lúc Ejima đi đến chỗ chiếc Ferrari màu đỏ hiện lên trong đầu Shinsuke.

“Lúc người đó đi đến, Midori vẫn ngồi trên ghế lái. Người đó nhòm vào trong, rồi hỏi bọn tôi có sao không? Lúc đó tôi đã quyết định sẽ nhận tội thay cô ấy rồi.”

“Anh có nói việc đó với Ejima không?”

“Tôi nói hãy coi như là tôi lái xe. Rồi vì nội tình sự việc cũng phức tạp. Người đó làm gương mặt ngờ vực rồi bảo ‘Miễn là không gây bất lợi gì cho chúng tôi’. Tôi bận tâm ở chỗ đó. Nếu là người cứng nhắc thì sẽ không thể nào đồng tình với giao dịch ấy được. Nên tôi nghĩ Ejima nói như thế với cậu và nhờ cậu nhận tội thay ông ta.”

“Hình như vậy. Việc đó sau này tôi mới biết.”

Giờ Shinsuke đã hiểu tại sao tình hình phức tạp nhường ấy mà cuộc đối chất về trách nhiệm trong vụ tai nạn lại được tiến hành gọn ghẽ, không khai ra khuyết điểm của bên kia. Là vì bên nào cũng có điểm yếu.

“Ngay sau tai nạn, lúc tôi đến gần thì anh gọi điện đi đâu đó. Người anh gọi là ai?” Shinsuke hỏi.

“Là Giám đốc. Tôi kể sự tình và nhờ ông ta đến đưa Midori đi ngay.”

“Bố cô ta có mừng rơi nước mắt với lòng trung thành của anh không?”

“Ừ thì... lúc ấy chẳng phải ông ta nghĩ đó là việc đương nhiên sao? Gì thì gì, ông ta cũng giao cô con gái cung độc nhất cho một kẻ làm công ăn lương quèn.”

“Lúc ấy mà anh nói đến là sau này, khi tình hình đã thay đổi ư?”

“Ừ, đúng vậy.” Kiuchi gật đầu. “Lẽ nào cậu không nghĩ cô ấy bị ám?”

“Bị ám ư?”

“Đúng vậy.” Kiuchi nhìn vào mắt Shinsuke, nói khẽ. Bị ám đó, bởi Kishinaka Minae.

Chương 37

“Anh đùa à?” Shinsuke nói. Gò má hơi xéch lên.

“Đương nhiên là nói kiểu ẩn dụ thôi. Nhưng mà những việc nên dùng từ đó để gọi cứ liên tiếp xảy ra. Tôi có nên nói bằng thì tiếp diễn với những việc đang xảy ra không?”

“Tôi chẳng hiểu ý anh là gì?”

“Thế à?” Kiuchi đứng dậy khỏi cái ghế lại gần chỗ móc treo bằng nhựa, chạm vào gấu váy treo trên mắc. “Tôi cũng muốn hỏi cậu. Cậu nhớ về vụ tai nạn ở mức độ nào?”

“Ở mức độ nào ư? Tôi nhớ tương đối. Dù quên rồi, nhưng tôi hầu như đã nhớ lại hết.”

“Khoảnh khắc gây tai nạn thì sao?”

“Tôi nhớ chứ. Vừa nghĩ rằng hình như ô tô va vào cái gì đó, tiếp theo đã có tiếng động rất mạnh. Lúc nhận ra thì ô tô của anh đã đâm sầm vào tường.”

“Rồi nhìn kỹ thì thấy có người bị kẹt giữa bức tường và ô tô?”

“Ừ đúng vậy.”

“Đúng rồi.” Kiuchi thở dài. “Thứ bọn cậu thấy lúc ấy chỉ ở mức đó thôi.”

“Ý anh muốn nói gì?”

“Chúng tôi...” Kiuchi quay về phía Shinsuke. “Đã nhìn thấy một thứ hoàn toàn khác. Có lẽ nên nói là bị bắt phải nhìn thấy. Dù sao thì cướp đi mạng sống của Kishinaka Minae cuối cùng là xe chúng tôi.”

“Anh còn nhớ lúc đó không?”

“Cứ như nằm mơ ý.” Kiuchi khẽ cười. Nhưng nụ cười gượng đó tắt ngấm

ngay lập tức. “Cảm giác khi chiếc xe nuốt gọn người phụ nữ đó, đến giờ này tôi vẫn nhớ rõ mồn một. Sự việc đáng lẽ chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà lại như thước phim quay chậm. Cơ thể cô ta bị nghiền nát từng chút một, một con người đang sống dần biến thành xác chết. Nếu được, dù chỉ một khắc thôi tôi muốn quên đi cảnh tượng đó, nhưng có lẽ cả đời này cũng chẳng quên được đâu.”

Shinsuke thấy lạnh sống lưng. Miệng khô khốc. Anh muốn uống nước.

“Đặc biệt, có một thứ thiêu đốt võng mạc, không thể dứt ra được. Cậu nghĩ đó là gì?”

Thay vì nói không biết, Shinsuke chỉ lắc đầu.

“Là đôi mắt.”

“Mắt ư?”

“Đúng vậy, đôi mắt.” Kiuchi chỉ tay lên mắt mình.

“Mắt Kishinaka Minae lúc chết. Trước khi sinh mạng tàn lụi, mắt cô ta phóng ra những tia sáng hận thù. Ánh sáng còn vương vấn cuộc sống, ánh sáng uất hận khi phải đón nhận cái chết, ánh sáng căm phẫn dành cho kẻ khiến mình lâm vào cảnh ngộ này. Từ trước đến nay, tôi chưa từng nhìn thấy đôi mắt nào đáng sợ như thế.”

Nghe Kiuchi kể, Shinsuke nhớ ra mình từng thấy đôi mắt đó rồi. Là đôi mắt đó, anh nghĩ. Đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy mà thỉnh thoảng Ruriko thể hiện ra. Đôi mắt đáng sợ của những con búp bê do Kishinaka Reiji tạo ra.

“Cậu có thấy bất công không? Trong vụ tai nạn đó, tôi và cậu bị phán định tội lỗi gần giống nhau. Nhưng bọn cậu lại chẳng nhận thức được rằng mình đã làm chết người. Còn chúng tôi thì chúng kiến tận mắt người bị hại chết dần.”

Chẳng tìm được lời nào để đáp lại, Shinsuke chỉ biết đứng im lặng.

“Nhưng tôi vẫn còn may mắn. Vì đôi mắt Kishinaka Minae không nhìn tôi. Cô ta nhìn Midori. Midori vừa nhận ra cái xe mình lái đã nghiền nát cơ

thể cô ta, vừa giao ánh mắt với người phụ nữ đó cho đến giây phút cuối cùng.”

Shinsuke nắm chặt tay, cả người gồng lên. Nếu không làm vậy, anh sẽ run lên bần bật mất. Anh sợ ngay cả việc phải tưởng tượng ra cảm giác của Midori khi đó.

“Đôi mắt đó đã cướp đi mọi thứ của Midori. Có thể nói rằng đã giết chết tâm hồn cô ấy. Sau tai nạn đó, Midori không khác gì người tàn phế. Cô ấy sống mà như đã chết. Có lẽ Midori bị điều khiển bởi sự uất hận hay cơn thịnh nộ trong đôi mắt đó.”

“Khoa học không giúp được gì à?”

“Tất nhiên bố cô ấy đã thử mọi cách. Nhưng cách nào cũng kết thúc trong thất bại. Rốt cuộc câu trả lời chúng tôi nhận được là phải an dưỡng ở nơi yên tĩnh một thời gian, một câu trả lời quá đỗi thường tình. Nói vậy nhưng cũng không thể để cô ấy ở nơi không để mắt tới được. Thế nên nơi được chọn là...”

“Universal Tower?”

Kiuchi gật đầu.

“Đúng vậy. Một phòng trong căn hộ ở chung cư cao cấp đó đã thành nơi an dưỡng của cô ấy.”

“Nơi đó được cấu tạo để giam giữ người.”

“Đúng là mục đích để giam giữ. Vì thỉnh thoảng cô ấy lại nổi đóa lên. Dù lúc nào, ở đâu, cô ấy cũng có cảm giác Kishinaka Minae đang nhìn mình. Khi không chịu nổi áp lực hay nỗi sợ hãi đó, cô ấy lại lên cơn.”

Shinsuke nhớ lại cấu trúc của căn hộ đó. Hệ thống khóa tự động, cửa sổ bị bịt kín, tất cả đều được bố trí để phục vụ cô ta.

“Nhưng rồi bao nhiêu lâu mà tình hình không có khởi sắc. Khi đó, một ý tưởng được đưa ra. Có lẽ sự day dứt lương tâm vì gây chết người đang giày vò cô ấy. Nếu có cơ hội để cầu phúc cho người chết theo hình thức nào đó

thì sao nhỉ? Cha của Midori đã tiếp nhận ý kiến đó, và lệnh cho tôi sắp xếp.”

“Câu phúc thế nào?”

“Lúc đầu thì rất bình thường. Liên hệ với Kishinaka Reiji đàm phán xem anh ta có cho đến thấp hương trước bàn thờ vợ anh ta không. Với anh ta, tôi là kẻ giết người xấu xa. Anh ta đã dứt khoát từ chối. Thế nên tôi đã nhờ thế này, nếu vậy để vị hôn thê của tôi đến thay có được không? Như thế vẫn không được à?”

“Thế câu trả lời của Kishinaka ra sao?”

“Dĩ nhiên anh ta không đồng ý ngay. Hình như anh ta không thoải mái khi tiếp xúc với chúng tôi. Mà cũng chẳng có gì vô lý cả. Nhưng tôi cứ kiên trì gọi điện thoại vài lần, và anh ta cho phép một lần thôi.”

“Thế nên cô ta được đến thấp hương cho người phụ nữ ấy hả? Đến chỗ Kishinaka, một mình?”

“Tôi khá bất an. Nỗi bất an không diễn đạt được thành lời. Nhìn thấy ảnh Kishinaka Minae không khéo cô ấy lại hoảng loạn, hoặc lỡ mồm nói những điều không nên với Kishinaka Reiji. Nhưng chính vì không tìm thấy con đường nào khác để cứu cô ấy nên tôi không cho phép mình sợ hãi. Nếu là cách gì có vẻ khả quan thì phải thử chứ.”

“Thế kết quả ra sao?”

“Ngoài sức tưởng tượng, nên nói thế chẳng?”

Kiuchi đi vào trong bếp, mở cánh cửa tủ lạnh cỡ đại, lấy ra cái hộp chắc đựng bột cà phê. Cái tủ lạnh này được mua để phục vụ cuộc sống mới của anh ta với Midori chẳng? Shinsuke mừng tượng.

“Cậu uống cà phê không?” Kiuchi hỏi.

“Ừ, pha cho tôi với.”

Kiuchi cho nước vào máy pha cà phê, nhét túi lọc, để bột cà phê vào.

“Midori từng rất thích uống cà phê, nên tôi đã mua loại máy pha được những loại cà phê cơ bản nhất. Nhưng từ thời điểm đó, cô ấy hoàn toàn

không uống nữa, máy pha cà phê này đành vứt xó.”

“Từ thời điếm đó?”

“Từ lúc cô ấy bắt đầu biến thành Kishinaka Minae.” Kiuchi gỡ chỗ tóc mái, rồi xoa xoa phía sau cổ, gương mặt hẳn lên sự mệt mỏi. “Hình như cô ta không thích cà phê, mà thích hồng trà, đặc biệt thích trà quế cho nhiều sữa, nên Midori cũng bắt đầu uống thứ đó.”

“Câu chuyện hình như hơi lạc đề mất rồi.”

“À, đúng vậy nhỉ! Lúc này, tôi nói đến đâu rồi?”

“Đến đoạn Midori một mình đến thấp hương. Kết quả hình như là tốt.”

“Quá tốt ấy, đến mức có thể nói như vậy. Nhìn Midori trở về từ căn hộ của Kishinaka Reiji, tôi còn không tin vào mắt mình. Cô ấy mỉm cười. Không phải nụ cười điên dại. Trông cô ấy cực kỳ hạnh phúc. Lâu lắm rồi mới thấy cô ấy như vậy. Muốn biết đã có chuyện gì, tôi thử hỏi cô ấy. Không có gì đặc biệt, gặp được Minae thật tốt, cô ấy trả lời như vậy. Tôi nghĩ làm gì có chuyện cô ấy gặp được Kishinaka Minae. Và tôi tự cắt nghĩa là cô ấy dâng hương lên bàn thờ, chấp tay lạy nên mới có cảm giác đó.” Sau đó, Kiuchi nhìn Shinsuke rồi hỏi. “Nghĩ như vậy là hiển nhiên nhỉ?”

“Dĩ nhiên rồi.” Shinsuke đáp.

“Nhưng đó là sai lầm cực kỳ tai hại.” Kiuchi nói.

Chương 38

“Sau đó, Midori ghé đến nhà Kishinaka Reiji thường xuyên hơn. Tôi cũng bắt đầu để ý xem họ làm gì trong phòng. Nhưng ngay việc ngăn cô ấy lại tôi cũng chần chừ. Ai nhìn vào cũng thấy Midori lúc này đã lấy lại vẻ rạng ngời, khỏe mạnh. Bố cô ấy cũng lệnh cho tôi cứ để cô ấy làm gì tùy thích một thời gian. Tôi chỉ còn cách tuân theo.”

Kiuchi đảo mắt nhìn ra cái máy pha cà phê, chăm chú nhìn từng giọt chất lỏng màu đen chảy vào bình. Shinsuke cũng làm vậy. Hơi nước phun ra từ máy pha cà phê.

“Kishinaka biết bí mật của chúng tôi là thời điểm hai tháng sau khi Midori đến nhà anh ta. Đột nhiên bên dịch vụ chuyển nhà đến phòng cô ấy, đặt ở đáy một đồng đồ đạc. Đương nhiên đó là do Midori yêu cầu. Lúc tôi đến căn phòng đó, đồ đạc đã được sắp xếp ở vị trí thích hợp. Chắc cậu hiểu tôi đã ngạc nhiên thế nào khi thấy cảnh tượng đó.”

Shinsuke chưa hiểu ngay ý nghĩa những điều Kiuchi nói. Nhưng lúc liên tưởng tới một căn phòng trong chung cư cao cấp kia, anh đã thấy câu trả lời.

“Búp bê ư...” Shinsuke lẩm bẩm.

Kiuchi khẽ gật đầu.

“Ma nơ canh làm giống Kishinaka Minae xếp thành một dãy như cậu đã thấy. Thêm nữa, lại còn chuyển đến rất nhiều máy móc, dụng cụ để Kishinaka tiếp tục chuyên tâm sản xuất búp bê.”

“Cô ta định làm gì vậy?”

“Tôi đã thử hỏi Midori, rằng cô ấy định làm gì. Hồi sinh Minae, cô ấy trả lời vậy. Lúc nghe thấy câu trả lời đó, tôi đã hiểu ra sự thật. Midori thực sự đã

gặp Kishinaka Minae ở nhà của Kishinaka. Nhìn những con búp bê Minae do Kishinaka tạo ra, cô ấy cảm thấy linh hồn mình được cứu rỗi.”

“Anh không bắt cô ta dừng lại sao?”

“Tôi đã cố ngăn cô ấy. Định dọn sạch tất cả búp bê trong phòng. Nhưng cứ làm vậy, cô ấy lại giận dữ như lên cơn điên. Tôi không thể làm được gì. Cô ấy vung dao loạn xạ vào tôi mà chẳng có cảm xúc gì.”

“Dao ư?”

Kiuchi vén tay áo bên phải lên, giơ cho Shinsuke xem. “Đây là do cô ấy gây ra.”

Trên cánh tay anh ta còn vết sẹo dài khoảng năm centimet. Trông nó chưa cũ lắm.

“Bố cô ta... Giám đốc Uehara quyết định thế nào?”

“Chẳng quyết định gì. Quan sát tình hình thêm một thời gian nữa... Lại như vậy. Ông ta nói rồi cô ấy sẽ chán chơi búp bê thôi.”

“Nhưng cô ta không chán nhỉ?”

“Không chán chút nào. Thật ra, với chúng tôi thì vụ việc thật sự giờ mới bắt đầu.”

Kiuchi với hai cái cốc trên giá để bát đĩa xuống, từ tốn rót cà phê trong bình vào hai cốc, rồi hỏi xem cho đường hay sữa. Shinsuke trả lời không cho gì.

“Tức là...” Đưa một cái cốc ra, Kiuchi nói. “Sự thay đổi trong con người cô ấy.”

“Cô ta đột ngột biến thành Kishinaka Minae à?”

“Không, lúc đầu chỉ thay đổi từ từ nên tôi không nhận ra. Cách trang điểm thay đổi, chỉ ở mức đó thôi. Chẳng bao lâu sau, sự thay đổi trên cơ thể cô ấy trở nên rõ ràng. Midori vốn dĩ có hình thể hơi mập. Vậy mà trong chưa đầy một tháng, cô ấy đã giảm hơn chục cân.”

“Nhưng mà chỉ thay đổi cách trang điểm và giảm cân thì sẽ không thể

giống đến vậy.”

“Đúng như cậu nói. Bỗng một ngày, cô ấy mất tích hoàn toàn không liên lạc gì. Rồi trở về sau vài tuần, cô ấy có gương mặt hoàn toàn khác.”

Đó là MINA-1 đã hoàn thành chăng? Shinsuke nói một mình.

“Thú thật là đến thời điểm này, tôi đã bỏ cuộc rồi.”

“Bỏ cuộc? Bỏ cái gì?”

“Việc lấy lại Midori xưa kia. Tôi coi cô ấy như đã chết. Bố cô ấy cũng hết cách, ông ta không thể cho đưa con gái đầu óc kỳ lạ, gương mặt đổi khác vào nhà được. Nhưng vẫn cần người giám sát cô ấy. Cũng cần chăm sóc cuộc sống của cô ấy.”

“Thế nên anh tiếp tục đóng vai người giám hộ hả? Với những điều kiện mà hồi còn làm công ăn lương không thể sánh được.”

“Nếu ghen tị thì lúc nào cậu cũng có thể đến thay tôi.” Kiuchi uống cà phê, thở một hơi thật dài. “Vì tôi nghĩ chẳng có công việc nào khổ sở hơn phải chứng kiến vị hôn thê cũ của mình thay đổi cả trái tim và ngoại hình đâu.”

“Sao cô ta lại muốn trở thành Kishinaka Minae vậy? Vì Kishinaka Reiji không thể tạo ra một con búp bê hoàn hảo ư?” Shinsuke hỏi, nhớ lại nội dung quyển sổ Kishinaka Reiji để lại.

“Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng gần đây lại có cảm giác hình như không phải vậy.”

“Vậy là tại sao?”

Kiuchi húp cà phê bằng một động tác từ tốn. Trông anh ta như đang sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. Không lâu sau, anh ta hỏi: “Khi nhìn vào mắt cô ấy, cậu có cảm thấy điều gì không?”

“Không một lần nào là không có cảm giác gì.” Shinsuke thành thực trả lời. “Từ lần đầu tiên gặp cô ta. Cứ nhìn vào đôi mắt đó, tim tôi như bị hút vào.”

“Tôi cũng vậy. Và tôi đã từng nhìn thấy đôi mắt đó rồi.” Kiuchi để cái cốc xuống bồn rửa ở bếp. “Đó là đôi mắt của Kishinaka Minae. Đôi mắt cô ta thể hiện ra ngay trước lúc chết. Dù Midori có biến thành Kishinaka Minae thì cũng không thể nào tái hiện lại đôi mắt đó.”

“Ý anh là linh hồn của Kishinaka Minae đã nhập vào cô ta hả? Chẳng phải anh nói bị ám chỉ là cách nói ẩn dụ thôi sao?” Shinsuke định cười, nhưng gò má anh chỉ xéch lên với hình dáng kỳ lạ.

“Tôi không định nói đến hiện tượng tâm linh. Nhưng mà dùng cách gọi đó có khi lại đúng. Hồn ma không đeo bám, nhưng tâm tư như truyền đến cô ấy.”

“Tâm tư ư?”

“Là thuật thôi miên.” Kiuchi nói. “Tôi nghĩ phải chăng Midori bị vướng vào một loại thôi miên nào đó.”

“Thuật thôi miên, bị ai thôi miên mới được?” Shinsuke hỏi, thấy sốt ruột trong lòng, nhưng bản thân anh đã biết trước câu trả lời.

“Đương nhiên là bị Kishinaka Minae thôi miên rồi. Ánh sáng phát ra trong đôi mắt cô ta ngay trước lúc chết hàm chứa một sức mạnh đáng sợ.”

Chương 39

“Lẽ nào...” Shinsuke lẩm bẩm. Chẳng lẽ lại có chuyện như thế sao?

Nhưng khi anh ta nhắc tới thuật thôi miên, không phải anh không nghĩ ra điều gì. Rất nhiều lần anh bị Ruriko nhìn bằng ánh mắt đó, khiến cơ thể anh không cử động nổi. Bị Kishinaka Minae thôi miên, không hẳn cô không học được năng lực đó để phát huy vào chỗ khác.

“Do bị thôi miên, Midori nghĩ bản thân mình là Kishinaka Minae. Tự kỷ ám thị như thế khiến trái tim cô ấy được cứu rỗi. Biết được những điều về Kishinaka Minae, cô ấy bắt chước cả hình dáng của cô ta.”

“Thế Kishinaka Reiji đã làm gì cô ta?” Shinsuke nói ra nghi ngờ của mình.

Kiuchi thở dài.

“Lúc này cậu cũng nói rồi còn gì. Kishinaka Reiji muốn tạo ra con búp bê hoàn hảo giống hệt vợ mình, nhưng đang bị bế tắc. Đúng lúc đó, cô ấy xuất hiện thì sẽ thế nào?”

Shinsuke nhớ đến trang cuối cùng trong cuốn sổ của Kishinaka Reiji. Nội dung nó như sau.

Tôi nói “Anh về rồi đây.”

Cô ấy đáp “Mừng anh về nhà.” Tôi nghe thấy giọng cô ấy.

“Em đừng đi đâu nữa nhé!” Tôi nói.

“Em không đi nữa đâu.” Cô ấy đáp.

Kiuchi lại cầm cái cốc lên. Anh ta uống cà phê, rồi nở một nụ cười trên

môi. Nụ cười vô hồn.

“Chẳng có lý gì mà biết được loại tình yêu nào nảy sinh giữa thợ làm búp bê và con búp bê. Mà tôi cũng không muốn tưởng tượng. Nhưng chắc chắn tháng ngày mật ngọt đó đã kéo dài. Vì tôi luôn theo sát cô ấy nên chắc chắn là đúng.”

“Thế tháng ngày mật ngọt đó tại sao lại không tiếp tục nữa?”

“Tôi không biết chi tiết, nhưng đại khái chắc là người thợ làm búp bê đã tỉnh mộng trước.”

“Tỉnh mộng ư?”

“Là lúc anh ta nhận ra kẻ ở trước mặt mình không phải người vợ yêu của anh ta, cũng không phải con búp bê giống vợ mình, mà là kẻ đã giết chết vợ mình. Đương nhiên không phải là cho đến lúc đó anh ta mới nhận ra sự thật. Nhưng có lẽ anh ta cố không nghĩ đến thôi. Midori từng là Kishinaka Minae đến mức độ đó. Với Kishinaka Reiji, cô ấy chỉ là con búp bê MINA-1 trong mộng tưởng thôi. Mộng tưởng cuối cùng vẫn là mộng tưởng. Giấc mơ mãi là giấc mơ. Lúc nào đó sẽ phải tỉnh mộng.”

“Lúc tỉnh ra rồi thì sao?”

“Như cậu đã biết. Anh ta lại một lần nữa nhận thức được rằng vợ mình đã mất, nhận ra mình đã yêu kẻ giết chết vợ mình, rồi sốc, tuyệt vọng, căm ghét chính mình. Không bao lâu sau thì quyết định sẽ đi theo vợ. Nhưng có một việc cần làm.”

“Trả thù à?”

“Đúng vậy.” Kiuchi uống cạn cốc cà phê, đặt cốc xuống.

Shinsuke nghĩ đã đến lúc cầm cốc cà phê lên. Nhìn xuống cốc, anh thấy chất lỏng màu đen đang rung lên. Anh nhớ đến biểu cảm u ám Kishinaka Reiji thể hiện ra lúc đến quán rượu.

“Cô ta sẽ tiếp tục di nguyện dang dở của Kishinaka Reiji ư? Lần này định đưa tôi, kẻ suýt bị Kishinaka Reiji giết hại sang thế giới bên kia?”

“Theo diễn biến từ trước tới nay thì đúng là vậy.” Kiuchi gật đầu.

Shinsuke đưa cái cốc lại gần miệng, uống cà phê nguội lạnh trong cốc. Hương vị nghèo nàn, chỉ có vị đắng lan tỏa trong miệng.

“Nhưng mà, tôi vẫn chưa hiểu.” Shinsuke nói.

“Chưa hiểu cái gì?”

“Nếu cô ta muốn giết tôi thì đã có rất nhiều cơ hội để ra tay rồi. Nhưng giờ tôi vẫn đang sống sờ sờ ở đây. Tại sao vậy? Tại sao cô ta chưa giết tôi?”

Kiuchi hình như nghĩ ngợi gì đó, cuối cùng lắc đầu.

“Tôi không biết. Có thể cô ấy quyết định theo cách của riêng mình.”

“Quyết định theo cách của riêng mình?”

“Là cách thức trả thù. Nếu chỉ giết không thôi thì vẫn chưa đủ.”

Nghe câu trả lời của Kiuchi, Shinsuke co vai lại.

“Có cách thức nào đó còn đáng sợ hơn cả giết người ư?”

“Tôi chỉ có thể giải thích đến đây thôi. Tóm lại, phải ưu tiên tìm ra cô ấy đã. Lần này tìm ra cô ấy rồi, phải cách ly hoàn toàn.”

Định cho vào viện tâm thần chẳng, nghĩ vậy Shinsuke không hỏi nữa. Anh đặt cốc cà phê còn hơn một nửa lên trên bàn.

“Tôi có một việc chưa giải thích được.”

“Việc gì?”

“Là về thanh tra Kozuka. Anh đã làm gì người đó rồi?”

Kiuchi nhíu mày, cọ tay lên mặt như đang cố chịu cơn đau.

“Hỏi việc đó thì cậu định làm gì? Tôi nghĩ chẳng liên quan tới cậu đâu.”

“Tôi suy luận một chút được không?”

“Xin mời, nếu có việc gì cậu suy luận được.” Kiuchi làm vẻ mặt khó đoán.

“Thanh tra Kozuka đã đến cứu tôi lúc tôi bị giam trong căn hộ cao cấp đó.

Tôi đã trốn thoát ngay, còn Kozuka thì nói cần điều tra thêm một chút nên ở lại trong phòng. Sau đó, rất nhiều lần tôi gọi cho viên thanh tra nhưng không kết nối được. Cũng không thấy ông ta liên lạc. Nên tôi nghĩ chắc chắn viên thanh tra đã gặp chuyện gì rồi.”

Đến đây, Shinsuke quan sát phản ứng của Kiuchi. Kiuchi tựa lưng vào bồn rửa bát, khoanh tay lại và gật đầu kiểu như muốn nói mời anh tiếp tục câu chuyện.

“Điều tôi bận tâm là tại sao căn hộ đó lại được dọn dẹp sạch sẽ như vậy? Tại sao lại vội vàng làm việc đó?”

“Thế suy luận của cậu là gì?” Kiuchi hỏi.

“Chẳng phải sau khi tôi trốn khỏi căn phòng đó thì cô ta quay về sao?”

“Nếu thế thì sao?”

“Cô ta sẽ tình cờ chạm mặt Kozuka. Với cô ta, căn hộ đó là thánh địa. Tôi không nghĩ cô ta sẽ để người đàn ông xáo trộn nơi đó bình yên vô sự ra về đâu.”

“Ý cậu là cô ấy đã làm gì viên thanh tra sao?” Kiuchi thả hai tay ra. “Một cô gái mảnh mai thì làm gì được một viên thanh tra vạm vỡ?”

“Anh không biết cô ta rồi, nếu là tôi thì sẽ không nói thế đâu. Nhưng tôi biết. Cô ta có một sức mạnh kỳ lạ. Lúc này, anh cũng nói rồi. Một lúc nào đó, cô ta sẽ giết tôi.”

Shinsuke nhìn thẳng gương mặt Kiuchi. Biểu cảm của Kiuchi khi đón nhận cái nhìn đó khiến nụ cười của anh tắt hẳn. Nhưng Kiuchi lắc đầu.

“Mấy thứ đó giống tưởng tượng hơn là suy luận. Đúng là tôi đã nghe. Nhưng không có bình luận gì. Đã là tưởng tượng của người khác thì dù mình có nói gì cũng vô ích thôi.”

“Cảnh sát hành động rồi đó.”

“Có lẽ họ đang hành động. Nhưng chẳng liên quan gì đến chúng tôi.”

“Anh tự tin quá đấy! Có thể họ sẽ đến đây.”

“Ừ, thế thì sao?” Kiuchi nghiêng đầu. “Họ có manh mối nào để lần tới đây không? Manh mối duy nhất chỉ có nhân chứng là cậu thôi.”

“Làm tôi biến mất là xong chứ gì?” Shinsuke làm tư thế phòng thủ.

“Làm gì có chuyện đó.” Kiuchi xua tay. “Tôi tin cậu. Cũng tin cậu sẽ không nói chuyện của chúng tôi ra. Chuyện chúng tôi, cả chuyện của Midori.”

“Anh đề cao tôi quá đấy.”

“Dù cậu nói sự thật thì cũng chẳng được lợi lộc gì. Ngược lại, chỉ mất tất cả những thứ đang có trong tay. Cậu không ngu ngốc như vậy.”

Ra là vậy, Shinsuke hiểu ra. Kiuchi biết chuyện Shinsuke nhận tiền chịu tội thay từ Ejima. Có điều, anh ta không biết việc người phụ nữ tên Narumi ôm số tiền đó trốn mất, nhờ thế mà ba mươi triệu yên biến thành năm mươi triệu yên.

“Tôi nghĩ cậu hiểu tình hình rồi.” Kiuchi nói. “Giờ cả tôi và cậu đều hành động theo số mệnh thôi. Nói vậy là cậu hiểu mình phải làm gì rồi chứ?”

“Tìm Ruriko.”

“Đúng vậy.” Kiuchi gật đầu.

Chương 40

Rời khỏi chung cư Garden Place, Shinsuke bước vào quán cà phê rồi đi xem phim giết thời gian. Nội dung bộ phim chẳng lọt vào đầu anh chút nào. Vì những lời Kiuchi nói quá sốc. Anh nghĩ đi nghĩ lại những lời đó trong đầu mấy lần. Cứ lặp đi lặp lại việc đó, mệt quá, Shinsuke ngủ thiếp đi trong phòng chiếu phim.

Nào, giờ làm gì đây? Bước ra khỏi rạp, Shinsuke nghĩ. Giờ là mười một giờ ba mươi phút sáng. Thật tình anh muốn về chung cư, sắp xếp nốt đồ đạc. Nhưng nỗi sợ hãi vài tiếng trước vẫn còn nguyên.

Ruriko đã biến đi đâu nhỉ? Anh nghĩ đến việc cô ta đang đợi mình ở nhà. Shinsuke không tự tin là sẽ thoát khỏi sức mạnh kỳ lạ của cô ta. Nói vậy nhưng cũng không thể không về nhà. Phải làm gì đây? Khi đó, chuông điện thoại vang lên.

“A lô.”

“Shinsuke à? Tôi đây.”

Anh nhận ra ngay giọng nói đó. Là Ejima.

“Về vụ giao dịch.” Ejima nói ở đầu dây bên kia.

“Không hổ danh ông Ejima. Có thể chuẩn bị số tiền đó ngay lập tức.”

“Cậu đùa à? Tôi sao có sẵn trong tay số tiền lớn thế. Lại còn là tiền không có mục đích sử dụng rõ ràng.” Ngay cả lúc này, giọng điệu của ông ta vẫn còn ung dung. “Thế tôi sẽ mang tiền đến đâu? Tôi muốn chỗ nào vắng người càng tốt.”

“Về điều đó thì tôi cũng vậy.”

“Vậy hãy đến nơi mà tôi nói sau đây.”

Nơi Ejima nói đến là quán cà phê ở giữa Ginza.

“Nơi vắng người chẳng phải tốt hơn sao?”

“Đó chẳng phải nơi vắng người sao? Hay cậu muốn nơi ai đó nhìn chăm chăm chúng ta?” Ejima khẽ cười. “Cậu chốt thời gian đi!”

“Thế thì một giờ nhé!”

“Một giờ, tôi hiểu rồi.”

Cúp điện thoại rồi, Shinsuke hít thở thật sâu. Thời khắc phân định thắng thua là đây, Shinsuke nghĩ.

Anh đến chỗ hẹn muộn gần mười lăm phút. Đó là một quán cà phê nhìn xuống đường Harumi, trong quán có nhiều người đàn ông trông như dân làm công ăn lương. Đúng là hai người đàn ông mà gặp nhau ở đây thì cũng không gây sự chú ý.

Sau đó khoảng năm phút thì Ejima xuất hiện. Ông ta mặc áo jacket giản dị. Không mang theo thứ gì.

“Cậu đến sớm nhỉ?”

“Tôi rảnh mà.”

Người phục vụ lại gần. Shinsuke uống trà chanh rồi. Ejima gọi cà phê, Shinsuke nhận ra ông ta đang cố hết sức không ngẩng mặt lên.

“Ông đến tay không à?” Shinsuke nói.

Ejima chỉ nhếch khóe miệng lên cười, cho tay vào túi áo, lấy ra một cái phong bì màu nâu.

“Cậu mở ra đi!”

Shinsuke nhận lấy phong bì, nhìn vào bên trong. Trong đó có chiếc chìa khóa.

“Là chìa khóa một ngăn của tủ gửi đồ ở nhà ga Shinbashi. Tôi để tiền trong đó.”

“Tôi phải xác nhận bên trong tủ đã.”

“Đề sau đêm cũng được mà.” Ejima ngậm một điếu thuốc, châm lửa hút. Phong thái ung dung của ông ta vẫn không suy suyển.

Cà phê được bê tới. Ejima cho chút sữa vào rồi mới uống, sau đó ông ta cười hờn hờ.

“Mấy năm rồi mới được ngồi uống cà phê ở Ginza vào giờ này nhỉ? Sau này phải trân trọng những thời khắc thế này.”

“Ông Ejima.” Vừa nhét chiếc chìa khóa vào ví, Shinsuke vừa hỏi. “Câu chuyện một phần mười nghìn là ông nói thật à?”

“Câu chuyện một phần mười nghìn ư?”

“Chuyện về xác suất người chết trong tai nạn giao thông. Chẳng phải ông Ejima đã nói với tôi sao?”

“À, chuyện đó hả?” Ejima gậy tàn thuốc vào trong gạt tàn. “Câu chuyện đó thì sao?”

“Ông Ejima đã nói rằng tai nạn giao thông như quân súc sắc. Người bị tai nạn chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện, giống như mặt xấu của súc sắc vậy. Lời nói đó là để an ủi tôi, kể cứ nghĩ mình là người gây tai nạn, hay là ông thật lòng nghĩ như thế?”

Ejima làm vẻ mặt khó hiểu, trông như không hiểu ý nghĩa câu hỏi.

“Đương nhiên tôi thật lòng nghĩ vậy. Thì sao?”

“Ông chưa từng nghĩ về Kishinaka Minae, người đã bị ô tô cán chết sao?”

“Nghĩ đến thì sao? Có ai được cứu không?”

“Nhưng mà người bị tai nạn sẽ mãi thù hận kẻ gây tai nạn đấy.” Kể cả sau khi người ta chết, lời đó anh đã không nói ra.

“Thế nên tôi đã trả tiền.” Giọng điệu Ejima bỗng trở nên vô cảm. “Trả một số tiền bồi thường lớn cho gia đình người bị tai nạn, rồi đưa tiền cho cậu, người nhận tội thay. Thành thật mà nói, tôi mới là người bị hại đấy.”

“Nhưng có khi cái người bị tai nạn muốn không phải là tiền.”

“Thế tôi phải trao cái gì? Thành ý chẳng? Nếu chỉ cần thế thì bao nhiêu tôi cũng thể hiện được. Nếu bảo cúi đập đầu thì tôi sẽ cúi hàng trăm lần. Nhưng nếu thế thì người bị tai nạn và người thân của họ có hạnh phúc không? Rốt cuộc cái họ đòi chính là tiền. Thế nên bỏ qua hết mấy điều phiền phức, cứ giao dịch như kinh doanh là được. Cậu không nghĩ thế sao?”

Shinsuke không thể trả lời gì, chỉ im lặng. Ejima đứng dậy.

“Giao dịch đến đây là kết thúc. Tôi nói cho cậu biết. Đừng tham lam hơn nữa! Tôi không phải cái máy in ra tiền đâu. Nếu ép buộc tôi thì sẽ có việc không hay xảy ra với cậu đấy.”

“Tôi biết. Đến đây là chấm dứt rồi.”

Ejima gạt đầu kiêu thế thì được, rồi cầm biên lai và rời đi.

Bước ra khỏi quán cà phê, Shinsuke đi thẳng đến nhà ga Shinbashi. Lâu lắm rồi anh mới đi bộ ở Ginza vào ban ngày. Anh không có cảm giác là sẽ đi lấy ba mươi triệu yên bây giờ. Thay vào đó, sự khó chịu lan ra trong lòng vì lời nói của Ejima mãi chưa biến mất.

Nhớ lại mọi chuyện rồi, Shinsuke nhớ cả lúc mình bị phán quyết. Ngồi tù hai năm, thử thách ba năm. Nghe thấy thế anh cảm thấy hai điều. Một là cũng may. Dù luật sư có nói rằng chắc chắn sẽ được phán quyết án thử thách, nhưng tưởng tượng đến tình huống không được phán quyết như thế, anh không khỏi run sợ.

Một điều nữa, hoàn toàn trái ngược với điều trên.

Án nhẹ quá, anh nghĩ.

Trong đám bạn gái của Shinsuke, có người làm thêm ở cửa hàng trang sức. Lúc đó, cô ta gặp khó khăn về tiền nên đã tuồn trang sức trị giá một trăm nghìn yên của cửa hàng ra ngoài, bán rẻ cho người quen, rồi giải trình với chủ cửa hàng là bị ăn trộm. Lúc việc làm của cô ta bị bại lộ, cửa hàng

đâm đơn kiện thì cô ta phải chịu phán quyết tù một năm hai tháng, thử thách ba năm. Nghĩa là cũng chẳng khác lắm so với án của Shinsuke.

Dù nhận tội thay Ejima, Shinsuke vẫn bị truy cứu tội đã gây ra cái chết cho một con người. Và tội đó tương đương với ăn cắp trang sức trị giá một trăm triệu yên.

Dù bản thân mình nghĩ thế là may, nhưng có thể tưởng tượng được người thân của người bị tai nạn sẽ không thể chấp nhận phán quyết này.

Có lẽ trong những vụ tai nạn giao thông khác cũng lặp lại những việc như thế. Bởi vì giống như Ejima, người gây tai nạn cũng chỉ nghĩ rằng ‘mình đen đui’ thôi. Việc có mười nghìn người chết một năm vì tai nạn giao thông nghĩa là cũng tồn tại người gây tai nạn với số lượng gần với con số đó. Có lẽ họ cũng thở phào nhẹ nhõm với án phạt nhẹ quá sức tưởng tượng, rồi cố sức quên tai họa rơi xuống đầu mình. Và người gây tai nạn quên đi tội lỗi của mình chẳng khác nào khiến người bị tai nạn bị thương lần nữa.

Bất chợt Shinsuke nhớ đến cái đêm Kishinaka Reiji đến Myoga. Khi đó, anh ta đã hỏi một câu. Những lúc khó chịu thì anh làm thế nào để quên? Là câu đó.

Cố nghĩ tới những điều vui vẻ. Làm những việc khiến cho tâm trạng mình lạc quan hơn, Shinsuke đã trả lời như vậy.

“Ví dụ như?”

“Ví dụ tưởng tượng ra lúc mình có quán riêng chẳng hạn.”

“Thế à? Đây là ước mơ nhỉ?”

“Vâng, tạm thời là thế.”

Lẽ nào lúc đó Kishinaka Reiji đã quyết tâm trả thù? Lúc đầu, anh ta còn do dự nên đến quán bar mà kẻ gây tai nạn cho vợ mình làm việc để xem thế nào. Nhưng rồi thấy kẻ đó dường như quên ngay tất cả những việc khó chịu, cố nghĩ tới những điều vui vẻ. Anh ta cảm thấy thế nào khi nghe những lời này? Chắc chắn anh ta muốn nói rằng kẻ gây tai nạn vĩnh viễn không được

quên. Hình ảnh anh ta nói chuyện đứt quãng hiện lên trong đầu Shinsuke.

“Thật ra, có một việc tôi muốn quên đi mà không tài nào quên được, nên chỉ muốn tâm trạng nhẹ nhõm đi một chút. Tôi cứ mãi suy tư về việc đó lúc thong thả đi bộ trên đường, thế nào mà cái biển tên quán này lại đập vào mắt. Nhìn xem, tên quán là ‘Myoga’ phải không?”

Có lẽ anh ta thấy tức giận với cả cái tên quán Myoga.

Shinsuke đã đến ga Shinbashi. Anh đi xuống phía dưới, vừa xác nhận số vừa tìm vị trí ngăn tủ. Cái tủ có số khớp với chìa khóa ở ngay bên cạnh máy bán nước ép tự động.

Shinsuke nhét chìa vào lỗ khóa và xoay. Cửa tủ mở ra, tim anh đập nhanh. Trong tủ có một cái túi da màu đen. Anh lấy nó ra, nhìn xung quanh ga tìm nhà vệ sinh. Thấy nhà vệ sinh rồi, anh bước đại vào một phòng rồi khóa cửa lại. Đôi tay mở khóa chiếc túi hơi run lên.

Những bó tiền nhét trong túi. Có mùi đặc trưng của tiền giấy. Shinsuke kiểm tra qua từng bó tiền. Lúc đầu, anh đã nghĩ rằng Ejima sẽ làm một việc vô nghĩa là nhét cả tiền giả vào. Có tất cả năm mươi bó tiền. Shinsuke khẽ vậy tay phải. Hai giờ ba mươi phút chiều. Shinsuke quay lại chung cư. Anh để cái túi đựng tiền lại trong ngăn tủ, còn chìa khóa thì nhét trong túi.

Anh nghĩ nên dọn dẹp đồ trước khi trời tối. Vì có cảm giác đến tối Ruriko sẽ xuất hiện. Anh lên thang máy, đứng trước cửa phòng mình. Vừa run run vừa xoay tay nắm cửa, anh đẩy cửa ra. Đúng là không khóa. Vẫn như buổi sáng.

Anh mở cửa, nhìn vào phòng. Tối om, Chẳng thấy gì. Lúc bước về phía trước một bước, anh thấy có gì đó ở sau lưng. Lúc nghĩ rằng mình xong đời rồi thì đã muộn. Anh bị đập một cú rất mạnh, cùng lúc cái gì đó lóe lên trong đầu, ý thức nhanh chóng rời xa khỏi não.

Chương 41

Cổ họng đau như bị thiêu đốt. Có chất lỏng gì bị nghẹn ở khí quản. Nhưng không thể ho ra được. Miệng thì bị nhét cái gì đó. Anh định lấy ra nhưng chân tay không cử động nổi. Cơ thể cũng không nhúc nhích được. Shinsuke mở mắt. Thấy trần nhà. Đó là trần căn hộ.

“Quả là mày đã nhận ra. Đúng vậy. Như thể mày được uống thuốc hồi tỉnh vậy.”

Giọng nói vang lên ngay bên cạnh. Anh quay đầu ra phía đó. Phía sau đầu đau như bị vỡ vụn. Anh biết mình đã bị đánh vào đầu.

Ejima ngồi bên cạnh. Shinsuke nhận ra mình đang nằm trên sàn. Nhưng chân tay bị trói bằng thứ gì đó. Không phải dây thừng. Cảm giác như băng dính. Anh không phát được ra tiếng là do có gì đó nhét trong miệng. Một thứ như cái ống to.

“Hình như mày không biết mình bị nhét gì trong miệng nhỉ? Cũng chẳng phải thứ gì lạ đâu. Là thứ nhà nào cũng có. Ở đây cũng có. Là ống máy hút bụi.” Ejima vui vẻ nói.

Shinsuke vặn vẹo người. Dùng lưỡi cố đẩy cái ống trong miệng ra.

“Đừng có nổi xung lên nữa! Mày càng như thế tao lại càng phải nhanh ra tay.” Nói rồi, Ejima cầm thứ gì đó lên. Đó là bình rượu tequila. Ông ta đưa cái bình lại gần miệng ống, nghiêng cái bình.

Rượu tequila chảy vào trong miệng Shinsuke. Anh cố không nuốt rượu, nhưng để hô hấp được chỉ còn cách uống thôi. Mũi anh bị bịt lại bằng thứ gì đó.

“Tao không muốn đối xử với thứ rượu yêu thích như thế này, nhưng hết

cách rồi, phải công phu để cảnh sát không nghi ngờ.” Vừa nói ông ta vừa đổ rượu vào.

Shinsuke giãy giụa nhưng cái ống vẫn không rời ra. Anh lại bị nghẹn. Tức ngực quá! Mắt và mũi đều đau. Nước mắt chảy giàn giụa.

“Càng phản kháng lại càng đau đớn. Cứ ngoan ngoãn thì hơn. Đằng nào mày cũng chết thôi.” Giọng Ejima đầy phấn khích.

Shinsuke cố thở đều, nhìn từ dưới lên. Đôi mắt anh chứa đầy oán hận.

“Gì vậy? Mày muốn nói gì à? Như tao quan sát thì mày không biết tao sẽ làm gì để mày chết đúng không? Cũng không khó đâu. Cho uống thật nhiều rượu, để thật say, rồi tiêm thứ này.” Ejima giơ cái kim tiêm lên. Bên trong là dung dịch trong suốt. “Là một loại thuốc ngủ. Khi đã uống nhiều rượu, chỉ cần tiêm một lượng từng này thôi, sẽ dễ dàng sốc mà chết. Mà lúc nhìn vào, chẳng khác gì chết vì sốc rượu. Người ta sẽ nghĩ anh chàng bartender có người yêu bỏ trốn, uống nhiều rượu dẫn đến kiệt quệ. Nhưng mà cho mày uống thêm chút rượu nữa có vẻ tốt hơn.”

Ejima lại dốc thêm rượu vào cái ống. Thực quản và dạ dày Shinsuke nóng bừng lên. Anh khó thở, mạch đập nhanh. Chát cồn nhanh chóng chảy khắp cơ thể.

“Tao chẳng hiểu nổi suy nghĩ của lũ chúng mày. Tại sao ba mươi triệu yên còn chưa hài lòng? Số tiền đó với chúng mày là con số lớn nhỉ? Hay chúng mày nghĩ tao bộp một phát chi ra ba mươi triệu yên thì hai mươi triệu yên nữa cũng chẳng là gì? Đúng là với tao, số tiền đó không phải không xoay được. Nhưng chúng mày quên một điều quan trọng. Đây là giao dịch. Mày đã chịu tội thay cho tao. Thù lao cho việc đó là ba mươi triệu yên. Không có đe dọa hay tổng tiền gì hết. Là giao dịch. Trong giao dịch cần mối quan hệ tin tưởng lẫn nhau. Không thể xây dựng quan hệ tin tưởng đó với kẻ đã đồng ý với ba mươi triệu rồi lại lấy lý do này kia đòi thêm tiền. Mày hiểu chưa?”

Rượu tequila chảy vào khí quản, Shinsuke bị sặc. Mỗi lần như thế cơ thể

anh lại nảy lên như bị co giật. Toàn thân anh nóng ran. Đầu óc bắt đầu mơ màng.

“Này, đến lúc rồi nhỉ?” Mắt Ejima sáng lên.

Shinsuke giãy giụa, cơ thể càng lúc càng yếu dần đi.

Khung cảnh trước mặt anh bắt đầu xoay tròn. Người nôn nao. Đầu đau nhức. Tai ù đi.

Ejima cởi quần Shinsuke ra. Hình như định tiêm vào chỗ nào đó ở phía dưới.

“Đừng giãy giụa. Ôn thôi mà. Không khó chịu lắm đâu. Mà sẽ sang thế giới bên kia như một giấc mơ thôi.”

Lúc Ejima chuẩn bị kim tiêm, Shinsuke thấy cái gì đó chuyển động trước mắt mình.

Chương 42

Thứ chuyển động là cánh cửa tủ. Cánh cửa đó mở ra, một thứ màu đen xuất hiện. Shinsuke lập tức nhận ra thứ đó.

Ruriko chậm rãi đứng dậy. Tóc cô rối bù, gương mặt trắng toát.

“Gì thế này? Con đàn bà này ở đâu ra vậy?” Ejima quay lại nhìn nơi phát ra tiếng động, mắt mở trừng trừng nhìn người phụ nữ đang đứng đó.

“Chính là ông... phải không?” Ruriko nói.

“Cái gì?”

“Là ông. Kẻ đã giết tôi. Kẻ đâm vào tôi từ phía sau khi tôi đang đạp xe.”

“Mày đang nói gì vậy? Đầu óc có bình thường không?” Ejima xua tay như đuổi ruồi. Nhưng ông ta vẫn hơi lùi về đằng sau. Rõ ràng là ông ta sợ người phụ nữ đó.

“Tôi sẽ không tha cho ông.” Vừa nói, Ruriko vừa lại gần Ejima. “Tuyệt đối không tha.”

Ejima nhặt bình rượu tequila lên, ném về phía Ruriko.

Cái bình đập trúng vào trán cô. Nhưng biểu cảm trên mặt Ruriko không chút thay đổi, cô vẫn từ từ tiến lại gần.

“Đừng có đến đây!” Ejima giận dữ quát.

Máu từ trán Ruriko bắt đầu chảy ra. Chỗ bị bình rượu đập trúng hình như bị sứt da. Máu chảy xuống gò má, xuống cằm. Dòng máu đỏ sẫm.

“Đừng lại gần đây!” Ejima đá thật mạnh vào người Ruriko. Cô ngã về phía cửa sổ.

Shinsuke chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của Ejima. Còn Ruriko một

hồi lâu không cử động gì, rồi lại từ từ đứng dậy. Không biết cô nghĩ gì mà tháo chốt, mở cửa sổ ra.

Trong lúc Ejima và Shinsuke nhìn chăm chăm, Ruriko đi ra ban công, rồi quay mặt nhìn vào trong phòng, đứng tựa lưng vào lan can.

“Hãy giết tôi đi!” Ruriko nói. “Lần này đừng có quên. Việc ông đã giết tôi. Gương mặt của người phụ nữ mà ông đã giết, đôi mắt của cô ấy.”

Mắt cô nhìn thẳng Ejima. Đôi mắt đã bao lần điều khiển trái tim Shinsuke. Ejima lại gần cô. Đó là do ý muốn của ông ta hay do bị cô điều khiển, Shinsuke không biết.

Không lâu sau, Ejima đi ra ban công, đứng trước mặt Ruriko. Hai tay ông ta đặt lên cổ cô.

Ruriko không phản kháng gì, chỉ nhìn Ejima trừng trừng.

Đột nhiên Ejima thét lên, y như tiếng thét của dã thú. Cùng lúc đó, hai tay ông ta siết mạnh quanh cổ cô. Shinsuke thấy ngón đeo nhẫn ở hai bên bàn tay của ông ta ấn sâu vào cái cổ mảnh mai của Ruriko. Nhưng chỉ kéo dài trong vài giây. Ruriko biến mất đằng sau lan can. Rồi anh nghe thấy tiếng động sắc lạnh của thứ gì đó bị nghiền nát.

Shinsuke định đi xem Ruriko thế nào. Nhưng cơ thể anh không cử động nổi. Ý thức cũng mơ hồ dần. Mà có lẽ cũng không cần đi xem.

Ejima vẫn đứng quay lưng về phía này. Dù nghe thấy tiếng ai đó la hét ở bên dưới, tiếng người chạy tán loạn, nhưng cũng không nhúc nhích được.

Khi ý thức đang nhạt dần, Shinsuke nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát mỗi lúc một gần.

Chương kết

Bên tai vang lên tiếng ngón tay gõ cộp cộp vào bàn. Âm thanh đó ngừng lại cùng lúc anh buông tiếng thở dài. Căn phòng chật càng khiến anh ngột ngạt hơn.

Lấy lời khai là một cảnh sát tên Sakamaki. Một người đàn ông với gương mặt hằn nếp nhăn giữa trán, trông giống kiểu lo lắng thái quá. Mái tóc đen hất ngược ra đằng sau, cái trán dô bóng dầu.

“Đúng là một câu chuyện khó tin.” Sakamaki khoanh tay nhìn Shinsuke. “Toàn bộ câu chuyện đều bất bình thường. Không thể tin được đó là chuyện xảy ra trong thực tế.”

“Bản thân tôi cũng cảm thấy thế.” Shinsuke đáp. “Từ đó đến nay đã mấy ngày rồi, nhưng tôi vẫn ngỡ mình gặp ác mộng. Nhưng đó là sự thực. Vì vụ đó mà mấy người phải chết, bản thân tôi cũng phải nằm viện.”

“Tình trạng sức khỏe anh thế nào rồi?”

“Tôi ổn rồi. Đau đầu mất hai ngày thôi.”

“Thế thì tốt.” Sakamaki nói bằng một giọng rõ là không có cảm xúc gì. Chắc trong đầu ông ta đang mải nghĩ việc khác.

Ejima đã bị bắt. Như Shinsuke nghe được thì cho đến lúc bị cảnh sát bắt, ông ta vẫn đứng như trời trồng ở lan can. Lúc bị giải đi cũng không phản kháng gì, như một kẻ đang bị mộng du.

Lúc được lấy lời khai ở bệnh viện, Shinsuke nói ra tên Kiuchi Haruhiko. Anh nói với cảnh sát rằng muốn biết chi tiết thì hãy hỏi người đó.

Dựa vào lời khai ấy, cảnh sát hình như cũng đến hỏi cung Kiuchi. Nghe đâu là biết được Ruriko, tức là Uehara Midori đã chết, chắc nghĩ có giấu

giếm cũng chẳng để làm gì nên anh ta đã thú nhận tất cả.

Thi thể của thanh tra Kozuka được tìm thấy trong bãi đất trống của khu nghỉ dưỡng của công ty xây dựng ở Karuizawa. Nó bị nhét trong thùng gỗ, rồi đổ xi măng vào. Vụ này khiến giám đốc Uehara của công ty xây dựng Teito cũng bị hỏi cung. Ông ta thừa nhận có nhờ Kiuchi giám sát con gái, nhưng nói không biết gì về việc xử lý cái xác.

Kiuchi thì khẳng khẳng là do mình làm. Một buổi sáng, Midori tay dính đầy máu chạy đến căn hộ của anh ta. Quá lo lắng, anh ta chạy đến Universal Tower xem thì phát hiện thanh tra Kozuka đã chết vì bị đâm vào ngực.

Shinsuke nghĩ là Kiuchi lại định nhận tội thay. Trước đó, anh ta đã chịu tội thay Midori trong vụ tai nạn giao thông, còn lần này lại định cứu bố cô ta. Động cơ của anh ta là tiền hay xuất phát từ tình yêu với Midori thì Shinsuke không biết.

Liên quan đến việc nhận tội thay trong vụ tai nạn giao thông, Shinsuke đã thú nhận hết rồi. Cái túi đựng năm mươi triệu yên cũng bị cảnh sát tịch thu. Shinsuke bao lần cười tự chế giấu bản thân rằng mình nhận tội thay để làm gì.

Anh không biết thông tin nào về thi thể của Narumi. Cả việc thi thể đã được tìm thấy hay chưa cũng không được nghe. Tóm lại là không có cách nào biết được Ejima khai những gì với cảnh sát.

“Tôi không hiểu lắm.” Sakamaki nói. “Sao cậu lại không chống cự được Midori? Cảnh giác là thế, mà sao lại dễ dàng bị giam giữ đến thế? Đúng là một câu chuyện khó thuyết phục.”

“Thì tôi đã nói bao nhiêu lần rồi. Trong mắt cô ta có một sức mạnh lạ thường. Nếu bị nhìn chăm chú bằng đôi mắt đó thì cơ thể sẽ không thể cử động được theo ý muốn. Thanh tra Kozuka bị sát hại có lẽ cũng bởi năng lực đó.”

Shinsuke nói vậy, nhưng Sakamaki không có vẻ gì là tin lời anh nói. Tay ông ta chống cằm. Đầu nghiêng sang một bên.

“Ý cậu là Ejima giết Uehara Midori là do bị điều khiển bởi sức mạnh đó?”

“Tôi nhìn thấy như vậy.” Shinsuke nói luôn điều anh nghĩ.

“Rồi cậu cũng nói đôi mắt đó là nhận từ Kishinaka Minae nhỉ? Đôi mắt chứa đầy oán hận của Kishinaka Minae.”

“Kiuchi nói rằng đó là thuật thôi miên.”

“Thuật thôi miên ư?”

“Nhưng đó không phải đôi mắt bình thường. Mà tôi nói bao nhiêu lần ông cũng không chịu tin, đành chịu vậy.”

Nhưng Sakamaki trông không có vẻ là không lưu tâm đến câu chuyện của anh. Chẳng hiểu sao ông ta có vẻ lưu ý điểm này.

“Ông làm gì vậy?” Shinsuke hỏi.

Sakamaki im lặng, như đang phân vân gì đó. Không lâu sau, ông ta nhìn Shinsuke.

“Thật ra, Ejima được chuyển đến một bệnh viện khác với cậu.”

“Bệnh viện á? Ông ta không khỏe sao?”

Sakamaki nhìn nhanh ra đằng sau. Một cảnh sát phụ trách ghi biên bản đang ngồi ở đó. Viên cảnh sát đó cũng nhìn Sakamaki, rồi lập tức cúi mặt xuống.

“Lúc bị bắt, Ejima ngẩn ngơ như bị mất hồn. Thoát khỏi tình trạng đó rồi, ông ta lại sợ hãi tột độ. Rồi nói đôi mắt của người phụ nữ đó đang nhìn mình.”

“Đôi mắt phụ nữ?”

“Hình như là mắt của người phụ nữ ông ta đã giết chết. Cứ mở mắt ra là thấy đôi mắt đó. Ông ta cứ run lên vì sợ nên chúng tôi chưa lấy lời khai được. Nên chúng tôi bảo nhau là trước tiên cứ đưa ông ta đến khoa Thần kinh xem sao. Nhưng mà tối hôm kia...” Sakamaki nuốt nước bọt.

“Đã có chuyện gì vậy?”

“Rốt cuộc ông ta đã hủy hoại mắt mình. Cả hai mắt. Đột nhiên ông ta chọc tay vào mắt. Lúc y tá chạy đến, ông ta đang hét lên rồi giã giụa.”

Tim anh như bật khỏi lồng ngực. Shinsuke thấy toàn thân lạnh toát, mồ hôi ứa ra.

“Và rồi...”

“Hình như mù cả hai mắt.” Sakamaki nói.

Shinsuke cảm giác như cơ thể mình mất hết thân nhiệt. Tay chân tê tê, người bắt đầu run lên. Không thể ngăn những điều đó lại.

Trong đầu anh hiện lên gương mặt con ma nơ canh mô phỏng Kishinaka Minae.

Hết

